Ar fi greu de crezut că se poate scrie vreodată o carte mai bună decât aceasta.

DAILY EXPRESS

Ruth Rendell

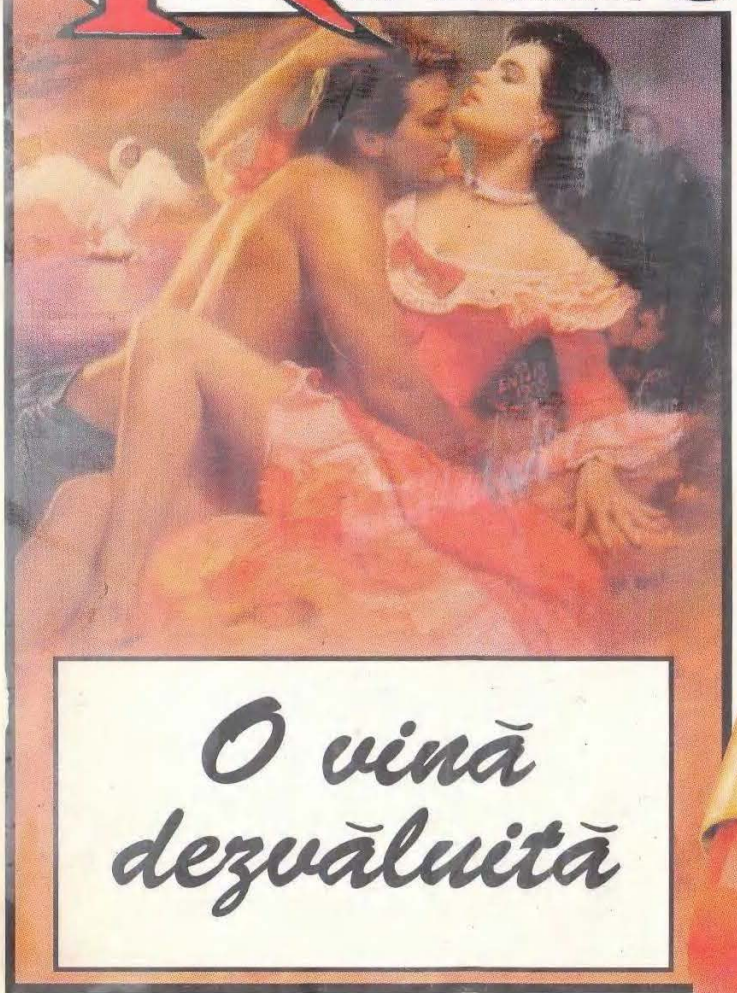

SERIA
INSPECTOR WEXFORD

O vină dezvăluită

RUTH RENDELL

O VINĂ DEZVĂLUITĂ

Traducerea de **Delia Ivănescu**

Editura **COLOSSEUM 2000**
Bucureşti 1994

Editor: Nataşa Lepoiev
Consilier editorial: Mihaela Ştefan
Redactor: Mona Constantin

I.S.B.N. 973-96834-8-7
A GUILTY THING SURPRISED
© 1970 by Ruth Rendell
© 1994 Editura **COLOSSEUM 2000**
Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparţin Editurii **COLOSSEUM 2000**

Puteţi primi la domiciliu, în cel mai scurt timp, toate cărţile **Editurii Colosseum 2000, achitând la primire în sistem ramburs, un preţ cu 10% mai mic** decât preţul afişat pe carte, cheltuielile poştale de expediere fiind suportate de editură.

Puteţi face chiar şi comenzi anticipate.

Veţi găsi în fiecare carte cumpărată următoarele două titluri din fiecare colecţie ce pot fi comandate.

Cărţile noastre sunt grupate în următoarele colecţii:

1. Colecţia "Pasiune şi mister"
2. Colecţia "Bestseller"
3. Integrala "Barbara Cartland"
4. Seria "Janet Dailey"
5. Colecţia "COLOMBO"

În atenţia **DIFUZORILOR DE CARTE!**

Dacă veţi comanda un număr minim de 20 exemplare dintr-o carte, rabatul este de **15%!**

Talon Cartea prin poştă

Numele.....Prenumele.....
Difuzor carte.....
Doresc să primesc cartea (cărţile):

.....
Vă rog să ne expediaţi un număr de.....exemplare, din titlurile comandate. Plata se va face ramburs (la primirea coletului).
Semnătura.....L.S.

Adresa:
Strada..... Nr.....
Bl.....Sc..... Ap.....
Localitatea.....
Jud.....Cod.....

ATENŢIE! Dacă veţi comanda 4 cărţi diferite din titlurile de mai jos, chiar fără talon de concurs Barbara Cartland, participaţi la extragerea din săptămâna următoare confirmării plăţii dvs. şi primiţi cărţile cu o reducere de 10%!

Colecţia "Pasiune şi mister":

- Nisipuri mişcătoare — Susan Howatch
- Chemare în noapte — Susan Howatch
- Zidurimisterioase — Susan Howatch
- Femeia fără trecut — Phyllis Whitney
- Fantoma albă din Kyoto — Phyllis Whitney
- Columbella — Phyllis Whitney

Colecţia "Bestseller":

- Cercul de familie — André Maurois
- Sorenza — Janine Montoupet
- Hotel — Arthur Hailey
- RainMan — Leonore Fleischer
- La nivel înalt — Arthur Hailey
- Jian — Eric Van Lustbader
- Shan — Eric Van Lustbader
- Inimă neagră — Eric Van Lustbader

Integrala Barbara Cartland:

- Iubiretainică
- Primăvară la Roma
- Pentru totdeauna
- În umbra sfinxului
- Parfum de trandafiri
- Preţuldragostei
- Fantoma din Monte-Carlo
- Aventurierul
- Fidelitate
- Dragoste periculoasă
- Luminile dragostei
- Evadarea
- Sărutul
- Mistuirea
- Aripi deschise
- Dragoste amară
- Patima
- Dezamăgire

Seria Janet Dailey:

- Fructele dragostei
- Răpitorul
- Potecile iubirii
- Aripi de argint
- Destinul familiei Calder
- Născut Calder
- Mândria familiei Calder
- Ultimul Calder

Colecţia "COLOMBO"

- O vină dezvăluită — Ruth Rendell
- Unii mint şi alţii mor — Ruth Rendell
- Asasinul — Ruth Rendell
- Unu orizontal, doi vertical — Ruth Rendell

– 1 –

Patimi fără margini, când noi muritorii
Tremurăm ca de-o vină dezvăluită;
... acele prime iubiri
Acele palide-amintiri
Care, chiar aşa cum le vedeţi
Sunt steaua luminoasă a-ntregii noastre vieţi

William Wordsworth[*]

La ora când Quentin Nightingale pleca de acasă în fiecare dimineaţă spre Londra, soţia lui dormea încă. Menajera îi servea micul dejun, îi deschidea uşa din faţă şi-i dădea pălăria şi umbrela, în timp ce fata *au pair*[**] îi aducea ziarul. În calea lui mai erau şi cei doi grădinari care-i urau drum bun şi-l salutau cu un "Bună dimineaţa, domnule", apoi urma cumnatul, grăbit să ajungă la pacea solitară a raiului său scriitoricesc în Casa Veche. Numai Elizabeth lipsea, dar chiar dacă pe Quentin îl deranja

* Cel mai de seamă reprezentant al primei generaţii de poeţi romantici din Anglia (1770 - 1850).

** O fată de origine străină căreia, în schimbul unor servicii domestice mărunte, i se oferă găzduire, întreţinere şi posibilitatea de a studia.

asta, n-o arăta. Se îndrepta cu paşi repezi şi încrezători spre maşina lui, ca un om fericit.

În acea dimineaţă de început de septembrie totul era ca de obicei, doar că umbrela lui Quentin nu era necesară. Grădinile conacului din Myfleet se întindeau pe jumătate ascunse de o ceaţă aurie care prefigura o zi splendidă. Quentin coborî treptele de piatră de la intrare şi se opri o clipă lângă tufăriş să-i amintească lui Will Palmer că era timpul să pună o doză de îngrăşământ lichid la crizantemele cu petale arcuite pe care le îngrijeau pentru expoziţia florală de la Kingsmarkham. Apoi îşi urmă drumul pe cărare, pe lângă garajele vechi unde îl aştepta maşina, cu parbrizul proaspăt lustruit de Sean Lovell.

Era puţin cam devreme. În loc să se urce în maşină, Quentin se îndreaptă spre gardul nu prea înalt şi aruncă o privire spre valea Kingsbrook. Privelişte aceasta îl încântase întotdeauna. Nu se mai vedea nici o casă prin apropiere, doar pajiştea se întindea verde şi pe alocuri galben-aurie în locurile unde fusese proaspăt tunsă; râul şerpuia prin tunelul de sălcii; dealurile joase şi rotunjite aveau fiecare, în vârf, câte un pâlc de copaci, iar acolo, la stânga, de cealaltă parte a drumului, începea pădurea de brazi. Aceasta acoperea mai multe dealuri şi în acea dimineaţă ceţoasă părea o mantie de catifea închisă la culoare aruncată neglijent în peisaj. Quentin inventa mereu metafore pentru pădure, comparând-o cu diverse lucruri, dându-i un iz romantic. Uneori o vedea nu ca pe o pădure sau o mantie de catifea ci ca pe un animal lungit care dormea păzind câmpurile, iar plantaţiile care se întindeau în formă de raze îi păreau labe puternice şi protectoare.

Întoarse privirea spre pământurile sale, apoi mai aproape, spre pajiştea netedă şi acoperită de ceaţă şi spre

pâlcurile de trandafiri ale căror culori păliseră din cauza nimbului aburos, şi tocmai se gândea dacă să culeagă un trandafir, un Iceberg sau un Super Star, când simţi o atingere pe umăr şi o voce rece care spunea:

"În mrejele-i fermecate legase Natura
Sufletul ce prin mine curge infinit
Dar gândul acesta îmi roade făptura:
Iată fiinţa umană ce-a devenit."

– Bună dimineaţa, Denys, rosti Quentin bucuros. Nu-i un citat prea vesel pentru o dimineaţă atât de frumoasă. E din Wordsworth, nu?

Denys Villiers aprobă.

– Dacă nu sunt prea vesel, spuse, e probabil fiindcă începe şcoala peste două zile şi n-o să mai apuc să lucrez nimic până la Crăciun. Apropo, am ceva pentru tine.

Deschise servieta şi scoase o carte nouă, pe care în mod clar tocmai o aducea de la legătorie.

– E un exemplar mostră, spuse. Mă gândeam c-o să-ţi facă plăcere.

Faţa lui Quentin se lumină de plăcere. Citi titlul: *"Tema dragostei la Wordsworth"*, de Denys Villiers, şi apoi, cu o curiozitate abia stăpânită, sări la dedicaţie. O citi cu voce tare: *"Pentru cumnatul meu, Quentin Nightingale, adevăratul meu prieten şi protector"*

– Denys, e minunat! Mă face să mă simt ca Southampton.*

Villiers afişă unul din rarele sale zâmbete chinuite. "Cel ce mi-a inspirat poemele ce urmează, Dl. Q.N..." Era nemulţumit de propria-i slăbiciune.

* Lordul de Southampton, primul protector al lui Shakespeare.

– Dacă îţi place, e-n ordine. Acuma, eu am de lucru şi tu la fel...

– Da, trebuie să plec. Ai grijă de tine, Denys. De abia aştept să ajung acasă şi să mă apuc de asta.

Bătu cartea cu palma, apoi îl bătu pe umăr pe Villiers şi plecă. Villiers împinse poarta Casei Vechi şi intră în curtea umbroasă, cu tei şi chiparoşi, unde soarele nu pătrundea niciodată. Cu un zâmbet pe buze, cu cadoul pe locul de alături, Quentin porni cu maşina spre Londra.

Elizabeth Nightingale petrecea o oră întreagă pregătindu-se să apară în văzul lumii. Efectul spre care tindea era de tinereţe simplă, fără nici o pată, proaspătă, uşor fardată, îmbrăcată cu o precizie neglijentă sau poate o neglijenţă precisă. Lumea zicea că nu arată de mai mult de 25 de ani. Ah, zise Elizabeth în oglindă, dar ei nu mă cunoşteau când aveam 25 de ani! Uneori spunea că acum face un efort de două ori mai mare ca să arate pe jumătate la fel de bine.

Cu vederi democratice, ea îşi bea cafeaua de dimineaţă cu personalul, în bucătărie. Cei doi grădinari stăteau la cele două capete ale mesei, iar Elizabeth era aşezată vizavi de Katje Doorn. Doamna Cantrip îşi bea cafeaua în picioare, în timp ce dădea ordine.

– Dacă dai cu ochii de Alf Tawney ăla, Will, nu uita să-i spui că am comandat un pui pentru diseară şi-l vreau în dimineaţa asta, nu cu cinci minute înainte de cina Doamnei. Ia coatele de pe masă, tinere Sean. Ţi-am mai spus de o sută de ori. Catcher, după ce-ţi bei cafeaua du-o şi pe a domnului Villiers. Să nu creadă că ne-am dat duhul cu toţii. Şi, pentru Dumnezeu, închide radioul ăla! Doamna nu vrea să asculte porcăria aia, sunt sigură.

– Dar îmi place muzica pop, doamnă Cantrip, spuse Elizabeth.

Sean ridică capul.

– Se vede după cum arăţi, că nu eşti o încuiată.

Şocată, Doamna Cantrip zise:

– Cum vorbeşti cu Doamna?

– O iau ca un compliment deosebit, spuse Elizabeth.

Faţa negricioasă a lui Sean se îmbujoră de plăcere şi zâmbi cu toată gura, arătându-şi dinţii albi şi regulaţi între buzele roşii. Inspirat de încurajarea stăpânei, el se uită mai întâi la Doamna Cantrip, apoi la Will Palmer. Katje chicotea, dar pe ea o ignoră.

– Toţi sunteţi la fel, babalâcii, zise el, cu capu-n acelaşi sac vechi.

– Nu uita că sacul tău e grădinăritul. N-ai să ajungi niciodată cântăreţ din ăla.

– Şi de ce nu? (Dar atitudinea agresivă a lui Sean se transformase în disperare.) Trebuie să dau lovitura. N-am încotro. I-am spus bătrânei, timpul trece, acu'fac douăş-trei în aprilie. Ce era dacă Beatleşii aşteptau pân'la douăş-trei de ani ca să debuteze?

– Ce să se-ntâmple? spuse doamna Cantrip. Era mai multă linişte pe lume, asta-i sigur.

– Lasă, Sean, spuse Elizabeth cu zâmbetul ei dulce. Ştii ce ţi-am promis şi n-o să uit. (Sean clătină din cap fericit, urmărind-o pe Elizabeth fermecat.) Will, e acolo un costum mai vechi al domnului Nightingale care s-ar putea să-ţi vină. Şi fiindcă tot sunt pusă pe cadouri, am făcut un pacheţel pentru mama ta, Katje. Biscuiţi din ăia de care nu găseşte în Olanda. E pe masa din hol lângă un pachet de al meu. Le duci tu la poştă?

– Doamna, spuse doamna Cantrip după plecarea lui Elizabeth, e un înger. Mare păcat că nu-s mai multe ca ea pe aici...

Katje chicotea.

Ceaţa se ridicase şi camerele conacului Myfleet erau inundate de lumină puternică, de soare de sfârşit de vară târzie, care ar fi scos în evidenţă cea mai mică urmă de praf. Dar doamna Cantrip şi Katje îşi făcuseră treaba şi nu exista praf. Elizabeth se plimba dintr-o cameră în alta, călcând pe covoarele groase scăldate de razele soarelui, verificând dacă florile în vazele lor de aramă sau porţelan mai erau proaspete, trăgând uneori câte o draperie ca să protejeze de soare vechiul satin delicat. De la fereastra dormitorului ei o urmări pe Katje cum traversa uliţa satului Myfleet, cu cele două pachete, unul pentru Olanda, iar celălalt pentru Londra, în mâinile ei grăsuţe şi trandafirii. Elizabeth oftă. Aproape oricare din prietenii sau servitorii ei ar fi presupus că ofta deoarece Katje lăsase amândouă porţile – porţi de fier forjat închipuind dragoni înfocaţi ale căror boturi trebuiau să se întâlnească la închiderea canaturilor – larg deschise. Pe drumul de un alb luminos, umbra lui Katje era neagră şi rotunjită, puţin deformată de umflăturile făcute de cele două pachete.

Elizabeth coborî şi închise porţile. Se urcă în Lotus, conducând mai întâi spre Queens Waterford să discute cu Lady Larkin-Smith detaliile stabilite pentru seara de dans de la club, apoi la Pomfret ca să ia de la doamna Rogers câştigurile adunate la colecta pentru bolnavii de cancer şi în sfârşit la coaforul din Kingsmarkham. Lăsase ferestrele maşinii larg deschise, iar părul ei blond deschis flutura moale ca puful.

La unu şi jumătate doamna Cantrip servi prânzul în sufragerie. Statutul lui Katje îi dădea dreptul să mănânce în familie, dar în lipsa lui Quentin Nightingale ea nu vorbea prea mult. Femeia şi fata mâncau sparanghelul, şunca şi budinca de mure într-o tăcere întreruptă din când în când de Elizabeth care lăuda mâncarea. Când terminară, Katje spuse că ar fi preferat chipolata pudding.*

– Trebuie s-o înveţi pe doamna Cantrip s-o prepare.

– Poate o învăţăm azi după amiază, spuse Katje care nu stăpânea prea bine timpurile verbelor.

– Ce idee bună!

– După ce ai gustat-o poate că n-o să mai vrei mure niciodată, se scobi Katje în gură, scoţând seminţe dintre dinţi.

– Asta rămâne să vedem. Acum mă duc sus să mă odihnesc. Dacă vine sau telefonează cineva, ţine minte, nu vreau să fiu deranjată.

– Eu îmi aminteam.

– Unde vrei să ieşi diseară?

– Mă întâlnesc cu un băiat la Kingsmarkham şi poate mergem la filme.**

– Cinema, sau film, Katje, spuse Elizabeth blând. Spui "movies" numai când eşti în Statele Unite. Poţi lua una din maşini, dacă vrei, dar aş prefera să nu iei Lotusul. Mamei tale nu i-ar place să ştie că tu conduci o maşină rapidă sport.

– Pot să iau Mini, vă rog?

– Bine.

Katje strânse masa şi puse vasele în chiuvetă alături de paharul şi farfuriile rămase de la masa lui Denys Villiers.

* budincă "chipolata"
** movies - cuvânt american pentru "cinema"

– Acum eu te învăţam să faci "chipolata pudding", o anunţă ea pe doamna Cantrip care-şi luase o pauză de zece minute cu o ceaşcă de ceai şi cu *Daily Sketch*.

– Cum o mai fi şi aia la tine acolo? Ştii că Doamna nu are niciodată cârnaţi în casă.

– Nu-i cu cârnaţi. Numai frişcă, dulceaţă şi fructe. Avem smântână, da? Avem ouă? Hai să încercăm, dragă doamnă Cantrip.

– Păcătoşii nu au linişte niciodată, aşa se pare, spuse doamna Cantrip, ridicându-se din balansoar. Cu toate că n-am să pricep niciodată ce are desertul nostru englezesc. Domnul Villiers a mâncat până la ultima firimitură. Atenţie, cu scrisul ăla al lui a căpătat o poftă de mâncare grozavă.

Katje aduse ouăle şi smântâna din frigider.

– Uneori mă întreb, spuse ea pe gânduri, de ce nu lucrează la el acasă. Când are şi o nevastă e ciudat, foarte curios.

– Pot să te întreb ce te priveşte asta pe tine, Catcher? Fapt e că domnul Villiers a lucrat întotdeauna aici. Cred că sunt 14 sau 15 ani de când domnul Nightingale i-a pus la dispoziţie Casa Veche domnului Villiers să lucreze. E linişte acolo, n-ai observat? Şi domnul Nightingale ţine la domnul Villiers.

– Ce ţine?

– Of, străinii ăştia! Adică îi place de el, îl iubeşte. Bănuiesc că e mândru să aibă un scriitor în familie. Dă drumul la mixer, te rog.

Pe când bătea smântâna într-un vas, Katje spuse:

– Doamna Nightingale nu-l plăcea *deloc*. În fiecare zi, în vacanţă, lucrează acolo şi doamna Nightingale nu merge niciodată să-l vadă. E curios să nu-ţi placă fratele tău.

– Poate că nu-i prea uşor să ţii la el, spuse doamna Cantrip. Să fii sigură că dacă a fost vreo ceartă – nu spun că ar fi fost, să fie clar – nu e vina Doamnei. Domnul Villiers ăsta are un fel de a fi foarte ciudat. Un caracter urâcios, cam sarcastic. Între noi fie vorba, Catcher, n-aş fi prea bucuroasă să am un băiat la şcoala unde predă el. Opreşte chestia aia, că frişca o să ajungă unt.

Elizabeth n-a apărut la ceai.

Cerul era limpede, fără nori, ca şi cel mediteranean, iar soarele la ora cinci, la fel de fierbinte. Afară, Will Palmer făcu un foc lângă poarta dinspre Kingsmarkham, îmbâcsind aerul cald şi parfumat cu un fum acru. Îl alimentă cu iarbă cosită şi câte un strop de parafină. Năduşind şi bombănind, Sean împingea maşina de tuns iarbă peste pajiştea în terase.

Doamna Cantrip pregăti masa pentru seară şi lăsă o cină rece pe căruciorul de servit. Pe orice vreme, purta întotdeauna pălărie când ieşea. O puse pe cap şi plecă spre casa ei din celălalt capăt al satului.

În Casa Veche Dennys Villiers mai bătu la maşină încă trei fraze despre Wordsworth şi rolul naturii ca inspiraţie artistică, apoi se duse şi el acasă. Conducea încet şi atent spre căsuţa sa din Clusterwell, urmat, după o jumătate de oră, de Katje Doorn care, turând la maximum motorul maşinii Mini, o făcea să urle şi să scârţâie trecând prin satele ce duceau la Kingsmarkham.

Elizabeth stătea întinsă pe pat cu tampoane pe ochi pentru a-şi conserva frumuseţea. Când auzi Jaguarul intrând începu să se îmbrace pentru cină.

Purta un caftan de un verde pal cu broderie de mărgele la gât şi la mâneci.

– Ce face frumoasa mea soţie?

– Foarte bine, iubitule. Ai avut o zi bună?

– Nu prea rea. La Londra e ca într-o seră. Vrei ceva de băut?

– Doar puţin suc de roşii, spuse Elizabeth.

Quentin îi turnă, iar lui îşi puse un whisky dublu.

– Mulţumesc, dragă. E *căpuşeală*, nu-i aşa?

– Nu-i aşa cald ca la Londra.

– Cred că ai dreptate.

– Nici măcar pe departe, spuse Quentin convins. Zâmbi; zâmbi şi ea. Se lăsă tăcere.

Quentin o întrerupse:

– Katje nu-i pe aici?

– A luat maşina Mini la Kingsmarkham, iubitule.

– Deci suntem de capul nostru, da? Nu vine nimeni să ia un cocktail?

– Astă seară nu. Cum ai zis, suntem de capul nostru.

Quentin oftă şi zâmbi.

– O schimbare plăcută, ce să zic, spuse, să fii de capul tău.

Elizabeth nu răspunse. De această dată tăcerea fu mai profundă şi mai lungă. Quentin stătea la fereastră şi privea în grădină.

– Am putea să luăm masa, spuse Elizabeth în sfârşit.

În sufragerie el deschise o sticlă de *Pouilly Fuissé*. Elizabeth nu luă decât un pahar.

– În sfârşit se mai răcoreşte, spuse Quentin sorbind din băutură. Sper că nopţile vor fi din ce în ce mai răcoroase.

– Aşa sper şi eu.

– Da, indiferent cât de cald e la vremea asta a anului, simţi întotdeauna o urmă uşoară de vânt în aer. (Elizabeth mânca puiul rece fără să scoată o vorbă.) Dar în general a fost o vară plăcută, spuse Quentin disperat.

– În general, da.

În sfârşit reveniră în salon.

– Cât e ceasul? întrebă Quentin de la fereastră.

– Numai opt.

– Zău? Credeam că-i mult mai târziu. Ieşi pe terasă şi se duse să se uite la crizanteme. Elizabeth răsfoia revista *Queen*, dând paginile indiferentă. Quentin se întoarse şi rămase privind-o. Apoi spuse:

– Mă-ntreb dacă vin Denys şi Georgina.

– N-aş crede.

– Mă bate gândul să-l sun pe Denys să văd dacă nu vine la un bridge. Ce zici?

– Dacă vrei tu, iubitule.

– Nu, tu hotărăşti.

– Nu contează, mie mi-e tot una, iubitule.

– Bine, atunci mă duc să-l sun, spuse Quentin, lăsând să-i scape o lungă răsuflare uşurată.

Soţii Villiers sosiră şi jucară bridge până la zece.

– N-aş vrea să stăm prea târziu, Georgina spuse Villiers, privindu-şi ceasul. Mai am de lucru câteva ore la biblioteca şcolii înainte de culcare.

– Iar? aruncă Georgina.

– Ţi-am spus mai devreme, am de căutat o referinţă.

Soţia îi aruncă o privire revoltată.

– Denys e pe de-a-ntregul dedicat operei sale, zise Quentin, împăciuitor. Zâmbi amabil spre Georgina în timp ce femeile părăseau camera.

– Că veni vorba de dedicaţii, spuse cumnatului, vrei să scrii ceva pentru mine în cartea asta?

Cu un pix vechi şi stricat, Denys Villiers scrise pe prima pagină:

Gândul la ultimii noştri ani, stârneşte în mine
Binecuvântarea eternă...

Quentin citi şi o uşoară roşeaţă de plăcere îi coloră obrajii: Îşi lăsă mâna pe umărul lui Villiers.

– Acum semnează.

Villiers scrise dedesubtul citatului: *Fratele tău Denys Villiers.*

– Nu-ţi stă în fire să faci inexactităţi. Trebuia să scrii "cumnat"

– Nu-i nevoie, de prea multă exactitate împuţită spuse Villiers tăios strângându-i mâna.

Femeile reveniră, Georgina închizând geanta ei mare.

– Mulţumesc foarte mult că mi l-ai dat, Elizabeth, spuse Georgina. Foarte frumos din partea ta.

– Cu multă plăcere, draga mea. Eu tot nu-l mai foloseam.

Şi Elizabeth o sărută cu afecţiune.

– Când terminaţi cu trăncăneala, spuse Denys Villiers pe un ton neplăcut, poate că plecăm şi noi.

– Cred că mă duc direct la culcare, zise Quentin. Abia aştept să încep cartea cea nouă. Tu mai stai?

– E o seară aşa frumoasă, spuse Elizabeth. Aş face o plimbare înainte de culcare.

– Ia ceva gros pe tine, iubito. Eu îţi spun noapte bună.

– Noapte bună, iubitule.

Elizabeth luă o haină uşoară de angora de culoare verde închis. La lumina lunii avea aceeaşi culoare ca şi chiparoşii din grădina italiană. Trandafirii care înfloriseră mai târziu, roz, de culoarea caisei sau a lămâii, păreau toţi albi în acea noapte. Ea traversă gazonul dintre straturile romboidale, hexagonale sau semi- circulare şi o luă pe cărarea pavată dintre tufişurile de zadă ducând spre o uşă în zidul de cărămidă roşie. Fumul de la focul lui Will se ridica într-o coloană subţire cenuşie.

Elizabeth descuie poarta şi ieşi pe fâşia de iarbă care, străjuită de fagii conacului, despărţea zidul de drumul spre Pomfret. În timp ce farurile unei maşini au licărit, apoi au trecut, ea făcu câţiva paşi înapoi adăpostindu-se printre umbrele grădinii. Katje în Mini, întorcându-se de la Kingsmarkham. Drumul era din nou pustiu, luminat doar de lună. Elizabeth închise poarta în urma ei, traversă drumul şi începu să se depărteze pe o cărare nisipoasă care ducea spre pădurea Cheriton.

Când nu mai putea fi văzută de pe drum, ea se aşeză pe o buturugă, în aşteptare. Apoi aprinse o ţigară, a treia din cele cinci pe care le-a fumat în acea zi.

Soţii Nightingale dormeau în dormitoare separate la primul etaj al conacului Myfleet în partea din faţă a casei. Quentin se dezbrăcă şi se băgă repede în pat. Aprinse lampa de la capul patului şi deschise *"Tema dragostei la Wordsworth"*

Mai întâi, cum avea obiectul cu cărţile lui Villiers, studie cu mândrie şi plăcere elogiul făcut de editor autorului şi operelor sale şi privi cu atenţie portretul cumnatului său de pe dosul supracopertei. Apoi privi toate ilustraţiile la rând, tablourile fotografiate ale lui Words-

worth, ale surorii sale Dorothy şi ale "uluitorului râu Forth" văzut de la Castelul Stirling. Apoi, în sfârşit, începu să citească.

Quentin citea ca un savant, căutând cu minuţiozitate fiecare referinţă bibliografică şi citind fiecare notă de subsol. Tocmai ajunsese la întâlnirea poetului cu iubita lui franţuzoaică, când auzi paşi pe scări. Se întorsese Elizabeth de la plimbare? Dar nu...

Paşii continuau, sus, tot mai sus, până ce se auziră slab deasupra capului lui. Deci nu era Elizabeth, ci Katje care dormea la etajul de deasupra.

Era unsprezece jumătate şi se făcea răcoare. Spusese mai devreme că plutea ceva în aer. Probabil că lui Elizabeth îi era frig afară în grădină. Tocurile ferestrelor şi gramurile de la camera lui începură să se zgâlţâie pe măsură ce vântul creştea. Quentin puse cartea deoparte, se ridică şi privi pe fereastră.

Luna dispăruse după o aglomerare de nori. Îşi puse halatul de casă, deschise uşa dormitorului şi rămase o clipă dezorientat înainte de a se îndrepta spre scări.

– 2 –

Era ziua liberă a inspectorului Michael Burden. A trândăvit în pat până la nouă. Apoi s-a sculat, a făcut o baie şi s-a apucat de treaba căreia voia să-i dedice această zi liberă, vopsirea pereţilor exteriori ai casei.

Un vânt, înrudit cu uraganul Caraibelor numit de americani Caroline, se stârnise în timpul nopţii. Burden n-avea nevoie de scări; streşinile căsuţei erau destul de jos, dar azi nici nu se gândea să urce treptele. E lucru de la sine înţeles că n-avea de gând să-l lase să urce pe băiatul lui, John, de 11 ani, care era acasă în vacanţă şi-l ajuta cu mult entuziasm.

– Tu poţi să te apuci de uşa din faţă, John, spuse el ştiind că-i făcea o favoare deosebită. Toţi zugravii, în special amatorii, aşteaptă cu nerăbdare momentul când stratul final, de o culoare foarte contrastantă, urmează să fie aplicat pe uşa de la intrare.

– Fir'aş al dracului, îmi dai voie?

– Nu mai spune aşa, ştii că nu-mi place să înjuri.

John, care în mod normal ar fi protestat, se duse să ia din garaj o cutie nedesfăcută de vopsea, roz-flamingo. Acolo o găsi pe soră-sa Pat, care hrănea cu frunze de tei o omidă închisă într-o cutie de pantofi. Tocmai avea de

gând să spună ceva jignitor, despre prostia unora care încurajează înmulţirea distrugătorilor de grădini, când maică-sa îl strigă din spatele casei:

– John, spune-i tatii că-l caută cineva la telefon!

– Cine-l caută?

Doamna Burden spuse cu o voce de o disperare resemnată:

– Nu ghiceşti?

John ghici imediat. Ducând cutia cu vopsea, se întoarse spre tatăl său, care tocmai începuse să dea vopseaua finală la rama unei ferestre.

– Te caută la telefon de la poliţie.

Burden nu înjura niciodată nici în faţa copiilor nici când ei nu erau acolo. Puse cu grijă pensula într-un borcan cu terebentină şi intră în casă.

Rareori căsuţa lui i-a părut aşa frumoasă ca în acea dimineaţă. Vaze de porţelan pline cu dalii roşii (chiar din specia Episcopul din Llandaff) împodobeau holul şi camera de zi; perdelele noi erau ridicate; din bucătărie venea aroma apetisantă de pudding cu rinichi pentru prânz. Burden oftă, apoi ridică receptorul lustruit fără pată al telefonului alb.

Vocea inspectorului şef Wexford rosti morocănoasă:

– Ţi-a trebuit al dracului de mult timp.

– Iartă-mă, zugrăveam.

– Ghinion, Picasso. Va trebui să-ţi termini capodopera altă dată. Te cheamă datoria.

Burden se abţinu să spună că era ziua lui liberă.

– Ce s-a întâmplat, domnule?

– Cunoşti o doamnă Elizabeth Nightingale?

– Din vedere. Toată lumea o cunoaşte. Bărbatu'său e girant la Lloyd. Are bani cu carul. Ce-a făcut?

– A fost omorâtă, asta a făcut.

Burden încălcă regula.

– Ei, pe dracu! spuse

– Sunt la conacul Myfleet. Vino şi tu cât poţi de repede, Mike.

– Şi am făcut puddingul ăsta aşa mare, zise Jane Burden. Încearcă să vii acasă la prânz.

– Nici o şansă.

Burden se schimbă şi luă cheia de la maşină. John stătea călare pe zidul grădinii, aşteptând noi ordine.

– O să lăsăm uşa de la intrare o zi-două, John. Îmi pare rău.

– Mă descurc şi singur.

– Nu te mai contrazice, fii bărbat bun.

(Scormoni în buzunar şi scoase jumătate de coroană.) Parcă ziceai ceva de o baterie de tranzistor... Ia-ţi şi nişte dulciuri. (Urcă în maşină.) Auzi, John, nu e domnul Villiers, fratele doamnei Nightingale, profesor la şcoala voastră?

– Vila romană veche? spuse John. Habar n-am al cui frate e. Predă latina şi greaca. De ce vrei să ştii?

– Nu, aşa... spuse Burden.

Era o casă de cărămidă roşie, construită în timpul domniei reginei Ana şi părea să stea ghemuită deasupra drumului, cu ferestrele ei ca ochii unui Argus privind în jos spre sat, cu partea de jos a zidurilor acoperite de tufe dese verzi care fremătau în vânt. Burden parcă maşina în spatele celei oficiale, mai mari, cu care venise Wexford, deschise porţile de fier şi urcă treptele spre uşa de la intrare. Sergentul Martin deschise înainte ca el să apuce să sune.

– Inspectorul şef e în... hm, ceea ce numesc ei camera de dimineaţă.

Casa era plină de lume şi totuşi o tăcere adâncă părea să domine atmosfera, o linişte a incredibilului, a şocului. Burden răpăi cu degetele în uşa camerei şi intră.

Era o odaie mică, elegantă, cu lemnăria vopsită în crem şi albastru. O etajeră lată se întindea de-a lungul ei şi pe ea erau o mulţime de vaze de porţelan albastru, pentru flori. Erau şi multe acuarele, poze delicate cu scene pastorale – Moara din Myfleet, biserica Forby, podul de peste râu la Flagford.

Stând chinuit într-un scăunel tapisat cu satin crem, Wexford părea chiar mai masiv ca de obicei. Faţa lui greoaie era gravă, dar ochii rămăseseră alerţi şi pătrunzători, fixaţi pe femeia care stătea de partea opusă a căminului. Aruncând o privire la părul alb aranjat îngrijit, la chipul simplu şi agreabil brăzdat de lacrimi şi la şorţul îngrijit de nailon albastru, Burden o categorisi drept servitoarea credincioasă, o slujbaşă bătrână şi devotată.

– Intră, zise Wexford, ia loc. Dânsa e doamna Cantrip. A fost menajeră în casa Nightingale de la căsătoria stăpânilor, acum 16 ani.

– Aşa e, domnule, spuse doamna Cantrip ştergându-şi ochii umflaţi cu o batistă. Şi un om mai cumsecade ca doamna Nightingale nici nu puteai să întâlneşti. Era bună ca pâinea caldă, omul cel mai de treabă pentru care am lucrat eu vreodată. Adesea mă gândesc, deşi nu sună respectuos, păcat că eu şi nu ea are nevoie de referinţe. Eu aş fi putut s-o laud peste măsură, asta-i sigur.

Burden şedea precaut pe un alt scaun tapisat cu satin. Toate obiectele erau fără pată şi foarte frumoase, de la porţelanul strălucitor până la paravanele din faţa focului, nişte discuri ovale, vospite, fixate pe picioare înalte.

– Pun prinsoare că nu ştiu ce gândiţi dumneavoastră despre noi, domnule, spuse doamna Cantrip interpre-

tând greşit expresia de pe faţa lui. E aşa murdar fiindcă n-am făcut nimic azi dimineaţă. Nici eu nici Catcher n-am fost în stare să punem mâna pe o cârpă de praf. Când am auzit vestea m-am simţit aşa rău, că n-am mai avut chef de nimic. (Se întoarse spre Wexford şi-şi înghiţi lacrimile.) Păi, domnule, aţi vrut să vedeţi pe toată lumea din casă. Acu' că a venit şi domnul celălalt nu vă mai reţin. (Numărând pe degetele ei muncite, zise). Ar fi bătrânu' Will Palmer, ăl de-a găsit săracu' corpu' ăla mort şi apoi Sean Lovell şi Catcher...

– Cine-i Catcher?

– Fata aia străină, de-i zic *au-pair,* domnule. O găsiţi sus în camera ei de la ultimul etaj. Şi apoi e săracu'domnu' Nightingale, de stă încuiat în biroul lui şi nu vrea să deschidă la nimeni.

– Am să-l văd întâi pe domnul Palmer, zise Wexford.

– De când eşti aici? întrebă Burden. Liniştea sepulcrală a locului îl îndemna să vorbească în şoaptă.

– De la şapte jumate, răspunse Weford, vorbind şi el încet pe când o urmau pe doamna Cantrip pe un coridor lung, apoi în grădină, trecând prin bucătărie.

– Mulţumesc doamnă Cantrip. Cred că domnul Palmer vine în întâmpinarea noastră.

Împrejurimile erau cercetate de bărbaţi în uniformă şi în civil. Will Palmer, ieşind din spatele unui gard viu, se opri în mijlocul pajiştii şi privi posomorât spre sergentul Gates care scormonea printre vasele cu plante într-una din sere, iar sergentul Bryant, cu mânecile suflecate, îşi scufunda mâinile în eleşteu.

– Cadavrul a fost fotografiat şi luat de aici, spuse Wexford. Cineva a lovit-o în cap. Dumnezeu ştie cu ce. Acum caută arma. Era al dracului de mult sânge. (Ridică vocea.) Domnule Palmer! vrei să vii puţin?

Era un bărbat înalt şi uscăţiv cu trăsături pronunţate, pe care vântul şi vremea le lustruiseră dându-le nuanţa lemnului de trandafir. De un roşu întunecat era şi chelia din creştet, ca mijlocul unei flori între petale albe.

– Mă gândeam eu că o să vreţi să staţi de vorbă cu mine, spuse cu o importanţă lugubră. Ce-i cu vânzoleala asta în grădina mea, de ce răscoliţi toate alea?

– Căutăm, zise Wexford sincer, arma cu care a fost ucisă doamna Nightingale.

– Păi nu prea cred c-o s-o găsiţi printre fucsiile mele.

– Asta rămâne de văzut, arătă Wexford spre coloana subţire de fum. De când arde focul ăsta?

– De ieri după masă, înălţimea voastră.

– Deci aşa. Unde putem să stăm de vorbă, domnule Palmer? În bucătărie e bine, sau e doamna Cantrip acolo?

– Mai mult ca sigur că-i acolo, înălţimea voastră, şi are urechile lungi, dacă vrea. Putem să mergem în grădina italiană, că-i la adăpost de vânt.

Se aşezară pe o bancă cu ornamente de metal lângă un mic lac artificial cu apele încă pline de mâl din cauza investigaţiilor făcute de oamenii lui Wexford pe fundul său.

La capătul îndepărtat al bazinului se afla o construcţie pretenţioasă, în stil, baroc, prevăzută cu o nişă în care era adăpostit un băiat din bronz ce turna apă dintr-o carafă într-un bazin. Întreaga grădină măsura cam 100 de metri pe 60 şi era înconjurată de chiparoşi ce tremurau în bătaia vântului.

– Păi a fost cam aşa, spuse Palmer. Vântul s-a stârnit noaptea şi a făcut atâta gălăgie că m-a trezit din somn. Să fi fost vreo patru jumate. Întâi m-am gândit la crizantemele domnului Nightingale, alea de le ţinem pentru târgul de flori. Stăteau afară în vazele lor şi mă gândeam

că vântu'ăla nenorocit o să le dea gata, fără doar şi poate. Atunci mi-am luat bicicleta şi am venit acilea cât am putut de repede.

– La ce oră ai ajuns, domnule Palmer?

– Pe la cinci, spuse Palmer rar, cu încântare.

(Era clar că începe să se distreze.) Crizantemele se ţinea bine, da'eu tot le-am pus în seră la loc sigur. Atunci am văzut ceva. Nu puteam să-mi cred ochilor. Una din uşile cu fereastră era larg deschisă. Hoţii, mă gândeam eu. Au mai fost hoţi pe aici. Nu ştiam ce-i mai bine să fac. Poate e numa' vântu' şi au uitat să încuie. Totuşi m-am gândit că-i datoria mea şi atunci am urcat scările şi am bătut şi am tot bătut la uşa dormitorului lui. Trebuie să doarmă tare adânc, mă gândeam eu şi mi-am luat inima-n dinţi şi am intrat să văd.

– Era acolo?

– Nu, nu era. Patul lui era gol. Domnule Nightingale, am zis, sunteţi acolo? gândindu-mă că poate e în baie, uşa fiind închisă.

– Dar nu te-ai uitat? îl întrerupse Wexford pe când se oprise să răsufle.

– Eu îmi ştiu locul, domnule. Şi în afară de asta... Palmer se uită la pantalonii lui vechi cu genunchii roşi şi lucioşi. În afară de asta, dormeau ei în camere separate, da' erau soţ şi soţie şi...

– Te-ai gândit, pe bună dreptate, că ar fi putut rămâne noaptea în camera doamnei Nightingale?

– Păi da, domnule, aşa mă gândeam. Totdeauna am zis că ăi bogaţi au ciudăţeniile lor pe care ăia ca noi nu le înţeleg. (Părând că nici nu se sinchiseşte că i-a inclus, poate pe nedrept, pe Wexford şi Burden în rândurile

plebei, Palmer continuă.) Aşa că, dacă domnul Nightingale nu-mi răspundea deloc, mi-am permis să bat la uşa Doamnei. Nu venea nimeni şi începusem s-o cam bag pe mânecă, vă rog să mă credeţi. Eram încurcat peste poate. Pentru nimic în lume n-aş fi năvălit în dormitorul unei doamne, eu un servitor, dar în situaţia asta... Nici ea nu era acolo, iar patul era neatins.

– Nu te-ai gândit s-o chemi pe fata *au-pair*?

– Nici nu mi-a trecut prin cap. Ce putea să facă ea şi eu, nu? Am dat o raită prin împrejurimi şi când m-am întors, poarta dinspre stradă era deschisă. Cel mai bine e să suni chiar tu la poliţie, Will, mă gândeam, dar când m-am întors la conac, domnul Nightingale era în picioare şi mă aştepta.

Făceam o baie, mi-a spus, şi când s-a uscat şi a ieşit era prea târziu.

– Ce s-a mai întâmplat ? întrebă Burden.

Palmer se scărpină în cap.

– Domnul Nightingale a zis că Doamna trebuie să fi păţit un accident când era afară, iar eu am spus că voi cerceta împrejurimile. Apoi spuse, mărind suspense-ul ca un povestitor cu experienţă, m-am gândit la poarta deschisă şi la pădurea bătrână şi întunecoasă şi m-a luat cu leşin.

– Cred că s-a dus în pădure şi a dat de bucluc, i-am spus bietului domn Nightingale, aşa că am mers în pădure cu sufletul la gură şi eu eram primul şi am găsit-o. Zăcea cu faţa în jos, plină peste tot de sânge, cu părul ei frumos auriu mânjit. Dar dumneavoastră aţi văzut-o, înălţimea voastră. Ştiţi cum era.

– Mulţumesc, domnule Palmer. Ai fost de mare folos.

– Încerc întotdeauna să-mi fac datoria, domnule. Domnul Nightingale a fost foarte bun cu mine şi Doamna la fel. E unii care ar putea să tragă foloase, dar nu eu. Cred că eu sunt din ceea ce se cheamă vechea şcoală.

Wexford se uită în jur şi văzu printre chiparoşi un chip care se sprijinea de o lopată.

– Sean Nu-Ştiu-Cum a tras vreun folos? întrebă el încet.

– Lovell, înălţimea voastră, Sean Lovell. Păi, acum, da, într-un fel. Oamenii ăştia nu-şi ştiu lungul nasului ca pe vremea când eram eu tânăr, şi Lovell ăsta – e de cea mai joasă speţă. Mama lui e tot de teapa asta şi cred că nici tată n-a avut vreodată. Te apucă greaţa, zău că da, dacă le vezi casa pe dinăuntru. Dar el se crede egalul Doamnei, dacă aţi mai auzit una ca asta. Elizabeth încoace, şi Elizabeth pe dincolo, aşa-i zicea când nu era de faţă. Să nu te mai aud că vorbeşti de Doamna în felul ăsta, l-am mustrat eu cum merita.

– Cum a tras el foloase?

– Se şi vede cântăreţ într-un grup pop. Doamna era blândă, vedeţi dumneavoastră, şi ea zâmbea şi-l asculta întotdeauna cu răbdare când începea să cânte. Îi cânta, zău că da... (Palmer se strâmbă dezgustat, arătându-şi dinţii stricaţi.) De câte ori deschidea o fereastră el se înfăţoşa acolo şi-i cânta câte o porcărie din aia de-o auzise la televizor. Era familiar cu ea, de nici nu-ţi vine a crede! Dau peste el într-o zi stând cu Doamna aici lângă lac, înşirându-i verzi şi uscate, cu laba lui murdară pe braţul ei. Mi-am dat seama că Doamnei nu-i place. A sărit în sus şi s-a înroşit toată când am strigat la el. A dracului libertate, i-am zis când eram singuri.

– "Elizabeth şi cu mine ne înţelegem unul pe altul", spuse. Ce tupeu pe el! (Oasele bătrâne ale lui Palmer trosniră când se ridică în picioare şi privi mânios în

direcţia lui Lovell). Tot ce po'să spun este, zise el, că sper să plec pe lumea ailaltă, până egalitatea asta se face mai rău decât e acum.

O transformare dibace şi folosirea obiectelor despărţitoare pentru camere, transformase podul încăpător într-un apartament confortabil pentru fata *au-pair*.

Etajere lucioase de lemn lustruit de fag, pe care stăteau cărţi şi plante de apartament, separau salonul de locul de dormit. Toată mobila era modernă.

O stofă purpurie acoperea canapeaua şi cele două fotolii, covorul era de un verde închis strălucitor; perdelele aveau un şnur de catifea roşie.

– Vorbeşti bine englezeşte, nu, domnişoară Doorn? întrebă Wexford pe când ea îi dădea drumul înăuntru.

– Toţi spun că vorbesc foarte prost. Zâmbi fără ruşine.

Făcea parte, se gândi Wexford admirativ, din acel tip clasic olandez care, fotografiat în saboţi şi haine ţărăneşti printre mori de vânt şi lalele face reclamă frumuseţilor Olandei pe afişele de vacanţă. Avea părul blond deschis şi lung, ochii de un albastru strălucitor şi sincer, iar pielea proaspătă era ca o lalea de culoarea fildeşului în grădina Keukenhof. Când râdea, şi părea că râde tot timpul, faţa i se lumina şi devenea strălucitoare. Părea, îşi zise Wexford, de vreo douăzeci de ani.

– De când, întrebă el, locuieşti cu domnul şi doamna Nightingale?

– De un an. Aproape un an jumate.

– Deci îi cunoşti bine. Făceai parte din familie?

– Nu există nici o familie, spuse Katje, ţuguind buzele pline şi trandafirii, care exprimau dezgust. Numai el şi ea. (Dădu din umeri) Şi acum ea e moartă.

– Da, aşa e. De aia sunt eu aici. Fără îndoială, erai prietenă bună cu doamna Nightingale, ca o fiică mai mare?

Katje râse. Îşi încolăcea picioarele sub ea, se bâţâia de colo colo. Apoi îşi acoperi gura cu mâna, abţinându-se să nu izbucnească în râs.

– N-ar trebui să râd când totul e aşa trist! Dar sună atât de caraghios. Fiică! Doamnei Nightingale nu i-ar place să audă asta, cred. Ea se dă drept fată tânără, foarte tânără şi frumoasă în fustiţe scurte şi cu rimel şi câte şi mai câte.

Burden o fixă dezaprobator, dar ea îl întâmpină cu o privire francă a ochilor larg deschişi. Insistând cu încăpăţânare, Wexford spuse:

– Şi totuşi, erai confidenta ei, nu?

– Vă rog?

Burden îi veni în ajutor.

– Îţi vorbea despre viaţa ei? spuse.

– La mine? Nu, niciodată nimic. La prânz stăm aşa, ea acolo eu aici. Ce face mama ta, Katje? O să plouă azi? Apoi mă întind şi mă odihnesc. Dar discuţie? Nu, noi nu *stăm de vorbă.*

– Trebuie să te fi simţit singură.

– Eu? (chicotelile izbucniră în cascadă.) Poate că ar trebui să fiu singură... (Şovăi, luptându-se cu timpurile condiţionale.) Poate dacă stau toată ziua cu el şi cu ea, şi seara la fel, atunci sunt singură. Nu, am mulţi prieteni la Kingsmarkham, mulţi de tot, băieţi şi fete. De ce să stau aici cu oameni bătrâni?

– Nu aveau decât patruzeci de ani, spuse înfocat Barden, care avea 36.

– Asta, zise Katje calm, e ce vă spun eu dumneavoastră. Eu sunt tânără, ei bătrâni. Domnul Nightingale, el mă face să râd. E un om drăguţ şi spune lucruri care mă fac

să râd, dar e bătrân, bătrân, mai bătrân decât tata al meu de la Gouda.

Sigură pe ea şi convinsă de valoarea nepreţuită a tinereţii năvalnice, Katje zâmbi spre Wexford, apoi îşi mută privirea spre Burden, unde zăbovi mai mult. Se uita la el ca şi cum ar fi putut să şi-l însuşească. Chicoti.

Roşind, Burden spuse tăios:

– Ce ai văzut aseară când ai venit acasă?

– Păi mă duceam la filme cu prietenul meu care e chelner la Măslinul şi Porumbiţa. Vedem noi că filmul e unul suedez, foarte sexy, m-a făcut să mă încălzesc rău de tot, înţelegeţi?

– Da, sigur, spuse Burden privind în jos.

– E normal, spuse Katje grav, când eşti tânăr. (Îşi întinse picioarele ei lungi fără ciorapi şi-şi mişcă degetele în sandale.) După aia vroiam să mă duc cu prietenul meu, la el în cameră, dar nu s-a putut fiindcă şeful hotelului, un om foarte urâcios, nu-l lasă să vină cu fete. Aşa că suntem supăraţi şi prietenul meu mă duce la cafeneaua Carousel. Bem o cafea şi mâncăm prăjituri.

– La ce oră era asta?

– Era zece fără un sfert când am plecat de la film. Beam cafeaua şi pe urmă stăteam în maşină, pupându-ne şi giugiulindu-ne, dar eram supăraţi că nu putem să mergem la el în cameră. Prietenul meu trebuie să se scoale foarte devreme dimineaţa aşa că s-a întors la hotel şi s-a dus acasă. Acum e unsprezece, cred.

– Ai văzut-o pe doamna Nightingale plecând de la conac?

Katje morfolea o şuviţă de păr în colţul gurii.

– Pe ea o vedeam la lumina farurilor maşinii, cum ieşea pe poartă, cam pe unde arde focul. Şi ea mă vede. Ştiu asta fiindcă închide poarta repede şi se ascunde până

ce trec eu. Foarte caraghios, îmi zic eu. Aşa că înaintez pe drum, parchez maşina şi mă întorc foarte încet, cu mare grijă, să văd dacă ea iese iar. (Deodată, Katje se sculă drept în picioare, întinzând picioarele şi arătându-şi partea de sus a coapselor lui Burden, care era nervos.) Iese iar! spuse triumfătoare. O văd cum traversează drumul şi se duce în pădure. Şi merge foarte liniştită, uitându- se peste umăr aşa. (Katje o maimuţări, semănând în mod curios cu un animal.) Atunci am ştiut ce face. De multe ori am mers şi eu aşa, când mă duceam să-mi întâlnesc prietenul în pădure şi omul cel rău nu ne lăsa să urcăm la el în cameră.

Peste umăr mă uit şi eu să văd dacă nu mă urmăreşte nimeni să ne spioneze.

– Da, da, zise Wexford morocănos. Înţeleg toate astea. Nu îndrăznea să se uite la Burden. Totuşi nu l-ar fi mirat dacă inspectorul, ca omul din *Casa umbrelor** ar fi dispărut cu desăvârşire, topindu-se printr-un proces de combustie spontană. Cu mai mult decât o notă ironică în voce, spuse:

– Ai fost foarte sinceră cu noi, domnişoară Doorn.

– Sunt bună, da? spuse Katje cu intensă satisfacţie. (Mestecă şuviţa de păr încântată.) Vă spun lucruri care ajută? Ştiu tot despre cum se vorbeşte cu poliţia. La Amsterdam, când umblam cu un ofiţer de poliţie, poliţiştii mă întrebau multe, aşa că ştiu totul despre poliţie şi nu mi-e frică *deloc*! (Le zâmbi cu toată gura şi surâsul i se lăţi şi mai mult când se întoarse spre Burden.) Acum cred că vă făceam cafea şi vă povesteam cum aruncam noi cu bombe fumigene la Amsterdam, până ce şefu'ăl bătrân vorbeşte cu săracu domnu Nightingale.

* Bleak House - roman de Ch. Dickens (1852).

Burden îşi pierdu cumpătul şi bălmăji ceva cum că băuse deja cafea, iar Wexford zise încet:

– Altă dată, mulţumesc. (Nu-l deranja că-l numise şef, dar adjectivul îl râcâia.) O să vreau să mai vorbim odată cu dumneavoastră, domnişoară Doorn.

– Da, şi eu cred, spuse Katje chicotind.

Placidă, ea accepta faptul că majoritatea bărbaţilor, după ce au văzut-o prima dată, vor să mai vorbească o dată cu ea. Se încolăci în scaunul ei şi-i urmări cum pleacă, cu o privire jucăuşă.

– Acum Nightingale, spuse Wexford în timp ce coborau. Am mai schimbat câteva vorbe cu el, dar înainte să aflu de abluţiile astea matinale ale lui. Va trebui să iasă din biroul ăla, Mike. L-am trimis pe Martin să scoată un mandat de percheziţie.

– 3 –

Arăta, în felul numit de femei, distins. Părul îi era argintiu fără nici o şuviţă neagră şi avea o mustăcioară scurtă care-i dădea aerul unui ambasador sau a unui militar de rang înalt. Din cauza încărunţirii premature nu părea mai tânăr de cei cincizeci de ani pe care-i avea, deşi silueta lui înaltă era la fel de subţire ca cea a lui Sean Lovell, bărbia îi rămăsese fermă, iar pielea fără nici un rid.

Lumea se aşteaptă ca o femeie frumoasă să aibă un soţ frumos sau bogat. În alte condiţii, li se pare că această căsătorie nu se justifică, că ea a făcut un pas greşit. Elizabeth Nightingale fusese mai mult decât frumoasă, iar văduvul mai mult decât bogat în afară de frumuseţea care era suficientă pentru a se potrivi cu ea. Dar în această dimineaţă el părea aproape urât, cu ochii duşi în fundul capului şi tras la faţă.

Fusese nevoie de multe rugăminţi şi în final de o insistenţă fermă pentru a-l determina să-i lase să intre în birou, dar acum că era înăuntru, furia lui Wexford s-a topit într-o milă nerăbdătoare. Quentin Nightingale plânsese.

– Îmi pare rău, domnule. Trebuie să vă interoghez exact ca şi pe ceilalţi.

– Îmi dau seama. (Vocea era joasă, de om cult, dar aspră.) A fost o copilărie să mă încui aici. Ce doriţi să mă întrebaţi?

– Putem lua loc?

– Vă rog... iertaţi-mă. Ar fi trebuit...

– Vă înţeleg, domnule Nightingale. (Wexford luă loc într-un scaun de piele care semăna cu jilţul în care stătea la secţia de poliţie, iar Burden alese scaunul înalt, de lemn, de lângă bibliotecă.) Mai întâi povestiţi-mi ce aţi făcut aseară. Aţi fost singur cu doamna Nightingale?

– Nu. Cumnatul meu şi soţia lui au fost pe la noi să joace bridge. (Vocea îi era puţin mai animată când spuse:) Este autorul distins al operelor despre Wordsworth, să ştiţi.

– Nu zău? spuse Wexford politicos.

– Au venit pe la opt jumate şi au plecat la zece jumătate. Cumnatul zicea că mai are ceva de căutat la biblioteca şcolii, înainte de a merge la culcare.

– Înţeleg. Soţia dumneavoastră cum părea aseară?

– Soţia... (Quentin avu o tresărire de durere când fu nevoit să repete cuvântul.) Soţia era cât se poate de normală, veselă şi frumoasă ca întotdeauna. (Vocea i se frânse şi trebui să şi-o stăpânească.) Era o gazdă foarte graţioasă. Îmi amintesc că s-a purtat deosebit de amabil faţă de cumnata mea. I-a dat un cadou şi Georgina a fost încântată. Elizabeth era cea mai generoasă dintre femei.

– Ce cadou i-a dat, domnule?

– Nu ştiu, spuse Quentin dintr-o dată obosit. Am auzit doar că Georgina îi mulţumea.

Burden se mişcă pe scaunul lui.

– De ce s-a dus soţia dumneavoastră în pădure, domnule Nightingale?

– Nici asta nu ştiu. Doamne, cât aş vrea să fi ştiut ! Se ducea adesea să se plimbe prin împrejurimi. Seara târziu,

vreau să spun. Nici nu m-am gândit că o să se ducă în pădure.

– Aveaţi o căsătorie fericită, domnule?

– Sigur că da. Eram cât se poate de fericiţi. Întrebaţi orice prieten. Doamne, aş fi eu în halul 'ăsta, aşa cum mă vedeţi, dacă nu eram fericiţi?

– Vă rog ţineţi-vă firea, domnule Nightingale, spuse Wexford blând. Vreau să-mi răspundeţi cu mare atenţie. Ştiţi că Palmer a intrat în dormitorul dumneavoastră după cinci, azi dimineaţă şi nu v-a găsit? Aţi putea să-mi spuneţi unde eraţi?

O roşeaţă vinovată coloră chipul lui Quentin. Puse mâinile pe obraji ca şi cum atingerea lor rece ar împinge sângele înapoi.

– Eram în baie, spuse el ţeapăn.

– Curioasă oră de făcut baie.

– Fiecare facem uneori lucruri curioase, inspectore. M-am trezit devreme din cauza vântului. N-am mai putut să adorm la loc, aşa că am făcut o baie.

– Foarte bine, domnule Nightingale. Acum vă rog să-mi daţi voie să percheziţionez casa.

– Cum doriţi, spuse Quentin.

Părea un condamnat care a primit o graţiere, dar ştie că e vorba doar de o suspendare temporară a execuţiei. Învârtind în mână un prespapier dintr-o piatră albastru închis, montată în argint, spuse:

– O să aveţi grijă, nu-i aşa?

– Nu suntem vandali, spuse Wexford tăios, apoi înmuind uşor tonul. Nici n-o să ştiţi că am trecut pe aici.

Ca majoritatea caselor de ţară, conacul Myfleet nu era mare, dar nu era, ca să folosim expresia lui Burden, mici

o căsuţă de cartier. Deşi erau cinsprezece camere în total, fiecare din ele era mobilată cu gust şi aparent cu dragoste, aproape fiecare un muzeu de obiecte de artă. Nimic nu era deranjat, nici un covor pătat sau pernă mototolită. Era limpede că nici un copil şi precis nici un câine nu avusese vreodată voie să zburde nesupravegheat prin preajmă. Doar petalele aranjamentelor florale dovedeau că fuseseră neglijate o jumătate de zi.

Şi totuşi, în ciuda vazelor pline cu dalii şi a razelor palide de soare pe care adierea vântului le făcea să pâlpâie peste satinul şi lemnul lustruit, locul păstra un aer rece, sepulcral. Era, aşa cum remarcase Wexford urcând scările, ca şi cum ai fi în biserică.

Viaţa conacului, pulsul său şi singura sursă de veselie se găsea deasupra, în apartamentul fetei au-pair. Privind destul de melancolic spre etajul de sus, Wexford intră în dormitorul lui Quentin, Burden urmându-l îndeaproape.

Patul fusese făcut. Lângă el, pe o măsuţă joasă era o carte la care Wexford se uită fără să facă nici un comentariu. Deschise sertare şi cercetă garderobul bine asortat în timp ce Burden se duse în baie.

– Prosopul de baie e încă umed, domnule, strigă el. Şi totuşi e agăţat pe ţeavă fierbinte, şi... Wexford veni şi el în baie unde îl găsi pe Burden uitându-se la ceas. N-ar trebui să dureze şapte ore ca să se usuce, nu?

Wexford scutură din cap.

– Ori a făcut două băi, spuse, ori una singură la 9 sau la 10 în dimineaţa asta.

– Adică prima a fost doar o operaţie de curăţire? În cazul ăsta trebuie să fie sânge pe prosop sau altundeva, şi nu e.

– Păi caută la rufele murdare cu doamna Cantrip. Hai să mergem alături.

Dormitorul moartei era tapetat cu mov şi argintiu, un model cu boboci şi trandafiri înfloriţi care se regăsea identic pe satinul perdelelor. Între cele două ferestre se găsea o toaletă cu oglindă triplă, cu partea de jos tivită în tul alb. Patul era şi el alb, mare şi moale, flancat în ambele părţi de covoraşe de blană albă ca nişte pete de zăpadă pe câmpul de smarald al covorului.

În timp ce Burden cerceta masa de toaletă şi ridica un capac al biroului, Wexford examina garderoba. Doamna Nightingale avusese destule haine ca să deschidă un magazin, singura diferenţă fiind că toate hainele de aici erau de o singură măsură, măsura 12, a unei tinere fete, şi ele aparţinuseră unei singure femei.

– Nici un jurnal, spuse Burden căutând în birou. Câteva note de plată şi chitanţe de la o croitorie din Bruton Street, Londra, numită Tanya Tue. Notele plătite erau de vreo 150-200 de lire şi mai era şi a treia pentru încă 95. Nimic interesant aici, cred.

Wexford trecu la toaletă. Ridică borcănaşe de cremă, sticle cu loţiuni şi în sfârşit un recipient cu un lichid destinat să ridice şi să întărească muşchii faciali.

– E făcut din sucurile digestive ale vacii, spuse el pe un ton neutru. Aşa mi s-a spus. (Chipul i se înmuie şi deveni trist.) "De ce atâta cheltuială", cită el "pentru un răstimp aşa de scurt, nu risipeşti oare prea mult pentru acest înveliş trecător?"

– Poftim?

– Un sonet care mi-a trecut prin minte.

– Da? spuse Burden. Eu mă gândeam câtă risipă de bani când tot trebuie să îmbătrâneşti până la urmă. Nu cred că se omora aşa pentru soţul ei, dumneata ce zici?

– Nu, era un alt bărbat.

Burden dădu din cap.

– Probabil bărbatul cu care s-a dus să se întâlnească azi noapte, spuse. Care-i teoria dumitale, domnule? Că Nightingale, bănuind ceva, a urmărit-o în pădure şi a omorât-o? Că şi-a ars hainele în focul lui Palmer?

– N-am nici o teorie, spuse Wexford.

Coborâră încet. Scara era lungă şi nu prea abruptă, cu un palier larg la jumătate. Aici o fereastră, ale cărei perdele de catifea roşu aprins se potriveau la culoare cu trandafirii Etoile de Hollande care stăteau într-un vas de aramă pe pervaz, dădea spre grădină. Vântul era încă proaspăt şi jucăuş, făcând gardul viu să se unduiască asemenea unui râu verzui.

– Există un candidat pentru a treia latură a triunghiului nostru, spuse Wexford arătând spre seră.

– Sean Lovell? (Dezaprobarea puternică a acestei sugestii, cu toate implicaţiile ce decurgeau, se materializă într-o încruntare mânioasă.) Băiatul grădinarului? Păi nu cred că are mai mult de douăzeci de ani şi ea... n-am mai auzit de aşa ceva!

– Prostii, zise Wexford. Precis ai mai auzit. Chiar şi tu cred că ai auzit de Lady Chatterley, dacă n-ai citit.

– Ei, o carte, spuse Burden uşurat că şeful alesese un exemplu literar mai curând decât unul din viaţa reală, a ceea ce el considera o perversiune monstruoasă. E cam frig aici, nu? Cred că din cauza vântului.

– Mergem să ne încălzim în seră.

Sean Lovell le deschise uşa şi intrară într-o atmosferă de căldură tropicală. Orhidee palide, verzi şi de un roz gălbui erau suspendate de tavan şi în coşuleţe tapetate cu muşchi, iar pe etajere erau cactuşi cu flori cărnoase de forma crinilor. Aburul parfumat se condensase pe sticla rece şi se auzea un continuu sunet slab de picături care curg.

Parfumul, căldura şi coloritul se potriveau cu aspectul destul de exotic al lui Sean. Deşi probabil o moştenire de la strămunii săi ţigani, părul lui negru ca pana corbului şi pielea arămie sugerau o descendenţă italiană sau grecească. În loc de jeanşi şi pulovăr ar fi trebuit să poarte o cămaşă de corsar cu bretele, îşi zise Wexford, un batic roşu legat pe frunte şi belciuge de aur în urechi.

– Era o doamnă drăguţă, o adevărată doamnă, spuse Sean supărat. (Smulse cu răutate o frunză grasă de la un xygocactus.) Întotdeauna era gata să te ajute. Şi trebuia să fie omorâtă. Asta-i cum zice bătrâna mea, mai bine să mori tânăr.

– Doamna Nightingale nu era tânără, Lovell.

Obrajii arămii fură invadaţi de o îmbujorare violentă.

– Fo'treizeci, n-avea mai mult. (Îşi muşcă buza.) Asta nu înseamnă bătrână.

Wexford o lăsă baltă. Elizabeth Nightingale făcuse atâtea eforturi, cu cremele şi tonicul pentru muşchi încât ar părea nepoliticos, acum că era moartă, să-i deziluzioneze admiratorii.

– Aş vrea să ştiu pe unde ai umblat ieri noapte. La cât termini aici şi unde te-ai dus.

Sean spuse mohorât:

– Aici termin la cinci. M-am dus acasă la ceai. Stau singur în sat cu bătrâna mea. Mi-am băut ceaiu' şi am stat la tele toată seara.

– N-ai o prietenă?

În loc să răspundă direct, Sean spuse:

– Aţi văzut fetele de pe aici? (Îi aruncă lui Wexford o privire rapidă care-l făcu să semene cu un pirat grec.) Câteodată serile mă uit la tele, alteori mă duc în oraş şi mă joc la tonomat la Carusel. Ce poate omu' să facă într-o chichineaţă ca asta?

– Nu mă-ntreba tu pe mine, Lovell. Eu pun întrebările. Te-ai uitat la televizor până la ora când te-ai dus la culcare?

– Asta am făcut. N-am ieşit deloc. Puteţi s-o întrebaţi şi pe bătrâna mea.

– Spune-mi ce program ai văzut.

– Păi era Pop Panel, apoi muzicalul de la Hollywood până la zece.

– Te-ai culcat la zece?

– Nu-mi aduc aminte. Nu pot să-mi aduc aminte ce am văzut şi când m-am dus la culcare. Cum aş putea? Cre' că am mai văzut încă ceva. Da, era Sammy Davis Junior, asta era! (Faţa negricioasă se lumină deodată cu o fervoare aproape religioasă.) Doamne, cât aş vrea să fiu ca el. Aş vrea să fiu *el*. (Potolit de privirea lui Wexford el îşi mută ochii în altă parte şi spuse repede:) Acu'tre'să plec. Să-i dau înainte cu munca, altfel o încurc cu moş Will.

Se strecură pe lângă Wexford, smulgând în trecere ţepii de cactuşi. Deodată, doamna Cantrip îşi făcu apariţia în uşă.

– Cina te aşteaptă în bucătărie, Sean. Te-am căutat peste tot. Şterge-o repede, că se răceşte de tot.

Mulţumit, Sean ieşi din seră şi, fiindcă nu-l chema nimeni înapoi, o rupse la fugă spre bucătărie.

– Ciudat, spuse Wexford. Sammy Davis trebuia să fie la televizor aseară, dar programul a fost contramandat în ultimul moment. Au dat un film vechi în loc. (Îl bătu pe umăr pe Burden.) Acum du-te la masă, Mike. Vin şi eu când termin.

Îl văzu pe Burden plecând, apoi, aproape în fugă, o ajunse pe doamna Cantrip.

– Mai e cineva care locuieşte în casa asta sau lucrează aici şi cu care n-am stat de vorbă?

– Nu, domnule.

Felul cum arăta îi spunea că încă nu şi-a revenit din şoc, neputând încă să ţină frânele gospodăriei cu o mână fermă.

– Vreţi să luaţi o îmbucătură? întrebă ea cu un glas tremurat. Dumneavoastră şi celălalt domn de la poliţie?

– Nu, mulţumesc.

(Wexford o sprijini cu o mână puternică în timp ce ea urca tremurând treptele terasei.) Poţi totuşi să-mi mai spui ceva. Cine erau prietenii doamnei Nightingale? Cine venea în vizită la conac?

Ea păru mulţumită de acest tribut adus demnităţii ei de slujitoare preţioasă şi de încredere.

– Doamna Nightingale nu era din alea care stau la bârfă, domnule, sau la telefon, toată ziua. Doamnele cu care se întâlnea erau pentru diverse treburi, ca pregătirea de bazaruri şi competiţii sportive, dacă mă înţelegeţi. Apoi... (vocea ei căpătă o importanţă tristă) erau prietenii *amândurora* care veneau aici la cină, Sir George şi Lady Larkin-Smith, domnul şi doamna Primero, şi toţi cei din ţinut.

– Prieteni domni? Te rog nu te simţi ofensată, doamnă Cantrip. În zilele noastre o doamnă poate avea o mulţime de prieteni fără să fie ceva – hm, în neregulă.

Doamna Cantrip scutură puternic din cap.

– Prietenii ei erau ai amândurora, domnule, spuse adăugând cu o umbră de sarcasm. Aţi mai dori să ştiţi şi altceva?

– Un singur lucru. O problemă de rufărie. Cine are sarcina să schimbe aşternutul în casa asta, cearşafurile şi prosoapele?

– Eu, domnule, spuse doamna Cantrip surprinsă.

– Ai luat vreun prosop umed din dormitorul domnului Nightingale în dimineaţa asta?

– Nu, domnule, sigur nu. În dimineaţa asta nu prea mi-a ars de muncă. (Doamna Cantrip ridică bărbia ca o virtuoasă ce era.) În afară de asta, nu e ziua potrivită, spuse. Schimb cearşafurile luni dimineaţa, iar prosoapele miercuri şi joi. Aşa am făcut mereu, de când sunt aici.

– Să presupunem că cineva străin... începu Wexford cu grijă.

– Imposibil, spuse doamna Cantrip tăios. Lenjeria murdară stă în coş în bucătăria din spate şi nimeni până azi nu s-a apropiat de ea. Pot să pun pariu. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să servesc masa. Sunt sigură că domnul Nightingale se simte ca naiba, dar aici e tava care merge la domnul Villiers, ca de obicei... Oh, Doamne! Domnul Villiers! Am uitat complet de el!

Wexford se uită la ea.

– Vrei să spui, cumnatul domnului Nightingale locuieşte în casă?

– N-aş zice "locuieşte", domnule, spuse doamna Cantrip încă cu ochii larg deschişi, cu o mână roşie îngheţată la obraz. Vine în fiecare zi să scrie în Casa Veche şi, Doamne, cred că nu i-a spus nimeni nimic.

– Domnul Villiers trebuie că a văzut venirile şi plecările noastre.

– Nu, domnule. Din Casa Veche nu se vede nimic, din cauza copacilor, nu mai mult decât se vede din afară. Trebuie să mă duc să-i spun. Tot ce pot spune e, mulţumesc lui Dumnezeu, că nu erau apropiaţi. N-o s-o pună la suflet, tot e bine.

Se îndepărtă aproape fugind. Wexford o urmări cum dispare sub o arcadă în gardul viu, o arcadă peste care atârnau frunzele teilor care se îngălbeneau. Pe deasupra

acestora tot ce se vedea din Casa Veche era un acoperiş puţin înclinat, proiectat pe un cer albastru punctat cu alb.

O lăsă cinci minute, apoi o luă pe cărarea pe care o luase şi ea. Aceasta îl conduse într-o curticică pavată, în centrul căreia se afla un bazin micuţ. Crapi înotau în apa întunecată şi limpede pe sub umbrele plate lăsate de frunzele de crin.

Curtea era umbrită adânc de copacii care o înconjurau. Rădăcinile supseseră seva de la marginile înguste, fiindcă nimic nu creştea acolo, în afară de câteva plante firave şi fără flori, care se întindeau disperate în speranţa de a ajunge la soare. Doamna Cantrip trebuie să fi intrat în Casa Veche – lui Wexford îi părea de cel puţin 400 de ani – printr-o uşă neagră de stejar care rămăsese întredeschisă. Pe prag era un grătar pentru şters picioarele, un cocoş cu aripile desfăcute din metal negru. Privind pe lângă ferestrele joase cu zăbrele, Wexford îl observă pe tovarăşul lui, un croncănitor cântăreţ al vremurilor pline de deşertăciune.

Când intră în Casa Veche îşi dădu seama că vântul se potolise.

– 4 –

Locul în care se trezi Wexford era, fără îndoială, folosit ca depozit. Buturugi de mesteacăn erau clădite unele peste altele pe lângă pereţi, în formă de piramidă; rafturile de deasupra lor aşteptau recolta de mere şi pere a conacului. Totul era foarte curat şi ordonat.

Deoarece acolo nu mai era altă cameră şi nu se zărea nici urmă de Denys Villiers, Wexford urcă scările. Erau din stejar negru şi montate în zidul gros sub forma unui tunel abrupt şi în pantă. Din spatele singurei uşi aflate în vârf auzi voci coborâte. Bătu. Doamna Cantrip crăpă uşa şi şopti:

– I-am spus. Mai aveţi nevoie de mine?

– Nu, mulţumesc doamnă Cantrip.

Ieşi foarte roşie la faţă. O pată luminoasă de soare înjunghie ca un pumnal umbrele din camera de jos când ieşi. Wexford şovăi, apoi intră în camera de lucru a lui Villiers.

Maestrul rămase şezând la birou, dar întoarse un chip grav şi rece către Wexford, şi zise:

– Bună dimineaţa, domnule inspector şef. Cu ce vă pot fi de folos?

– O treabă neplăcută, domnule Villiers. N-o să vă ţin mult. Doar câteva întrebări, vă rog.

– Desigur. Nu luaţi loc?

O odaie mare, oarecum răcoroasă, cu lemnărie închisă la culoare. Ferestrele erau mici şi întunecate de mănunchiuri de frunze. Pe podea era un pătrat acoperit de covor. Mobila, o canapea din păr de cal, două fotolii victoriene, scaunele din piele şi o masă pliantă, părea să fie rămasă de la conac. Biroul lui Villiers era plin cu o grămadă de hârtii, cărţi de referinţă deschise, cutii cu agrafe de birou, pixuri şi pachete goale de ţigări. La un capăt era un morman de cărţi noi, identice una cu alta, şi cu cea pe care Wexford o văzuse pe noptiera lui Nightingale: *"Tema dragostei la Wordsworth"* de Denys Villiers, autorul lui *Wordsworth la Grasmere* şi *Orice pentru a arăta mai bine.*

Înainte de a lua loc, Wexford luă una din cărţi, la fel cum o luase şi pe cea din dormitor, dar de astă dată, în loc să treacă rapid peste text o întoarse să se uite la portretul lui Villiers, de pe spatele copertei. Era ori o fotografie care-l făcea să arate mult mai bine, ori fusese făcută cu mulţi ani înainte.

Omul din faţa lui, care urmărea detaşat această scurtă cercetare, părea să aibă spre cincizeci de ani. Odată, îşi zise Wexford, fusese şi el un bărbat arătos, care atrăgea privirile, ca şi sora lui, dar timpul sau poate boala, distrusese toate acestea. Probabil boala. Bărbaţii care mureau de cancer arătau ca Villiers. Pe chipurile lor, Wexford văzuse aceeaşi culoare prăfoasă, cu aspect zgribulit, trăsături galben verzui, faţă trasă şi ochii albaştri decoloraţi până la un cenuşiu tern. Era dureros de costeliv, cu buzele albite.

– Îmi dau seama că trebuie să fi suferit un şoc puternic, începu Wexford. Mare ghinion că nimeni nu v-a spus mai devreme.

Sprâncenele subţiri şi incolore ale lui Villiers se ridicară. Avea o expresie neplăcută, dispreţuitoare.

– Ca să fiu sincer, spuse, pentru mine nu-i mare lucru. Sora mea şi cu mine nu eram foarte apropiaţi.

– Pot să vă întreb de ce?

– Puteţi şi n-am de ce să nu vă răspund. Motivul era că nu aveam nimic în comun. Sora mea era o femeie frivolă, fără prea multă minte, iar eu – ei bine, eu nu sunt deloc un bărbat frivol, fără minte. (Villiers aruncă o privire spre maşina sa de scris.) Totuşi, cred că aş da dovadă de lipsă de tact dacă aş mai lucra azi, nu credeţi?

– Din câte ştiu dumneavoastră şi soţia aţi fost aseară la Conac.

– Aşa este. Am jucat bridge. La zece jumătate am plecat, ne-am dus acasă şi ne-am culcat. (Vocea lui Villiers era tăioasă şi ascuţită, cu o urmă de enervare, o enervare care putea fi uşor stârnită. Tuşi şi-şi apăsă mâna pe piept.) Am o căsuţă lângă Clusterwell. Am făcut cam zece minute cu maşina de la Conac aseară. Soţia şi cu mine ne-am dus direct la culcare.

Foarte îngrijit şi scurt, îşi zise Wexford. Se putea foarte bine ca totul să fi fost repetat înainte.

– Cum era sora dumneavoastră aseară, domnule? Normală? Sau poate părea preocupată?

Villiers oftă. Mai mult de plictiseală decât din tristeţe, hotărî Wexford.

– Era ca întotdeauna, domnule inspector şef, stăpâna graţioasă de la conac pe care o îndrăgesc toţi. Jocul ei de bridge era întotdeauna îngrozitor şi aseară n-a fost altfel ca de obicei.

– Ştiaţi că face plimbări nocturne în pădure?

– Ştiam că face plimbări nocturne prin *împrejurimi*. Probabil că de data asta a fost destul de nesăbuită să se aventureze mai departe.

– Asta-i cauza pentru care n-aţi fost surprins să auziţi că a murit?

– Din contră, am fost foarte surprins. Normal, am fost şocat. Dar acum, că m-am mai gândit, nu, nu mai sunt foarte surprins. Femeile lăsate singure în locuri pustii ajung să fie asasinate. Cel puţin aşa mi s-a spus. Nu citesc niciodată ziarele. Problemele de acest gen nu mă interesează.

– Aţi arătat limpede că nu sunteţi în relaţii bune cu sora dumneavoastră. (Wexford se uită prin camera mare şi tăcută.) E ciudat, în aceste condiţii, că aţi fost printre cei care i-au acceptat caritatea.

– Am acceptat-o pe aceea a cumnatului meu, domnule inspector şef.

Alb de furie din cauza unei alte emoţii pe care Wexford n-o putea înţelege, Villiers sări de pe scaun.

– La revedere!

Deschise uşa şi scara întunecoasă se căscă înainte-i. Wexford se ridică să plece. La jumătatea drumului, în timp ce traversa camera, se opri şi se uită la Villiers, brusc încurcat. Era imposibil să crezi că omul putea arăta mai rău, mai bolnav, mai lipsit de trup decât atunci când îl văzuse prima dată. Dar aşa cum stătea în uşă, cu un braţ întins, orice urmă de culoare, chiar galben-verzuie cum fusese, îi fugise de pe faţă.

Alarmat, Wexford făcu un pas înainte. Villiers, scoţând un sunet slab foarte ciudat, leşină în braţele lui.

– Deci iată cum stăm, spuse Crocker, doctorul poliţiei şi prieten cu Wexford. Elizabeth Nightingale era o femeie

bine hrănită şi extrem de bine păstrată de vreo patruzeci de ani.

– Patruzeci şi unu, spuse Wexford scoţându-şi trenciul şi agăţându-l pe cuier în spatele uşii biroului. Câteva sandviciuri cu carne de vită şi o sticlă cu cafea trimise de la cantină îl aşteptau pe colţul biroului. Se aşeză în scaunul mare rotativ şi după ce aruncă o privire dezaprobatoare sandviciului din vârf, ale cărui margini începuseră să se curbeze, începu să-l mănânce oftând.

– Moartea, spuse doctorul, a rezultat în urma fracturării craniului şi multiplelor leziuni la creier. Cel puţin o duzină de lovituri au fost aplicate cu un instrument de metal nu prea bont. Nu mă gândesc la o secure sau un cuţit, ci la ceva cu margini mai puţin ascuţite, de exemplu o ţeavă de plumb sau un vătrai. Moartea a survenit – ştiţi cât e de greu să faci o estimare – să zicem după 11 seara şi înainte de unu.

Burden stătea rezemat de zid. Deasupra capului avea harta oficială a regiunii Kingsmarkham, pe care masa întunecată a pădurii Cheriton arăta ca silueta unei pisici ghemuite.

– N-a ieşit deocamdată nimic la iveală, până acum, din cercetarea locului şi a pădurii, spuse. La cel fel de armă te gândeşti?

– Asta nu-i treaba mea, Mike băiete, spuse Crocker trecând la fereastră şi privind în jos spre High Street. Probabil că această privelişte familiară îl plictisea, fiindcă răsuflă puternic expirând aerul cald pe geam şi începu să deseneze pe aburul format un model care putea fi o plantă într-un ghiveci sau o schemă a sistemului respirator uman.

– Pur şi simplu nu ştiu cu ce-a făcut-o. Putea fi o vază de metal sau chiar o ustensilă de bucătărie. Sau poate o

scrumieră fantezistă, un cleşte de cărbuni sau o cană cu capac pentru bere.

– Crezi? spuse Wexford clefăind dispreţuitor. Un tip se duce în pădure să omoare o femeie înarmat cu un tel sau cu o tigaie? Un dobitoc îşi vede nevasta cu altul şi înşfacă vaza de argint sculptat pe care o are întâmplător în buzunar şi-i dă cu ea în cap, nu?

– Nu cumva vrei să spui, zise doctorul şocat, că te gândeşti la Quentin Nightingale, acest stâlp al societăţii, care să fie băgat în asta?

– E şi el om, nu? Are pasiuni. Cinstit, eu aş paria mai curând pe fratele ăla al ei, Villiers ăla. Numai că arată prea bolnav să ridice un cuţit şi o furculiţă, să nu mai vorbim de lovirea cuiva cu o tigaie.

Wexford îţi termină sandviciurile şi puse la loc capacul termosului. Apoi se răsuci şi privi gânditor spre doctor.

– Am stat de vorbă cu Villiers. M-a impresionat ca un om foarte bolnav, printre altele. Piele gălbejită, mâini tremurătoare şi tot restul. Când eram pe punctul să plec, a picat leşinat. O clipă am crezut că e mort, dar şi-a revenit şi l-am dus până la conac.

– E pacientul meu, spuse Croker ştergând desenul cu dosul palmei şi descoperind pentru Wexford peisajul favorit de acoperişuri vechi şi copaci bătrâni din Sussex. Alde Nightingale se duc la un doctor de granguri, dar Villiers e pe lista mea de ani de zile.

– Şi tu, spuse Wexford sardonic, ca un preot fidel al confesiunii medicale, ai de gând să ţii ferecat în capul tău hipocratic secretul bolii lui Villiers?

– Aşa aş face dacă ar fi cazul, numai că se întâmplă să fie la fel de sănătos ca şi tine. (Crocker se uită la Wexford, la grăsimea lui.) El e mai sănătos, spuse critic.

Cu un efort, Wexford îşi supse muşchii abdomenului şi se îndreptă în scaun.

– Ce curios! spuse. Credeam că-i cancer, dar trebuie că e vreun necaz interior care-i roade. Ceva ca o vină. Câţi ani are?

– Păi stai să vedem... spuse doctorul mişcându-se pe scaun.

– Hai, uşurează-te. Vârsta unui bărbat nu-i ceva care se mărturiseşte vraciului în atmosfera aseptică a cabinetului de consultaţie şi trebuie păstrat secretul.

– Treizeci şi opt.

– Treizeci şi opt! Pare cu zece ani mai bătrân şi al naibii de bolnav. Doamne, Mike al nostru pare un puşti pe lângă el.

Două perechi de ochi mai în vârstă, se fixară speculativ asupra lui Burden, care privea modest în altă parte, nu fără să arate flatat. Doctorul spuse destul de iritat:

– Nu ştiu de ce tot spui despre el că arată bolnav. Munceşte prea mult, atâta tot. Oricum ar fi, nu arată aşa bolnav, nici aşa în vârstă.

– Astăzi arăta aşa, zise Wexford.

– Şocul, spuse doctorul. Cam la ce te-ai aştepta când sora unui om a fost asasinată?

– Exact la aşa ceva, numai că el evident o ura din tot sufletul. Ar fi trebuit să auzi remarcile generoase de frate pe care le făcea la adresa ei. Un ticălos cum rar mi-a fost dat să văd, e domnul ăsta Villiers. Hai Mike, acum mergem la nişte doamne care se vor topi de plăcere şi vor spune totul sub efectul farmecului tău – îmi dai voie? – tineresc.

Toţi trei coborâră cu liftul şi doctorul îi părăsi la intrare. Vântul se domolise de tot dar pe High Street mai rămăseseră resturile purtate de vijelie, rămurele rupte,

un cuib gol de piţigoi aruncat dintr-un copac înalt, câte o ţiglă de pe un acoperiş vechi.

Bryant conduse maşina afară din oraş pe drumul spre Pomfret, cotind curând la stânga spre Myfleet. Drumul îi ducea prin faţa şcolii elementare de băieţi din Kingsmarkham, cunoscută mai curând sub numele de "Fundaţia regelui Edward al şaselea pentru fiii dregătorilor, a membrilor parlamentului şi a celor de neam" Fiii se aflau în prezent acasă în vacanţa de vară şi clădirea de cărămidă cafenie stil Tudor avea un aspect mai singuratic şi mai ordonat decât în timpul şcolii. O aripă nouă, mare – o monstruozitate cum o numeau recţionarii – fusese adăugată cu cinci ani înainte părţii din spate şi din stânga a vechii şcoli, deoarece dregătorii şi membrii parlamentului, precum şi cei de neam îşi măriseră alarmant numărul în ultima vreme.

Şcoala avea o demnitate şi o graţie comună pentru clădirile mari de viţă veche şi majoritatea părinţilor din Kingsmarkham căutau să-şi înscrie odraslele acolo, dând deoparte cu dispreţ avantajele educaţionale şi comodităţile oferite de şcoala Stowerton. Cui îi mai păsa de un laborator minunat tot numai oţel şi sticlă, o sală de gimnastică modernă sau un bazin de înot după standardul olimpic, când se putea lăuda în schimb cu portaluri istorice şi trepte roase de piatră atinse (e drept cu o singură ocazie) de tălpile fiului lui Henric al optulea? În afară de asta, dacă băiatul cuiva era înscris la ceea ce toată lumea numea şcoala "King's" (a regelui) acesta putea pretinde, destul de convingător celor în necunoştinţă de cauză, că urma o şcoală publică, ascunzând faptul că statul plătea pentru asta.

Burden, al cărui fiu fusese admis acolo cu un an mai devreme după ce trecuse echivalentul subtil şi complex al unui examen, spuse:

– Aici predă Villiers.

– Materiile lui sunt latina şi greaca, nu?

Burden aprobă.

– John îl are la latină. Cred că predă greaca celor mai mari. John spune că lucrează mult acolo după ore, în bibliotecă. Asta-i biblioteca, în aripa nouă.

– Face cercetări pentru cărţile lui?

– Păi e o bibliotecă minunată. Nu că m-aş pricepe prea mult, dar am vizitat-o într-o zi şi m-a impresionat teribil.

– Lui John îi place de el, nu?

– Ştiţi cum sunt băieţii ăştia domnule, spuse Burden. Diavolii ăia mici din clasa lui John îi spun Vechea Vilă Romană. Aş zice că e foarte bun pentru disciplină. (Şi tatăl care de dimineaţă îşi domolise propriul fiu cu o monedă de jumătate de coroană, adăugă sever:) Trebuie să fii dur când ai de-a face cu puştanii ăştia, eu aşa zic.

Zâmbind pentru sine, Wexford schimbă subiectul.

– Sunt trei întrebări la care aş vrea neapărat să aflu răspunsul, spuse. De ce făcea Quentin Nightingale baie la cinci dimineaţa? Sau dacă nu, de ce pretinde că făcea? De ce îmi spune Sean Lovell că aseară urmărea la televizor programul care de fapt s-a schimbat în ultimul moment? De ce se înţelegea Elizabeth Nightingale cu toată lumea în afară de unicul ei frate?

– De ce, dacă veni vorba, domnule, nu avea prieteni intimi?

– Poate că avea. Trebuie să aflăm. Mike, intrăm în Clusterwell. Ştii cumva care-i casa lui Villiers?

Burden se îndreptă în scaun şi privi pe fereastră.

– În afara satului, pe aceeaşi parte cu Myfleet. Nu încă, stai un pic... Încetineşte te rog, Bryant. Uitaţi, domnule, asta e.

Încruntându-se puţin, Wexford scrută atent căsuţa izolată. Era o clădire scundă, cu o faţadă dublă, şi două nişe joase cu ferestre arcuite.

– Are nevoie de un strat de vopsea, spuse Burden, gândindu-se în contrast la casa lui atrăgătoare, care urma să fie curând gata revopsită. O cotineaţă cam prăpădită. Ar putea să-şi permită un garaj mai ca lumea.

Grădina din faţă era plină de margarete, toate de aceeaşi culoare. Pe o latură, o cărare lungă de beton spart si plină de gropi, ducea spre un garaj prefabricat de azbest cu un acoperiş de pâslă acoperit cu smoală.

O maşină neagră Morris Minor era parcată în faţa uşilor de azbest şi cineva o curăţase de curând, fiindcă pe caroserie mai erau pete de umezeală şi o băltoacă mică se formase într-o groapă sub bara de protecţie din spate.

– Ciudat, spuse Wexford. Îţi e omorâtă sora, leşini la auzul veştii şi totuşi, câteva ore mai târziu, eşti în stare să-ţi speli şi lustruieşti maşina.

Nu-i maşina lui, obiectă Burden. El conduce una marca Anglia. Asta-i a nevesti-si.

– Şi a lui unde e, atunci?

– La Conac încă, aşa cred, sau în chestia aia oribilă care se dă drept garaj.

– N-aş spune c-a fost noroi aseară în pădure, dumneata ce zici?

– Pământul era cleios, se lipea de tălpi. A plouat în week- end, dacă vă amintiţi.

– Mergi înainte, Bryant. Îi mai lăsăm puţin pe cei doi Villiers să se bucure de armonia conjugală fără să-i deranjăm.

Prima persoană de care dădură cu ochii când opriră în satul Myfleet fu Katje Doorn, care tocmai ieşea de la magazin cu o plasă de fructe şi o sticlă de şampon. Ea chicoti veselă spre ei.

– Ai cumva idee care-i casa Lovell, d-ră Doorn? o întrebă Burden ţeapăn.

– Da, uitaţi, aia de colo. (Arătă locul, înşfăcând braţul şovăitor al inspectorului şi, după spusele ulterioare ale lui Wexford, aproape învăluindu-l cu curbele-i încântătoare.) Cea mai murdară din tot satul. (Ca reprezentantă a naţiunii cu poate cele mai îngrijite case de pe pământ, ea se cutremură şi, pentru prima dată de când se cunoşteau, îşi pierdu expresia binevoitoare.) Cred că locuiesc acolo ca nişte porci. Mama lui e o femeie scârboasă şi murdară, grasă de tot. (Şi la vreo 15 cm de propria siluetă cu forme generoase, descrise în aer o formă uriaşă de violoncel).

Wexford îi zâmbi. Ea se uita la Burden.

– Poate, zise ea dând din umeri, eu nu ştiu ce fac oamenii ăştia porci. Doreaţi o ceaşcă de ceai? Cred că munciţi foarte mult şi v-ar place să beţi un ceai cu mine cât stă şefu'dumneavoastră în împuţita aia de casă jegoasă.

– A, nu, mulţumesc, zise Burden îngrozit.

– Poate mâine, atunci, spuse Katje sugând o şuviţă de păr. Eu sunt liberă în toate serile şi mâine prietenul meu trebuie să lucreze până târziu, să servească băuturile la serata de dans. Vedeţi să nu uitaţi. (Flutură un deget spre el.) Acum vă spun la revedere. Vedeţi să nu vă procopsiţi cu vreo belea în casa aia murdară.

Se îndepărtă cu paşi mărunţi, cu spinarea dreaptă şi părul blond tăiat scurt fluturând, traversă şi se opri la poarta Conacului. Acolo le făcu cu mâna, sânii rotunzi ridicându-se pe sub puloverul roz pufos.

Wexford îi făcu şi el cu mâna şi se întoarse râzând.

– Să fiu al naibii dacă asta nu vrea să-ţi sucească minţile.

– O tânără femelă îngrozitoare.

– Mie mi se pare fermecătoare.

– Doamne sfinte, când mă gândesc că fiica mea...!

– Zău, Mike. Şi eu sunt însurat şi credincios soţiei. (Zâmbetul îi pieri şi Wexford îşi bătu cu palma burta proeminentă.) N-am nici o şansă să fiu altfel, nu? Dar uneori... (Oftă.) Doamne, ce n-aş da să mai am treizeci de ani! Nu te mai uita aşa la mine, creatură frigidă ce eşti. Iată-ne ajunşi la casa aia murdară şi să sperăm că nu ne alegem din munca noastră de după-amiază decât cu o *nostalgie de boue*.*

– O ce? întrebă Burden încercând să deschidă poarta fără să se înţepe în urzicile care împânzeau locul.

– Nu-i decât, zise Wexford zâmbind condescendent, o denumire mai lungă pentru un fel de epidemie cronică.

Râse la vederea expresiei neîncrezătoare a lui Burden.

– Nu-ţi face griji, Mike, nu-i o boală infecţioasă şi atacă numai pe cei bătrâni.

* nostalgie a mizeriei (în fr. în original).

– 5 –

Nu numai poarta, dar şi uşa din faţă era năpădită de urzici şi de antidotul lor, măcrişul. Încă înainte de a apuca să bată, o perdea cenuşie de dantelă găurită, se ridică la o fereastră cu gratii şi se ivi un cap.

– Nu ştiu ce vreţi da' tre' s-o luaţi prin spate.

Poarta laterală se prăbuşi când o împinseră. Cu o ridicare din umeri, Wexford o lăsă pe jos, în mijlocul stratului de bălării. Grădina din spate era ca o suprafaţă jegoasă într-un peisaj frumos, splendoarea pădurii, ca o pată pe catifeaua neagră; aceşti 20 de metri pătraţi de iarbă înaltă până la brâu, dalii, resturi de tablă ondulată aruncate la întâmplare şi coteţe de găini dărâmate. Un şopron destul de rezonabil ca aspect umplea unul din colţurile îndepărtate, cu partea de jos ascunsă sub grămezi de zdrenţe, sticle verzi şi o saltea care părea să fi fost folosită la exerciţii cu baioneta. Printre buruieni se zăreau o oală de noapte emailată şi mai multe crătiţi stricate. Wexford observă că o poartă din gardul din spate ducea direct în pădure.

Uşa din spate se deschise brusc şi femeia care le vorbise de la geam scoase capul.

– Ce vreţi?

– Doamna Lovell?

– Chiar ea. Ce *vreţi*?

– Să stăm puţin de vorbă, dacă nu vă supăraţi, spuse Wexford politicos. Suntem de la poliţie.

Le aruncă o privire bănuitoare printre gene.

– Despre aia de acolo, de la Conac, nu-i aşa? Hai, intraţi. Zicea înălţimea sa că umblă poliţia pe aici.

– Înălţimea sa? spuse Burden nedumerit. Oare în cercurile înalte în care se găseau ei acum, ca persoane suspuse ce erau, obişnuiau să se amintească titlurile de nobleţe ale personajelor?

– Băiatu'meu, Sean al meu, spuse doamna Lovell, spre deziluzia lui. Poftiţi. Puteţi intra în salon dacă vreţi. Aici.

Camera, numită astfel eufemistic, era o idee mai puţin murdară decât bucătăria, dar mirosea şi ea a legume, a scurgere constantă de gaz şi uşor a gin. Era mobilată cu o garnitură nouă de un roz strălucitor, murdară deja, şi o alăturare eterogenă de piese de mobilier vechi valoros şi tot soiul de fleacuri moderne ţipătoare. Regina surâdea distant de pe un calendar prins în perete, printre tăieturi din ziare cu formaţia Rolling Stones şi un tablou mare în ulei reprezentând o matroană romană care îşi înfigea un pumnal în piept.

La trăsături aducea cu doamna Lovell, dar nu se putea compara cu ea la gabarit. Pe chipul încă frumos al doamnei Lovell se vedea o puternică reminiscenţă ţigănească: nasul acvilin, buzele pline şi ochii negri. Părul de Meduză* negru şi încâlcit îi cădea pe umeri. Masivitatea corpului nu se extindea şi la faţă. Făcea impresia că grăsimea urcase şi se oprise la gât, descurajată probabil de ameninţarea bărbiei puternice şi neridate.

* Gorgona sau Meduza, monstru din mitologia greacă, în chip de femeie cu şerpi în loc de păr.

Trupul îi era enorm, dar nu lipsit de o atracţie primitivă, grăsimea fiind distribuită în cantităţi mari în locurile potrivite. Pieptul ca de zeiţă a fertilităţii, de 130 cm circumferinţă, totuşi vizibil despărţit în două, era pe măsura şoldurilor imense. Ca şi Katje, doamna Lovell nu era deloc inhibată şi când stătea jos bluza ei decoltată mai dezgolea încă vreo 5 cm, corespunzător cu ridicarea deasupra genunchilor a fustei negre strâmte. Simţind că în ce priveşte carnaţia feminină era destul pentru o singură după-amiază – mai ales că în cazul de faţă, carnaţiei respective nu i-ar fi stricat o baie – Wexford se uită în altă parte.

– Facem doar cercetări de rutină, doamnă Lovell, spuse el. Puteţi să-mi spuneţi cum şi-a petrecut fiul dumneavoastră seara de ieri?

– A băut ceai, spuse ea. Pe urmă s-a uitat la televizor. Înălţimea sa e nebun după televizor, şi de ce nu, dacă tot plăteşte abonamentul?

– Chiar, de ce nu? Dar după nouă şi jumătate nu s-a mai uitat, nu-i aşa?

Doamna Lovell privi de la Wexford la Burden. Era limpede că atunci hotăra dacă să mintă sau să spună adevărul, poate doar fiindcă să spui adevărul e întotdeauna mai uşor. Totul în înfăţişarea ei şi a casei arăta o lene imensă, o trândăvie fără margini. Până la urmă spuse scurt:

– A ieşit.

– Unde s-a dus?

– Nu-l întreb niciodată. Nu mă bag în treburile lui... (Îşi scobea o unghie murdară.) ... şi nici el în ale mele. Aşa facem totdeauna. Poate s-a dus în şopron. Stă acolo o grămadă de timp, zău că da.

– Şi ce face, doamnă Lovell?

– Înălţimea sa şi-a dus discurile acolo.

– Dar poate să le asculte şi în casă, spuse Burden.

– Asta dacă vrea.

Doamna Lovell îşi rupea cu dinţii o pieliţă de la unghii.

– Pentru mine nu contează, orice ar face. Nu mă bag, şi nici el.

– La ce oră s-a întors?

– Păi nu l-am auzit. Domnul, prietenul meu, vine pe la şapte. Sean şi cu el nu prea se înţeleg bine. Cre'că de aia înălţimea sa s-a retras în şopron. Nu se întorsese când a plecat prietenul meu, pe la zece jumate, cred – dar cum vă spuneam, eu nu mă amestec în treburile lui şi el...

– Da, am înţeles. Sean ţinea foarte mult la doamna Nightingale, aşa cred.

– Puteţi să credeţi ce vreţi.

Doamna Lovell trase un căscat enorm, arătându-şi dinţii frumoşi şi ascuţiţi.

– Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, asta e deviza mea. Aia de la conac credea în amestecul în treburile altora, în posibilitatea de a face omu'mai bun. I-a băgat în cap nişte idei ciudate înălţimii sale. (Ridică mâinile deasupra capului, căscă iar şi-şi întinse picioarele pe canapea. Wexford merse cu gândul la o pisică grasă şi pufoasă, care toarce şi se dichiseşte, fără să-şi dea seama de mizeria din jurul ei.)

– Ce fel de idei? întrebă.

– Păi să se bage în spectacole, să cânte şi de-astea. Eu nu le băgam în seamă. Poate că îl plăcea. N-am întrebat niciodată.

– Vă deranjează dacă percheziţionăm casa?

Pentru prima dată zâmbi, dovedind un umor de o ironie nebănuită.

– Scormoniţi cât vreţi, spuse. Mai bine s-o faceţi dumneavoastră decât eu.

– O experienţă deprimantă, spuse Wexford pe când se întorceau la maşină.

Bryant, destul de palid, îi urma de la distanţă.

– Niciodată, în toţi anii ăştia de carieră nu mi-a mai fost dat să găsesc aşa ceva, explodă Burden. Mă mănâncă peste tot.

Se scarpină pe tot corpul prin haine şi în cap.

– Păi tânăra ta prietenă te-a avertizat.

Burden ignoră remarca.

– Paturile alea! zise. Şi bucătăria!

– Recunosc, e mai rău decât mă aşteptam, aprobă Wexford. Singurul loc curat era şopronul ăla. O chestie ciudată, Mike. Un covoraş, câteva scaune decente, un pick-up. Poate era pentru întâlniri amoroase.

Burden se cutremură.

– Nimeni n-o să mă facă să cred că o cucoană ca doamna Nightingale ar putea călca pe aici.

– Poate că nu, spuse Wexford bătând în retragere. Din punct de vedere practic n-am descoperit mare lucru, am dreptate? Un sfeşnic de alamă şi o sticlă de metal pentru apă fierbinte. N-aveau sânge pe ele şi n-au mai fost curăţate, pot să jur, în ultimii cincizeci de ani. Iar hainele pe care zice că "înălţimea sa" le-a purtat aseară erau aproape curate. Dar ce făcea el, Mike? Bryant a verificat la cârciumă şi n-a fost acolo. Ultimul autobuz pleacă din Myfleet la 9 şi 20, deci n-a fost în el. Un băiat ca Sean Lovell nu hoinăreşte să admire frumuseţile naturii. Are parte de ele cât e ziua de lungă.

– Nimeni, insistă Burden cu încăpăţânare, n-o să mă convingă că era ceva între el şi doamna Nightingale. Mama aia a lui nu-i altceva decât o haimana şleampătă, asta-i părerea mea. "Nu mă bag în treburile lui", halal! Asta-i un alt fel de a spune că ţi-ai neglijat întotdeauna

copilul. Ştiu că mă consideri de modă veche, dar nu-mi dau seama unde vor să ajungă femeile astea în zilele noastre. Murdare, neajutorate sau imorale, sau toate la un loc. Mai întâi doamna Nightingale, care-şi îngrijea faţa peste măsură şi avea rendez-vous-uri secrete, apoi fata aia olandeză lăudându-se cu felul în care se poartă, iar în ce o priveşte pe doamna Lovell...

– Ştiam că o să gândeşti aşa, spuse Wexford cu un zâmbet amabil, de aceea ne apucăm acum de ceva respectabil pentru tine. Mergem la o soţie virtuoasă, doamna Georgina Villiers, care ne va spune, sper, fără să leşine şi fără să ne asigure de fidelitatea-i nestrămutată faţă de memoria doamnei Nightingale, cine-i erau prietenii şi ce a făcut fratele răutăcios de se urau aşa tare.

– Soţul meu s-a dus înapoi la Conac, spuse Georgina Villiers. Nu stă prea mult.

– Noi am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

– Zău? (Doamna Villiers părea surprinsă şi destul de speriată, ca şi cum puţină lume ar fi vrut vreodată să stea de vorbă numai cu ea.) Păi atunci e-n ordine.

Îi conduse printr-un hol cu tapet de culoarea terciului de ovăz într-o cameră de zi tapetată în aceeaşi culoare. Arăta la fel de neglijent ca şi stăpâna ei, care stătea cu un aer stângaci şi spuse cu vocea seacă a unei femei lipsite de farmec:

– Luaţi loc.

– N-o să vă răpim multă vreme, doamnă Villiers. Ce mai face soţul dumneavoastră, după şocul de azi dimineaţă?

– A, chestia aia. E bine acum.

Deodată deveni conştientă că musafirii nu se vor aşeza înaintea ei, şi cu un râs uşor nervos traversă camera şi se aşeză pe braţul unui fotoliu.

– Doamne, ar trebui să închid uşa din faţă. Scuzaţi-mă, mă duc s-o fac.

Wexford observă că pentru o femeie aşa subţire şi fragilă avea un mers plin de forţă, atletic. Picioarele ei fără ciorapi, erau musculoase şi bronzate într-un cafeniu cu tentă roşiatică.

– Ce vroiaţi să mă întrebaţi?

Vocea ei capătă brusc o notă lătrătoare ca şi cum era folosită să dea ordine, dar nu să găsească toate ordinele sale executate. Sute de pistrui cafenii îi pipărau pielea, o piele albă şi vulnerabilă de roşcată. Părea să aibă spre 30 de ani, o femeie care nu ştia să se facă frumoasă, dar încerca. Broşa în formă de floare de colţ de pe gulerul bluzei, agrafa fantezi din păr, arătau că totuşi încerca.

– Soţul meu – ar trebui să staţi de vorbă cu el. N-o să lipsească mult. (Se uită destul de nerăbdătoare la ceas.) Quen – adică cumnatul meu – n-o să-l ţină mult. Mă rog, ce voiaţi să mă întrebaţi?

– Mai întâi, doamnă Villiers, spuse Burden, aţi venit cu soţul dumneavoastră direct aici după vizita de la Conac de aseară?

– Oh, da.

– Ce aţi făcut când aţi ajuns acasă?

– Ne-am dus la culcare. Amândoi am făcut-o.

– Aţi condus maşina care era afară? aruncă Wexford.

Georgina Villiers scutură din cap atât de violent încât părul ei zbură spre spate, descoperind vederii nişte cercei cam nepotriviţi.

– Am mers cu maşina lui Denys. Avem două. Când m-am căsătorit anul trecut, eu aveam o maşină şi el una.

Erau maşini vechi, dar le-am păstrat pe amândouă. Nu valorează prea mult, să ştiţi. Reuşi să zâmbească febril şi foarte luminos.

– Acum a ieşit cu maşina lui.

– Iar a dumitale, spuse Wexford cu o voce plăcută şi părintească, tocmai a fost curăţată. Întotdeauna îţi cureţi maşina miercuri, nu-i aşa doamnă Villiers? Cred că eşti ca soţia mea, are câte o zi pe săptămână rezervată fiecărei trebi, nu-i aşa? Aşa nu rămâne nimic nefăcut.

– Nu, mă tem că nu. Nu sunt metodică. (Clipi spre el, surprinsă de turnura pe care o luase conversaţia.) Ar trebui să fiu, ştiu asta. Lui Denys i-ar place dacă... Da' de ce întrebaţi?

– Păi să vă spun, doamnă Villiers. Dacă eraţi metodică şi eraţi angajată într-o muncă de rutină, aţi fi condiţionată de aceasta şi atunci eu aş putea înţelege cum chiar moartea violentă a cumnatei dumneavoastră nu vă putea face să deviaţi de la acea rutină. Dar cum nu sunteţi metodică şi, presupun doar, că vă curăţaţi maşina când se nimereşte, sau când e neapărată nevoie, de ce aţi ales tocmai ziua de azi?

Ea roşi puternic. O frică devenită aproape teroare i se citea în ochi şi a clipi din nou, apoi îşi adună ambele mâini şi le încleştă una într-alta.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Nu înţeleg.

– Nu vă necăjiţi. Poate aţi spălat maşina tocmai *fiindcă* eraţi supărată. Am dreptate?

Era tare înceată când era vorba să prindă o idee, îşi zise Wexford, prea speriată sau prea obtuză ca să vadă ieşirea pe care el i-o oferea. Atunci el o făcu mai explicit.

– Presupun că dumneavoastră aţi luat atitudine de bun simţ, ca omul nefericit sau îngrijorat, să recurgă la muncă pentru a-şi lua gândul de la necazuri.

Uşurată în sfârşit, ea dădu din cap:

– Da, aşa e. (Dar peste o clipă strică totul.) De fapt nu eram prea necăjită, nu foarte tare, adică vreau să spun că nu era *sora mea.*

– Asta e adevărat, spuse Wexford.

Îşi trase scaunul sprea ea şi ochii li se întâlniră, ai ei susţinuţi de privirea lui ca ochii unui iepuraş vrăjit de lumina farurilor. Deodată Burden fu exclus şi ei doi rămaseră singuri.

– Ea era sora soţului dumneavoastră desigur, doar o cumnată. (Faţa ei deveni mai ascuţită şi mai aspră.) Nu se plăceau prea mult, nu-i aşa?

– Nu.

Şovăi puţin, alunecând aproape fără voie de pe braţul fotoliului, dar neluându-şi ochii de la chipul lui Wexford.

– Nu se înţelegeau de loc, spuse ea. Dacă vreţi să ştiţi, Denys nu putea s-o sufere.

– Ciudat, doamna Nightingale părea să se înţeleagă cu toată lumea.

– Credeţi? A, cu cei din ţinut, vreţi să spuneţi.

Oftă adânc, fără zgomot şi apoi vorbi cu o voce temperată spunând repede:

– Elizabeth nu avea nici un prieten adevărat. Soţul meu crede că a fost omorâtă de un maniac, unul din cei care atacă femeile. Eu cred că aşa s-a întâmplat. Nu era în toate minţile să se ducă noaptea în pădure. Parcă voia cu tot dinadinsul să păţească ceva.

– Poate, zise Wexford.

Zâmbi binevoitor ca să mai destindă atmosfera, Georgina Villiers era mai calmă acum. Descleştă mâinile şi-i privi gâfâind uşor.

– Ştiţi cumva de ce nu se înţelegea soţul dumneavoastră cu sora lui?

– Păi, n-aveau nimic în comun.

Wexford îşi zicea în sinea lui. şi ce are în comun o femeie ca tine, plicticoasă şi lipsită de caracter, cu un intelectual ca Villiers, profesor de limbi clasice, o autoritate în materie de Wordsworth?

– Bănuiesc, spuse ea, că o considera cam proastă şi extravagantă.

– Şi era adevărat, doamnă Villiers?

– Avea o grămadă de bani, nu? El n-ar fi avut nici un alt motiv să n-o iubească, dacă la asta vă referiţi. Ea şi Quen erau nişte oameni cu totul obişnuiţi – Nu de genul cu care fusesem eu învăţată, desigur. Niciodată n-am avut relaţii cu astfel de oameni înainte de a mă mărita.

– Vă înţelegeaţi bine cu ei?

– Quen era întotdeauna drăguţ.

Georgina Villiers îşi răsucea verigheta, plimbând-o în sus şi-n jos pe deget.

– Mă plăcea de dragul soţului meu, ştiţi. El şi soţul sunt prieteni *foarte buni*.

Se uită în jos, muşcându-şi nervoasă buza.

– Dar cred că ajunsese să mă placă şi pe mine ca persoană. Oricum, spuse deodată cu o voce ascuţită şi mânioasă, de ce ar trebui să-mi pese? Soţia, la un bărbat trebuie să fie pe primul loc. El trebuie să se gândească mai mult la ea decât la străini, nu să meargă să lucreze în casa altcuiva.

– Vi se părea că domnul Nightingale avea o influenţă prea mare asupra soţului dumneavoastră?

– Nu mă interesează, spuse Georgina, nici un amestec străin.

Trase de cercei, slăbind puţin strânsoarea unuia din şuruburi.

– Am fost profesoară de educaţie fizică, spuse mândră, înainte de căsătorie, dar am renunţat definitiv. Nu credeţi

că o femeie trebuie să stea acasă şi să aibă grijă de soţul ei? Aşa e cel mai bine pentru oameni ca noi, să aibă un cămin şi o familie, fără prea mult interes din partea altora.

Încruntându-se spre Burden, care clătina din cap aprobator, Wexford spuse:

– Aveţi ceva împotrivă să vă percheziţionăm casa?

Georgina ezită, apoi scutură din cap în semn că nu.

În casă mai era o cameră de primire şi două dormitoare, cel mai mic fiind nemobilat şi fără covoare pe jos.

– Mă întreb ce făceau cu banii? şopti Wexford. Are o slujbă bună şi scrie cărţile alea.

Burden dădu din umeri.

– Poate că e extravagant ca şi soră-sa, spuse. Dar de acum înainte va fi altfel. Are o nevastă bună.

– O, Doamne!

Uitându-se prin dulapurile nu prea pline, Burden zise ţeapăn:

– Ei bine, cred că-i o schimbare plăcută să stai de vorbă cu o femeie normală, obişnuită şi decentă.

– Poate că e normală şi decentă. E plicticoasă cât cuprinde, să mă ierte Dumnezeu. Aici nu-i nimic, nici sânge şi nici altceva care ar fi putut servi ca armă.

Trecură în bucătărie, unde Wexford ridică capacul unui boiler de modă veche.

– Focul arde voios, spuse. Puteau arde practic orice aici şi a avut ore întregi la dispoziţie ca s-o facă.

Georgina îi aştepta în camera de zi, stând apatică şi fixând peretele.

– Nu-mi dau seama de ce stă soţul aşa mult. Azi s-ar cădea să vrea să stea aici cu mine. S-ar zice că... Deodată încremeni ascultând cu atenţie:

– Uite-l că a venit.

Sări de pe scaun şi se repezi în hol, trântind uşa după ea. Ascultând cu o jumătate de ureche conversaţia şoptită dintre cei doi soţi, Burden spuse:

– Hotărât lucru ea e un pachet de nervi. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsim ceva. Mă întreb dacă...

– Ssst! comandă Wexford autoritar.

Denys Villiers intră în cameră vorbind cu soţia peste umăr:

– Nu poţi fi în două locuri în acelaşi timp, Georgina. Quen nu-i deloc în apele lui. L-am lăsat cu Marriott.

Privirea lui Burden o întâlni pe a lui Wexford. Inspectorul şef se ridică, cu sprâncenele ridicate într-o uimire plăcută.

– Ai pomenit numele lui Lionel Marriott?

– Aşa cred, dacă ascultai, spuse Villiers grosolan. Încă mai arăta mult mai bătrân decât cei 38 de ani, dar mai puţin bolnav decât în Casa Veche azi dimineaţă... De ce, îl cunoşti?

– Predă, spuse Wexford, la aceeaşi şcoală cu dumneata. De fapt, nepotul lui e căsătorit cu fiica mea cea mare.

Villiers îi aruncă o privire provocatoare.

– Remarcabil, spuse, tonul său implicând clar că Marriott, un om cult, coleg cu el, se înjosise fără doar şi poate printr-o căsătorie în familia inspectorului şef.

Wexford îşi înghiţi mânia.

– E prieten cu cumnatul dumitale?

– Îşi face apariţia pe la Conac din când în când. Cu răceală, Villiers îşi trase braţul din încleştarea soţiei şi se prăbuşi într-un fotoliu. Închise ochii cu disperare sau poate pur şi simplu exasperat.

– Vreau ceva de băut, spuse şi adăugă spre Georgina care se apleca asupra lui, cu cercei legănându-se: E pe undeva jumătate de sticlă de gin. Te duci s-o cauţi?

– 6 –

A fost un mare noroc, îşi zise Wexford pe când se plimba, la apusul soarelui, pe strada principală din Kingsmarkham, că dăduse din întâmplare peste un amic de al lui Quentin Nightingale şi că acesta era chiar Lionel Marriott. Într-adevăr, dacă ar fi putut alege dintre toate cunoştinţele din oraş o singură persoană care să-l lămurească asupra situaţiei lui Nightingale, Marriott ar fi fost cu siguranţă acea persoană. Dar nu-i dăduse niciodată prin minte să facă vreo legătură între Marriott şi Conac, deşi poate ar fi trebuit, căci care casă mare în regiune nu-i era apropiată? Ce persoană cu pretenţii, oricât de modeste, la cultură sau gust nu era în termeni familiari cu el? Cine altul decât o persoană retrasă ar fi dezminţit relaţiile cordiale cu cetăţeanul cel mai ospitalier din Kingsmarkham şi cel mai mare clevetitor?

Wexford îl văzuse de vreo şase ori şi pentru Marriott asta era de ajuns pentru a-l socoti unul dintre intimi, oferindu-şi astfel un privilegiu rar. Puţini oameni din Kingsmarkham ştiau numele de botez al inspectorului şef şi extrem de puţini îl foloseau. Marriott făcuse aceasta de la prima lor întâlnire şi în schimb ceruse ca Wexford să-i spună Lionel.

Viaţa lui era o carte deschisă. Dacă cineva nu era curios să-i întoarcă paginile, şi se dădea deoparte, Marriott însuşi era gata s-o facă, la fel de dornic să-l lumineze în privinţa propriilor probleme cât şi a cercului său enorm de prieteni.

Era cam de vârsta lui Wexford, dar agil şi subţire, fusese însurat o dată cu o femeiuşcă mărginită şi obtuză care murise tocmai la timpul potrivit când plictiseala lui Marriott ajunsese la apogeu. El se referea întotdeauna la ea ca "biata mea soţie" şi povestea despre ea tot felul de lucruri de prost gust, dar de care nu puteai să nu râzi fiindcă darul lui înnăscut şi arta digresiunii meşteşugite erau menite să scoată în evidenţă partea hazoasă a vieţii pline de chinuri la care este condamnat omul. După aceea puteai să-ţi împaci conştiinţa la gândul că doamna o ducea mai bine în mormânt decât ca soţie a lui Marriott, care nu era în stare să rămână credincios mai multă vreme unei singure persoane, şi "tot restul", cum se exprimă Shelley "deşi frumoasă şi înţeleaptă, sortită nemiloasei uitări"

Deoarece "nemiloasa uitare" sau, oricum, singurătatea constituia, se pare, teroarea care-l obseda pe Marriott. Altfel de ce ar simţi nevoia să-şi umple casa cu lume în fiecare seară? De ce ar preda altfel literatura la King's School ziua, când dispunea de un venit personal, suficient chiar şi pentru nevoile, generozitatea şi ospitalitatea lui?

De la moartea soţiei nu fusese niciodată singur şi de fiecare dată Wexford l-a întâlnit în compania unei reprezentante dintr-o succesiune de femei bine îmbrăcate, în jur de 40 de ani. E foarte probabil, îşi zise pe când cotea pe aleea din High Street care ducea la casa lui Marriott, ca femeia companion din prezent să fie acolo, aranjând

florile lui Marriott, ascultându-i glumele, pregătind tartine pentru inevitabila petrecere care urma.

Casa lui se afla la capătul unei terase stil georgian, unde toate casele, în afară de a sa, fuseseră transformate în magazine, apartamente sau spaţii de depozitare. Spre deosebire de aspectul lor trist şi pustiu, a lui părea mai îngrijită decât era în realitate, cu vopseaua alb-strălucitor, reînnoită la fiecare doi ani, cu micuţele etajere vesele pentru flori pe fiecare pervaz şi cele şase balcoane cu forme curbe care ieşeau în evidenţă pe suprafaţa faţadei.

Cei în necunoştinţă de cauză ar fi bănuit că aparţine unei fete bătrâne cu independenţă materială şi o înclinaţie vădită spre horticultură. Zâmbind în sinea lui, Wexford urcă scările care duceau spre uşa din faţă, aplecând capul ca să nu se agaţe de un coş suspendat, plin cu lobelii multicolore şi muşcate de un roşu aprins. De astă dată aleea nu era ticsită de maşinile musafirilor lui Marriott. Dar era încă devreme, nici şapte.

Marriott personal veni să deschidă, gătit într-o haină de catifea roşie şi o cravată în formă de şnur, cu un vas plin cu vârfuri de sparanghel într-o mână.

– Dragul meu, ce surpriză plăcută, chiar acum cinci minute spuneam ce rău îmi pare că m-ai părăsit literalmente, şi iată-te! răspunsul la rugăciunea unui păcătos. N-ar fi minunat, spuneam, ca bătrânul Reg Wexford să apară în seara asta?

Wexford aparţinea generaţiei şi păturii sociale care aproape că leşină la auzul numelor de botez pe buzele unor simple cunoştinţe şi se înfioră, dar cu toate acestea nu putea nega că, cu toate defectele lui Marriott, nimeni ca el nu te făcea să te simţi atât de binevenit.

– Tocmai treceam pe aici, spuse, şi oricum voiam să-ţi vorbesc.

– Şi eu doream de mult să stăm de vorbă, deci gând la gând. Hai intră. Nu sta acolo. Rămâi la petrecerea mea, nu? Doar o mică sărbătoare, câţiva prieteni vechi, care abia aşteaptă să-l cunoască pe marele inspector şef după toate lucrurile frumoase pe care le-am povestit despre el.

Wexford se trezi împins în hol şi propulsat spre salonul lui Marriott.

– Ce sărbătoreşti? (Inspiră profund şi reuşi să rostească numele mic.) Ce e de sărbătorit, Lionel?

– Poate că "sărbătorire" n-a fost cuvântul potrivit, bătrâne. E mai mult o chestie în genul "Eu, care sunt la un pas de moarte, vă salut", o adunare de felul ăsta, dacă înţelegi ce vreau să spun. (Se uită la Wexford). Văd că nu prea pricepi. Păi da, un om ocupat ca dumneata nu-şi poate da seama că aceasta e ultima seară de vacanţă, şi mâine are loc revederea cu diavolii ăia împieliţaţi.

– Da, sigur, spuse Wexford.

Îşi aminti acum că Marriott dădea întotdeauna o petrecere de sfârşit de vacanţă şi că se referea întotdeauna la elevii săi de la King's School numindu-i "diavoli împieliţaţi"

– Totuşi nu rămân, mi-e teamă să nu deranjez întrerupându-te din pregătiri.

– Nici gând! Nici nu ştii ce mult mă bucur să te văd, dar din privirea ta îngheţată, înţeleg că nu eşti de acord.

Marriott desfăcu braţele într-un gest dramatic.

– Spune-mi ce am făcut? Ce am spus?

În salon Wexford văzu un bar improvizat într-un colţ şi dincolo de arcada care dădea în sufragerie se zărea o masă încărcată cu mâncare, vânat, gustări reci, un somon întreg, totul aranjat printre trandafiri albi răspândiţi la întâmplare.

– Văd, zise, că m-am înşelat închipuindu-mi că erai prieten apropiat cu Elizabeth Nightingale.

Faţa mobilă a lui Marriott se prăbuşi, devenind într-o clipă, dar poate nu în mod sincer, lugubră.

– Ştiu, ştiu. Ar trebui să fiu în doliu, într-o pânză de sac şi cu cenuşă în cap. Crede-mă Reg, cenuşa o port în inimă. Dar gândeşte-te ce ar fi fost să contramandez pe toţi aceşti oameni drăguţi şi să arunc fripturile la porcii de la ferma Pomfret? Crezi că ar fi ajutat la ceva? Ar fi adus-o înapoi? Ar şterge vreo lacrimă de pe obrazul lui Quentin?

– Nu cred.

– Dragul meu Reg, nu-ţi pot suporta cenzura. Lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut. Whisky, Pernod, cocktail de şampanie? Şi poate o felie de friptură rece ca să meargă mai bine?

Copleşit ca de obicei, Wexford luă loc.

– Atunci un whisky mic, dar nimic de mâncare.

– Sunt condamnat deci, nu vrei să mănânci mâncarea mea.

Marriott se duse la bar clătinând din cap. Începu să toarne cantităţi mari de Vat'69 în pahare de sticlă şlefuită. Wexford ştia că era inutil să protesteze. Aruncă o privire prin cameră amuzându-se în sinea lui. Deşi ştia că majoritatea obiectelor vechi erau aproape nepreţuite, candelabrele unice şi decorul o sursă de invidie pentru orice persoană cu gust din oraş, salonul lui Marriott îi sugera întotdeauna o combinaţie între Wallace Collection şi un restaurant italian din Old Brompton Road. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet verde translucid împodobit cu balnă de culoarea smaraldului pe care atârnau oglinzi de bordel cu ramă aurită. Pe fiecare masă era un aranjament format din ceasornice şi tabachere vechi. Nu îndrăzneai să clinteşti nimic, dar era lucru ştiut că la orice stricăciune Marriott spunea că nu are nici o importanţă, compania ta fiind mult mai preţioasă, cu toate stângăciile, decât orice obiect fără viaţă.

Zgomotul de tocuri din zona bucătăriei i-a arătat că în casă se afla şi a treia persoană, şi pe când îşi lua whisky-ul triplu, femeia apăru, ducând o tavă încărcată cu mâncare. Era o blondă înaltă de vreo 45 de ani, cu brăţări la ambele mâini, brăţări care scoteau clinchete ca de clopoţei când se mişca.

– Ea e Hypatia, amanuenzis* a mea, spuse Marriott apucând-o de braţ. N-ai idee cum se uită lumea la mine când o prezint aşa. Lumea e aşa analfabetă, nu? Dânsul e inspectorul şef Wexford, draga mea, paznicul liniştei noastre.

Fără să ia în seamă remarcile lui Marriott, Hypatia întinse o mână mare şi calmă.

– N-o să ne deranjeze, spuse Marriott ca şi cum ea n-ar fi fost de faţă. Se duce să facă o baie şi să se facă mai frumoasă ca oricând. Fugi, Patty dragă.

– Dacă eşti sigur că e haleală destulă, spuse Hypatia.

– Foarte sigur. Nu mai vrem crize de bilă ca data trecută, nu-i aşa? Acum Reg, fă-ţi treaba de mare inchizitor. Sunt dezolat că nu-i o vizită de curtoazie, dar nu mă amăgesc.

Marriott ridică paharul.

– Să bem pentru bunătate!

– Păi... noroc! zise Wexford.

Aşteaptă să plece femeia şi când auzi sunetul apei curgând prin ţevi, spuse:

– Aş vrea să ştiu despre soţii Nightingale, tot ce poţi să-mi spui. (Zâmbi.) Ştiu că nu te vei lăsa inhibat de scrupule prosteşti precum bunul gust sau faptul că despre morţi se vorbeşte numai de bine.

* secretară particulară.

– Ţineam foarte mult la Elizabeth, spuse Marriott pe un ton uşor ofensat. Ne cunoaştem de-o viaţă. Am copilărit împreună pot spune.

– Nu crezi că exagerezi puţin? spuse Wexford răutăcios. Ea avea vreo 15 ani mai puţin, lasă-te de bancuri.

– Se vede de la o poştă c-ai dormit cu faţa la cearşaf azi noapte, pufni Marriott.

– Nu ştiu cum a fost cu cearşaful, dar ştiu că m-am sculat al naibii de devreme. Deci o cunoşti de când s-a născut *ea*, da? Unde a fost asta?

– Aici, bineînţeles. Nu ştiai că ea şi cu Denys s-au născut aici?

– Nu prea ştiu mare lucru despre ei.

– Asta îmi place. Ignoranţă totală. Cum le spun diavolilor împieliţaţi, binecuvântaţi aceia care tânjesc după învăţătură, pentru că ei fi-vor îndestulaţi, chiar dacă trebuie să le îndes cunoştinţele în cap cu ajutorul unui papuc. Da, s-au născut aici, într-o căsuţă urâtă şi umedă de lângă Kingsbrook Lock. Mama lor venea de la Londra, o familie destul de bună, dar tatăl era născut şi crescut în Kingsmarkham, era funcţionar la primărie.

– Deci nu era bogat?

– Sărac precum un şoarece de biserică, dragul meu. Elizabeth şi Denys au mers la şcoala comunală, şi fără îndoială că totul ar fi continuat dacă nu era bomba.

– Ce bombă? se interesă Wexford în timp ce uşa de la baie se trântea şi ceva se auzi umplând cada, undeva deasupra capetelor lor.

– Una din bombele aruncate de un avion german în drum spre casă. A fost o lovitură directă şi Villiers tatăl şi mama au trecut în împărăţia umbrelor cât ai clipi din ochi.

– Copiii unde erau?

– Denys era la pescuit, iar Elizabeth fusese trimisă să-l aducă acasă. Era seara devreme, pe la şapte. Copiii Villiers, Elizabeth şi Denys aveau respectiv 14 şi 11 ani.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– S-a făcut un aranjament destul de ciudat şi foarte nedrept în privinţa lor, spuse Marriott. Denys a fost luat de fratele mamei şi a dus-o foarte bine. Acest unchi era un bun avocat pledant şi l-a trimis pe Denys mai întâi la o şcoală publică, apoi la Oxford.

Biata Elizabeth a rămas cu mătuşa-sa, sora tatălui ei, care a retras-o de la şcoală la vârsta de 15 ani şi a trimis-o să muncească la Moran, postăvarul.

Chipul lui Wexford înregistrează uimirea pe care o sperase Marriott.

– Doamna Nightingale era slujbaşă la un croitor?

– Ştiam eu că o să rămâi cu gura căscată. Afurisita aia de babă Priscilla Larkin-Smith povesteşte şi acum, peste tot, cum Elizabeth Villiers îi lua măsurile pentru corsete.

– Cum l-a cunoscut pe Nightingale?

– Asta a fost mult mai târziu, spuse Marriott. Elizabeth n-a stat mult la Moran. A fugit la Londra şi şi-a luat serviciu, nu era proastă! Mai vrei puţin scotch, drăguţă?

– Nu, zău. Ştii Lionel, dacă nu era aia, cum-îi-zice, de sus şi predecesoarele ei, ai putea fi suspectat de – cum să-i zic? – o anumită ambivalenţă. Uneori foloseşti cuvinte cam exagerate.

Marriott zâmbi cu superioritate, cu mulţumire.

– Am întrecut măsura, nu? Multă lume mi-a spus chestia asta. E doar o poză, te asigur. Dă-mi voie să-ţi umplu paharul.

– A, da? Bine.

Acum apa se scurgea din cadă şi tălpile Hypatiei se auzeau lipăind la etaj.

– Fratele şi sora s-au întâlnit la Londra?

Marriott aprinse o ţigară rusească, suflând rotocoale elegante de fum.

– Asta nu ştiu.

Părea descurajat. Wexford ştia că nu suportă să recunoască ignorarea oricărui amănunt din viaţa particulară a unui prieten.

– Nu l-am văzut pe niciunul din ei până ce am auzit că Quentin a cumpărat Conacul.

Umplu paharele şi se întoarse la scaunul lui.

– Auzind că la Conac au venit locatari noi, e de la sine înţeles că mi-am luat nevasta şi m-am dus în vizită. Închipuie-ţi cât m-am bucurat când am aflat cine era doamna Nightingale.

– Nu sunt sigur că pot să-mi închipui, zise Wexford, văzând-o când era un copil de 15 ani şi dumneata de vreo 30, când v-aţi întâlnit ultima oară.

– Cum reuşeşti dumneata să torni apă rece peste orice expresie mai aprinsă! Voiam să spun că mi-a făcut mare plăcere să văd pe cineva cunoscut şi oricum era plăcut să fii cu Elizabeth. O frumuseţe fără cusur, să ştii, şi ce stil! Îmi plac grozav blondele englezoaice, clasice.

– Ar trebui să te mai însori, o dată, spuse Wexford.

Marriott aruncă rapid o privire în sus şi spuse în stil de epigramă:

– Cel care se însoară a doua oară nu merită să-şi piardă prima soţie.

– Uneori, zise Wexford, mă şochezi. Că veni vorba de căsnicie, cum o ducea cuplul Nightingale?

– Erau o pereche fericită. Dacă nu discuţi cu soţia niciodată nimic altceva decât problema vremii, ai o grămadă de servitori, n-ai copii şi eşti indiferent din punct de vedere sexual, ce motive ai avea să te certi?

– Asta era situaţia? Pot să te întreb de unde ştii că erau indiferenţi sexual?

Marriott se mişcă puţin în scaun.

– Păi e de ajuns să te uiţi la Quentin şi... Dă-mi voie să fiu puţin ghicitor, Reg.

– Lasă-mă pe mine să ghicesc. Să ne întoarcem la acele zile de început, acum 15-16 ani. Villiers locuia aici pe atunci?

– Nu, a apărut câţiva ani mai târziu. Era prima zi a trimestrului de toamnă, adică acum 14 ani, aproape cu exactitate. Aveam câţiva noi veniţi în corpul profesoral, un profesor de ştiinţe şi un individ pentru limbile clasice. Ăsta era Denys. Directorul ne-a prezentat pe noi veteranii şi, bineînţeles, am fost încântat să-l văd pe Denys.

– E normal, spuse Wexford.

Marriott îi aruncă o privire rănită.

Comportamentul lui mi se părea foarte ciudat, foarte deosebit. Dar Denys e un tip curios, un mizantrop în toată puterea cuvântului. "Ce baftă pentru tine," Ce baftă pentru tine", am spus, "că mă cunoşti pe mine. Te pot conduce şi prezenta cui vrei". Ar fi trebuit să fie foarte mulţumit, dar nici pomeneală. Mi-a aruncat doar o privire de-a lui, antipatică cât cuprinde, dar m-am gândit că-i mai bine să trec peste asta.

– De ce mă rog?

– Păi e poet, după cum ştii şi poeţii sunt fiinţe ciudate. N-ai ce face. Văd că nu ştiai asta. Ei bine, asta e. Câteva versuri foarte drăguţe de ale lui apăruseră în *New Statesman** pe vremea aceea şi tocmai citisem colecţia lui de eseuri despre *Poeţii Lacului.*** Foarte documentată. Deci,

* Noul om de stat.

** Şcoala de poezie care se referă la trei poeţi: Coleridge, Wordsworth şi Southey, care locuiau în zona lacurilor din Anglia.

cum spuneam, am făcut concesii. "Poate te bazezi pe sora dumitale să-ţi facă intrarea aici", am spus. "Nu uita că şi ea e nouă în ţinut" "Sora mea aici?" a spus albindu-se la faţă. "Vrei să spui că nu ştiai?" "Doamne, credeam că e ultimul loc unde ar vrea să se arate"

– Eşti sigur că s-au întâlnit? întrebă Wexford.

– Desigur, dragul meu. L-am dus pe Denys şi pe nevastă-sa acolo, în aceeaşi seară.

– *Nevastă-sa*? aproape că ţipă Wexford. E însurat numai de un an.

– Nu-i cazul să faci atâta tămbălău, dragul meu. Prima lui soţie. Nu glumeai când ai spus că nu ştii nimic despre aceşti oameni, nu-i aşa? Prima lui soţie, June, o foarte...

– Stai, deocamdată las-o pe ea, mormăi Wexford. De ce era Villiers aşa necăjit când i-ai spus că sora lui e aici?

– La vremea respectivă m-am întrebat şi eu acelaşi lucru dar după aceea am fost împreună de multe ori şi era clar că nu se pot suferi. E ciudat, dacă te gândeşti ce drăguţă era Elizabeth cu ceilalţi. Zău, Reg, se purta cu el ca şi cum el făcuse un rău, iar el... Grosolănia bărbatului faţă de ea era fără margini. Dar nu dădea prea mare importanţă. Denys e scârbos cu toată lumea, în afară de Quentin. Cu Quen e cu totul altul, desigur. Quen îl adoră. Dar Elizabeth şi Denys n-au fost niciodată prieteni. Copii fiind se certau mereu. Şi acum îmi mai amintesc cum discutau doamna Villiers şi biata mea soţie, cât era de dificil, şi cât de neajutorată se simţea. Dar dacă vrei să ştii de ce continuau cearta asta a lor, eu nu te pot ajuta. Elizabeth nu vorbea nicioadă despre fratele ei, în măsura posibilului, şi dacă în mine nu avea încredere, atunci în

Curentul a apărut prima dată în "Edinburgh Review" în 1817.

cine? Eram prieteni foarte apropiaţi, aş putea spune. Chiar intimi.

– Chiar aşa? zise Wexford pe gânduri. Precis aşa era? Îl fixă pe Marriott cu o privire cercetătoare şi ar fi continuat s-o facă dacă nu intra Hypatia, îmbăiată, parfumată şi îmbrăcată cu pantaloni aurii şi o tunică neagră cu auriu.

Îi adresă un zâmbet rece lui Wexford şi unul matern lui Marriott.

– Tot mai trăncăneşti? Pam şi Ian sunt aici, Leo. Tocmai le-am văzut maşina întorcând pe alee. Arătă spre Wexford: Dumneata chiar trebuie să pleci?

Wexford se ridică strângând mâna lui Marriott.

– Mâine seară dai altă petrecere, Lionel?

– Zău, Reg, nu sunt chiar un sibarit. Mâine seară voi fi pur şi simplu la pământ după luptele seculare cu fiii de dregători, membri ai parlamentului şi cei de neam. Voi fi nici mai mult nici mai puţin decât terminat.

– În cazul ăsta, zise Wexford cu un surâs, te iau de la şcoală şi te duc acasă cu maşina.

– Grozav, spuse Marriott, arătând pentru prima dată o uşoară stinghereală. Îl conduse pe Wexford până la uşă, îi dădu drumul să iasă şi lăsă să intre o pereche mai în vârstă.

– Ce bine-mi pare că vă văd, dragii mei! Arăţi aşa bine că te-aş mânca, dragă Pam. Acum dă-mi voie...

Wexford se strecură fără zgomot afară.

– 8 –

Copiii Burden se duceau din nou la şcoală şi din baia căsuţei ieşeau sunete de sughiţuri de vomitat. Lui Pat îi era întotdeauna rău în prima zi a trimestrului. Părinţii ei stăteau în bucătărie, ascultând aceste sunete cu disperarea neajutorată a celor care încep să-şi dea seama că de fapt, copii lor sunt fiinţe umane, nu numai odraslele lor şi că există un punct dincolo de care ei nu-i mai pot ajuta. Acest copil va vomita în prima zi a trimestrului, înainte de orice angajare într-o slujbă şi probabil şi în dimineaţa nunţii sale.

– Mike, spuse Jane Burden, n-ar trebui să trimitem după doctorul Crocker? Uneori mă gândesc chiar s-o duc la un psihiatru.

– Asta ştiind c-o să fie cât se poate de bine, îndată ce pune piciorul în clasă? Păstrează simţul proporţiilor, draga mea.

– Aş vrea aşa mult s-o pot ajuta! Noi n-am fost niciodată nervoşi. N-am crezut să am un copil care să fie un pachet de nervi.

– Eu nu sunt nervos, spuse John intrând cu săculeţul de mâncare şi cu un chip strălucitor, de dimineaţă. Dacă voi avea vreodată copii şi vor face ca ea, le dau eu ce merită, să mă ţină minte.

Burden se uită dezaprobator la fiul său. Copiii lui, deşi la o diferenţă de numai doi ani, crescuţi de părinţi cu o căsnicie fericită, într-un mediu solid de clasă de mijloc, nu se înţeleseseră niciodată. De la certurile datând încă de când John era un ţânc, iar Pat în cărucior ţipa la el, ajunseseră de la ciocnirile fizice, la hârâieli zilnice.

Spuse pe un ton sever:

– Nu trebuie să mai vorbeşti aşa de sora ta. M-am săturat să-ţi tot spun. Închipuie-ţi, spuse, inspirându-se din cazul la care lucra, că tu şi cu Pat aţi fi despărţiţi acum, ştiind că nu vă veţi mai vedea până ce creşteţi mari, cum te-ai simţi? Ţi-ar părea foarte rău că te-ai purtat urât cu ea. Nici nu ştii ce mult ţi-ar lipsi.

– Ba nu mi-ar lipsi deloc, spuse John. Aş vrea să fi fost singur la părinţi.

– Nu pot să înţeleg râca asta a voastră, spuse Burden neajutorat. Nu-i normal.

Întinse mâna pe când fiică-sa, albă la faţă şi cu capul atârnând, intră în cameră sub adăpostul braţului ocrotitor al mamei. Te duc cu maşina la şcoală, draga mea. Vin cu tine până înăuntru.

– Pe mine nu mă duci niciodată cu maşina la şcoală, spuse John. Iar eu am de mers şi mai departe, o întreagă milă, afurisită, de mers pe jos.

– Nu mai spune "afurisită", zise Burden mecanic apoi adăugă: Vă duc pe amândoi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă certaţi în maşină!

Curtea din faţa şcolii King's era înţesată de băieţi. Burden îndreptă maşina cu faţa în susul şoselei, sugerând celor mici, contemporanii lui John, să se dea la o parte din drum, ţipând şi răcnind cât puteau de tare. Cei dintr-a şasea, sprijinind zidul în grupuri leneşe, cu şepcile lor împăturite şi îndesate în buzunare, se zgâiau la el

cu obrăznicie. John sări din maşină când aceasta nu se oprise încă şi fu pe dată absorbit de gloata gălăgioasă.

– Vezi, lui John nu-i pasă deloc, spuse Burden încurajator. Aţi fost amândoi plictisiţi la culme să staţi acasă aşa mult şi el se bucură să se întoarcă la prietenii lui.

– Îl urăsc, spuse Pat.

– Nu-i frumos să vorbeşti aşa de fratele tău.

Întorcând încet în curte, Burden se pomeni faţă în faţă cu Denys Villiers. El dădu din cap politicos, ridicând mâna. Villiers se uită prin el, băgă mâna în buzunar şi se îndreptă în direcţia aripii noi.

– Opreşte maşina, tăticule, spuse Pat imediat ce ieşiră la drum. Mi se face rău iar.

După ce şi-a lăsat copiii la şcoală, Burden conduse prin traficul intens de dimineaţă, spre secţia de poliţie. Fusese surprins să-l vadă pe Villiers care, din bun simţ dacă nu din cauza durerii, ar fi trebuit să nu vină la muncă cel puţin o săptămână. Un om ciudat, care nu părea să se sinchisească deloc de opinia publică. Purtarea lui, ignorându-l pe Burden, un poliţist care fusese la el în casă cu o zi mai devreme, şi mai era şi părintele unui elev de la King's, fusese – ei bine, de-a dreptul jignitoare, îşi zise Burden.

Conştient că întârziase cu 20 de minute, sări în lift şi ajunse în biroul lui Wexford, gâfâind. Inspectorul şef, într-un costum şi mai ponosit ca de obicei, stătea la biroul său de lemn de trandafir, răsfoind maldărele de hârtii. În spatele lui, la fereastră, era doctorul, suflând pe sticlă şi desenând cu un deget ceva care semăna neliniştitor de mult cu un canal de alimentare. Burden se săturase de canalele de alimentare în acea dimineaţă.

– Scuzaţi-mi întârzierea, spuse. Fetei mele, Pat, îi e întotdeauna rău în prima zi de şcoală şi a trebuit s-o aştept şi s-o duc la şcoală. (Clătină din cap spre doctor.) Jean voia să te cheme.

– Dar tu n-ai vrea să deranjezi un om ocupat, nu? zise Crocker cu un zâmbet leneş. Să ştii că Pat o să crească şi o să scape de asta. Asta face parte din necazurile pe care trebuie să le îndure omenirea şi de care puştii tăi nu vor scăpa, oricât de greu va fi de înghiţit.

Wexford se uită la el dojenitor.

– N-ai vrea să ne scuteşti de filozofie? Am aici nişte rapoarte de la laborator, Mike. Cenuşa focului de la Conac arată clar că o stofă de lână a fost arsă acolo. N-a apărut nici o armă, deşi oamenii noştri au cercetat minuţios pădurea până s-a întunecat aseară şi acum au luat-o de la început.

– Ar putea fi oriunde, spuse Burden fără speranţă. În râu sau aruncată în grădina cuiva. Nici măcar nu ştim ce e.

– Nu, dar o să ne gândim cu toţii foarte serios. Mai întâi trebuie să hotărâm dacă cel ce-a atacat-o pe doamna Nightingale şi-a pus la cale crima sau dacă aceasta a fost nepremeditată.

Domnul Crocker şterse desenul de pe geam cu dosul palmei. Se aşeză pe unul din scaunele fragile ale lui Wexford. Cel al Inspectorului şef era singura mobilă solidă din cameră, un tron din lemn şi piele închis la culoare, destul de rezistent şi mare pentru a susţine greutatea lui Wexford. Scârţâi pe când Wexford se lăsă pe spate desfăcând braţele.

– Crimă premeditată, spuse doctorul concentrându-se. Altfel n-ar fi fost omorâtă în acest fel şi în acel loc. Obiectul cu care a fost ucisă nu e genul de obiect cu care lumea se plimbă prin împrejurimi. Am dreptate?

– Adică dacă era crimă nepremeditată nu putea fi omorâtă decât prin strangulare, de exemplu?

– În mare, da. Nu-i nevoie să iei arma cu tine când pui la cale o crimă, dacă ştii că ai cu ce să operezi pe loc. De exemplu, Y intenţionează să-l omoare pe X în salonul lui X, dar nu ia o armă cu el fiindcă ştie că vătraiul va fi la locul lui de totdeauna, lângă cămin. Dar în aer liber nu există astfel de obiecte, aşa că el se înarmează înainte de a pleca. Asta a făcut omul tău.

– Trebuie neapărat să fie bărbat? întrebă Weford.

– Un bărbat sau o femeie foarte puternică.

– Sunt de acord cu dumneata. Şi părerea mea este că e un omor premeditat şi poate intra în categoria crimelor din gelozie. Ucigaşul a urmărit-o, aşteptându-se să vadă ceea ce a şi văzut. Luase arma cu el, bănuind ce urma să vadă şi dorind numai o confirmare. Ce zici, Mike?

– N-a fost premeditat, zise Burden rece. Ucigaşul nostru avea la el ceva care putea fi folosit drept armă pentru crimă dar care iniţial avea o altă întrebuinţare. Ca şi în cazul unei femei care taie pâine. Soţul ei îi spune ceva care o scoate din minţi şi se repede la el cu cuţitul de pâine. Dar scopul iniţial pentru care avea cuţitul în mână era să taie pâine.

– Eu personal prefer feliile gata tăiate, spuse doctorul în treacăt.

O încruntare pronunţată era singurul semn că Wexford auzise toate acestea.

– Păi dacă ne gândim puţin la teoria lui Mike, ce ar putea el (sau o ea foarte puternică) să aibă? Ce au oamenii la ei când se duc noaptea în pădure?

– Un baston, spuse Burden prompt. Cu vârf de metal.

Crocker scutură din cap.

– Prea subţire. Nu-i deloc ceea ce trebuie. Poate un baston *pentru tras la ţintă*, dar pare cam improbabil. O crosă de golf?

Wexford îl privi cu amuzament:

– Voia să tragă câteva mingi printre copaci? Să-şi micşoreze handicapul cumva? Ţine-mă, că leşin de râs!

– Era lună, zise doctorul. Sau a fost până a început vântul. Poate un toc de metal de la pantof?

– Atunci de ce nu era noroi în rană?

– Ai dreptate, nu era deloc?

Wexford se scutură şi căzu într-o meditaţie tăcută. Tot pe tăcute, Burden eliberă hârtiile de sub mâna lui şi începu să citească fără nici o reacţie. Deodată, Wexford răsuci scaunul scârţâitor de jur împrejur.

– Ai spus adineauri ceva despre lumină.

– Eu?

Burden spuse cu vocea oficială:

– Doctorul Crocker a spus că era lună până ce s-a stârnit vântul.

Aplecă uşor capul, ca un avocat, în direcţia doctorului. Crocker ridică din sprâncene.

– A, da. Îmi amintesc fiindcă eram la Flagford, unde moşeam un nou născut. Era o lună strălucitoare, dar norii se tot adunau încă de la 11, iar la şi jumătate se făcuse întuneric.

Un zâmbet care n-avea nimic de-a face cu umorul ci era o expresie de triumf se lăţi pe faţa lui Wexford.

– Deci, ce ar lua oricine la el când se duce în pădure?

– O umbrelă, spuse doctorul, însă Burden, cu o gravitate ce stârnea tulburare zise:

– O lanternă!

– O lanternă? spuse Quentin Nightingale. Cele pe care le aveam sunt în camera de lângă grădină.

Pielea de sub ochi îi era cafenie şi şifonată, probabil urmare a unei a doua nopţi nedormite. Mâinile îi tremurau nervos pe când îşi atingea fruntea, îşi mototolea cravata, şi le puse apoi la spate, strângându-le uşor una-ntr-alta.

– Dacă dumneavoastră credeţi... murmură el. Dacă speraţi... Oamenii dumneavoastră au percheziţionat casa în întregime ieri. Ce poate...

Părea incapabil să-şi termine propoziţiile, lăsându-le suspendate pe o notă de disperare.

– Urmăresc o nouă pistă, spuse Wexford aspru. Unde e camera de lângă grădină?

– Vă conduc eu.

Pe când intrau din nou în hol, se auzi soneria de la uşă. Quentin se îndreptă spre uşă ca şi cum Nemesis însăşi l-ar fi aşteptat în prag, dar nu făcu nici o mişcare, clătinând doar uşor din cap când doamna Cantrip ieşi din bucătărie.

– Cine-o mai fi? spuse ea exasperată. Sunteţi acasă pentru musafiri, domnule? (Apatia lui îi trezea simpatia, mai curând decât nerăbdarea.) Dacă vreţi îi dau pe uşă afară cât ai zice peşte.

– Mai bine du-te să vezi cine e, spuse Quentin.

Erau Georgina Villiers şi Lionel Marriott. Formau un cuplu ciudat: tânăra femeie înaltă si osoasă, împopoţonată cam nepotrivit cu bijuterii artificiale şi micuţul bărbat cu privirea ascuţită. Chipul Georginei înregistră un amalgam de emoţii, speranţă, timiditate, o curiozitate intensă. Avea o sacoşă mare de pânză cu dungi şi mânere de plastic, mai potrivită pentru un excursionist decât pentru o femeie care face o vizită de dimineaţă, şi de îndată ce păşi pragul, izbucni într-un torent incoerent de scuze şi explicaţii.

– Am simţit că trebuie să vin şi să văd cum suporţi toate astea, Quen. E aşa îngrozitor pentru tine... Mi-am adus prânzul cu mine, aşa că doamna Cantrip nu se va deranja gătind pentru mine. Ce mai faci? Chiar arăţi rău. Da, sigur, emoţia şi toate celelalte. Oh Doamne, poate că n-ar fi trebuit să vin!

Chipul lui Quentin, contorsionat într-un efort de a ascunde neliniştea, arăta clar că e de acord cu ea, dar politeţea îl împiedica s-o spună.

– Nu, nu. Drăguţ din partea ta că te-ai deranjat. De ce nu vii în camera de dimineaţă?

Înghiţi cu greu şi se întoarse spre Wexford.

– Poate doamna Cantrip vă va conduce la camera unde ţinem lanternele.

Mâna pe care o pusese pe umărul cumnatei sale pentru a o conduce, tremura acum cu zvâcnituri violente, dureroase. Se întreptară încet spre camera unde Elizabeth Nightingale stătea în fiecare dimineaţă, Georgina continuând să murmure scuze.

– Un moment, spuse Wexford, întinzând un braţ pentru a-l opri pe Marriott să-i urmeze. Uşa camerei se închise.

– Ce dracu cauţi dumneata aici? întrebă poliţistul şef, mânios. Eu credeam că eşti la şcoală.

– Am avut puţin timp liber, dragul meu, şi cum să-l folosesc mai bine decât trecând pe aici să-l consolez pe bietul Quen?

– Poate îmi explici şi mie cum cineva fără maşină "trece" cum ai zis dumneata, pe la Myfleet de la Kingsmarkham şi înapoi în 40 de minute.

– Georgina, spuse Marriott, incapabil să-şi reţină un rânjet triumfător, m-a luat cu maşina. Stăteam la porţile şcolii pierdut în gânduri, întrebându-mă de fapt cum

să-mi realizez vizita, fiindcă autobuzul de Myfleet tocmai plecase, când apăru ea, ducându-se spre Conac. Ce uşurare! Am stat de vorbă amândoi, plănuind ce avem de gând să-i spunem lui Quentin ca să-l mai înveselim.

– Atunci ar fi mai bine să te duci şi să i le spui, zise Wexford, împingându-l uşor pe omuleţ. Spune-le şi dute, eu vreau să încep o nouă percheziţie masivă aici şi n-am chef de o gloată veselă şi băgăreaţă care să-i deranjeze pe oamenii mei. Şi nu uita, adăugă el, că avem întâlnire la patru. (Oftă clătinând din cap.) Acum, doamnă Cantrip, să mergem la camera de lângă grădină.

– Pe aici domnule şi atenţie la scară. Ştiu c-o să ziceţi că nu trebuia să trag cu urechea dar fără să vreau am auzit ce i-aţi spus domnului Marriott. Exact ce merita, mi-am zis, că prea vine toată ziua pe aici, să spioneze. Cât priveşte doamna aia, Villiers... Aţi auzit-o când zicea că şi-a adus prânzul? Un pachet nenorocit de sandviciuri, aş zice. Ca şi cum nu i-aş fi dat eu să mănânce la prânz, ca lumea. N-avea decât să ceară, ca o doamnă.

– Aici e, doamnă Cantrip? E foarte întuneric!

– Mie-mi spuneţi, domnule? Îi spun mereu domnului Nightingale să pună o lumină. Acu'5-6 ani a fost un accident tare neplăcut când Twohey ăla a căzut de pe treaptă şi a crezut că şi-a rupt piciorul, dar nu era decât o gleznă sucită. Se servise cam mult din sticla de whisky a domnului Nightingale, pun prinsoare c-aşa a fost.

– Cine era Twohey? întrebă Wexford, făcând un pas înapoi pentru ca doamna Cantrip să deschidă uşa. Un prieten de familie?

– A, nu, doar un servitor. El şi nevastă-sa lucrau aici, dacă aia se putea numi muncă. Nu mă ajuta cu nimic, asta pot să vă spun. N-am fost niciodată mai uşurată în viaţa mea, ca atunci când domnul Nightingale i-a dat afară.

Aici e camera, domnule, şi e puţin mai multă lumină, o să vedeţi.

Lumina venea de la o uşă cu geam care ducea în grădină. Cu un chip impasibil, Wexford privi încet prin camera mică, fără covor. Pereţii erau curaţi şi pe unul din ei atârnau câteva puşti, iar dedesubt crose de golf şi bastoane pentru plimbare erau înşirate într-un rastel lung. Mai erau şi două rachete de tenis puse la presă, o plasă de sfoară plină cu mingi de tenis, un coş de nuiele şi o foarfecă pentru tăiat flori. Privirea lui se îndreptă spre un raft de deasupra, pe care stăteau mai multe lanterne: una cu un con roşu în vârf, de felul celor folosite ca să atenţioneze pe cei de pe şosea de existenţa unei maşini stricate, o lanternă mare, pentru furtună, una mică în formă de creion şi o lampă de bicicletă.

– Ciudat, zise doamna Cantrip. Ar trebui să mai fie una mare, argintie. (Deodată se albi la faţă.) O lanternă cu o măciulie mare, spuse, o măciulie mare si un fel de tub lung şi gros de care se apuca. Cred că are vreo 20-25 de cm lungime.

– Şi ar trebui să fie acolo sus lângă celelalte? Doamna Cantrip dădu din cap, muşcându-şi buzele.) Când ai văzut-o acolo ultima oară?

– Păi acum două sau trei săptămâni. Nu-i o cameră unde trebuie să fac curăţenie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Aici nu-i cazul să ştergi praful sau să lustruieşti ceva. Tânărul Sean mai dă cu mătura pe aici, la fiecare câteva zile.

– Deci aşa! Wexford trase de sub rastel un fel de scăriţă, se urcă pe ea şi privi suprafaţa raftului. Un strat destul de gros de praf se aşternuse pe lemnul nevopsit. În faţă, între lampa de bicicletă şi lanterna de furtună, era un cerc fără praf cu un diametru de cca. 10 cm.

Îşi linse degetul şi atinse centrul acestui cerc curat. Apoi spuse, privindu-şi vârful degetului:

– Lanterna asta a fost luată ieri sau alaltăieri. Îşi şterse degetul pe batistă, observând că n-a lăsat nici un semn.

Găselniţa lui inspirată se dovedise a fi bine fondată.

Era o casă prea mare, îşi zise el ieşind din coridor şi pătrunzând din nou în hol, o casă mare, de ţară, plină de dulapuri şi ascunzători. Oamenii lui fuseseră instructaţi să caute o armă fără să li se spună ce anume. Presupunând că au văzut lanterna lipsă în dormitorul lui Nightingale, ieşind poate din buzunarul unui balonzaid, oare ar fi avut vreunul atâta minte, (facultatea de a aduna doi şi cu doi fără să facă mai mult de patru), să noteze faptul şi să atragă atenţia superiorilor? Wexford se îndoia. Trebuiau s-o ia de la capăt, de data asta având în vedere un anumit obiect dispărut.

Bătu la uşa camerei de zi, apoi o deschise. Nu era nimeni înăuntru. Doar un muc de ţigară, fumegând încă într-o scrumieră de ceramică albastră, arăta că Marriott fusese acolo, apoi îl ascultase pe Wexford şi plecase.

Acordându-şi singur *carte blanche* pentru a explora casa cât dorea, Wexford se uită în salon şi în sufragerie găsindu-le pe amândouă goale. Urcă scările până la primul palier, călcând sub picioare petalele căzute de trandafiri şi privi afară printre perdelele de catifea stacojie. Georgina Villiers era pe pajişte, morfolind sandviciuri şi stând de vorbă cu Will Palmer. Quentin Nightingale nu se vedea nicăieri. Wexford coborî din nou, intră în biroul gol şi-i telefonă lui Burden, chemându-l la conac cu Loring, Bryant şi Gates şi oricine mai putea fi găsit. Puse jos receptorul şi ascultă liniştea.

La început, aceasta părea absolută. Apoi, de undeva departe, deasupra, auzi slab o muzică de la un tranzistor,

poate al lui Katje; apoi clinchetul slab de farfurii de la doamna Cantrip, care pregătea prânzul; apoi paşi care nu ştia de unde veneau, dar îl aduseră pe Quentin Nightingale în cameră.

– O lanternă lipseşte din camera de lângă grădină, spuse Wexford pe un ton rece şi egal. O lanternă mare, de forma asta. (Folosind ambele mâini el o desenă în aer.) Aţi văzut-o în ultima vreme?

– Era aici duminică. M-am dus să-mi iau crosele de golf şi am observat că era acolo.

– Acum nu este. Această lanternă a omorât-o pe soţia dumneavoastră, domnule Nightingale.

Quentin se sprijini de un dulap cu cărţi şi-şi lăsă capul în mâini.

– Sincer, şopti el, nu cred că mai pot să suport. Ieri a fost cea mai groaznică zi din viaţa mea.

– Vă înţeleg. Din păcate nu vă pot promite nici o îmbunătăţire pentru azi sau mâine.

Dar Quentin părea să nu-l fi auzit.

– Cred că sunt pe cale să înnebunesc, zise. Trebuie să fi fost nebun când am făcut ce am făcut. Aş da orice să fie iar marţi seară şi s-o iau de la început.

– Îmi faceţi un fel de mărturisire? întrebă Wexford aspru, ridicându-se în picioare. Fiindcă, dacă e aşa...

– Nu e vorba de acea mărturisire, aproape că strigă Quentin. E vorba de ceva personal, ceva... (El încleştă mâinile, ridică sus capul.) Arătaţi-mi, spuse el răguşit, arătaţi-mi unde credeţi că trebuie să stea lanterna asta. Poate că eu... arătaţi-mi numai.

– Bine, vă arăt şi apoi o să mai avem o mică discuţie. Dar vreau mai întâi să precizez un lucru: nimeni, implicat într-o crimă, nu are viaţă personală, vă rog să ţineţi minte asta.

Quentin Nightingale nu răspunse, dar umerii i se încovoiară şi, iar duse o mână tremurătoare la frunte. Încurcat, Wexford, făcea speculaţii referitor la natura acestei tulburări acute, care-l transforma pe celălalt într-o epavă. O omorâse el pe soţia sa? Sau poate că această disperare era rezultatul altei acţiuni, cu siguranţă mai puţin grave şi totuşi generatoare de vinovăţie chinuitoare.

Coborâră în coridorul întunecos, cu Wexford în frunte. În faţă, o crăpătură verticală luminoasă arăta că uşa camerei era uşor întredeschisă.

– Eu am închis uşa, spuse Wexford tăios şi o împinse până o deschise de tot. Pe raftul de sus unde, cu o jumătate de oră înainte, era doar o pată circulară lipsită de praf, stătea acum o lanternă mare.

– 8 –

Lanterna fusese curăţată, probabil cufundată în apă. Wexford o ţinea grijuliu în batistă deşurubându-i baza. Bateriile fuseseră scoase, dar sticla şi becul dinăuntru nu erau sparte. Observă câteva picături de apă rămase în interiorul tubului care forma mânerul.

Foarte încet, spuse:

– Numai dumneavoastră, domnule Nightingale, ştiaţi că am venit aici în casă în dimineaţa asta în căutarea unei lanterne. Aţi vorbit cu vreunul din servitori, cu doamna Villiers sau cu domnul Marriott?

Alb la faţă, Quentin Nightingale scutură din cap.

– Eu cred, spuse Wexford, că lanterna aceasta a fost folosită pentru a vă ucide soţia. Nu era aici când am fost prima oară în camera de lângă grădină; acum e aici. Cineva a pus-o la loc în ultima jumătate de oră. Haideţi să ne întoarcem în biroul dumneavoastră!

Văduvul părea că nu e în stare să rostească nici o vorbă. Se prăvăli într-un scaun şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

– Dumneavoastră aţi pus lanterna la loc, domnule Nightingale? Haideţi, aştept un răspuns. Stau aici până îmi daţi unul.

Se auziră bătăi în uşă şi Wexford deschise pentru a-l lăsa înăuntru pe Burden. Schimbară o privire rapidă, Burden ridică sprâncenele la vederea siluetei din perete, părând fascinat de cărţile de pe ele.

– Adunaţi-vă, domnule Nightingale, spuse Wexford. Aştept un răspuns.

Ar fi vrut să-l scuture, să-l facă să-i răspundă.

– Bine, zise el în sfârşit. Fiindcă nu-mi place să pierd timpul şi inspectorul Burden pare să fie dispus să aprecieze un mic divertisment, vă voi spune o poveste. Aţi putea găsi în ea asemănări cu felul dumneavoastră de a vă comporta în ultimele zile. Cine ştie?

A fost odată un gentleman de ţară, începu el, care locuia la un conac cu soţia lui deosebit de frumoasă. Erau fericiţi, chiar dacă se putea spune despre căsnicia lor că se banalizase şi devenise cam plicticoasă odată cu trecerea anilor.

Quentin se mişcă puţin la auzul acestora, înfigându-şi adânc degetele în părul alb.

– Într-o zi, spuse Wexford pe acelaşi ton plăcut de conversaţie, a descoperit că soţia îi este necredincioasă, ea întâlnindu-se cu alt bărbat noaptea în pădure. Astfel, ros de gelozie, a urmărit-o, luând cu el o lanternă fiindcă luna se ascunsese şi noaptea era întunecată. A văzut-o cu acel bărbat pe când se sărutau şi i-a auzit cum făceau planuri şi-şi făceau promisiuni. Poate că-şi băteau chiar joc de el. Când bărbatul a plecat şi ea a rămas singură, soţul i-a cerut socoteală, iar ea l-a înfruntat, drept care el a aruncat în ea cu lanterna, a lovit-o iar şi iar în patima lui stârnită de gelozie, până ce a omorât-o. Aţi spus ceva, domnule Nightingale?

Buzele lui Quentin se mişcară. Le umezi, se ridică cu greu în scaun şi reuşi să articuleze cu o voce gâtuită:

– Oricum... oricum s-ar fi întâmplat n-a fost... n-a fost aşa.

– Nu? Soţul nu şi-a pus pe foc pulovărul pătat de sânge între cărbunii încă fierbinţi? N-a bătut grădina în lung şi-n lat ore întregi, îngrozit, încuindu-se până la urmă în propria baie pentru a se curăţa de orice urmă de sânge? Ciudat. Ştim că a făcut o baie, şi asta la o oră care ar putea fi numită nepotrivită.

– Opriţi-vă! strigă Quentin strângând cu putere braţele scaunului. Nimic nu-i adevărat. E o născocire monstruoasă. (Înghiţi în sec, apoi îşi drese vocea.) N-am făcut nici o baie.

– Mi-aţi spus că aţi făcut, replică Wexford.

– De două ori, spuse Burden, vorbele lui căzând ca o picătură de apă rece.

– Ştiu. Am minţit. (O roşeaţă aprinsă coloră chipul lui Quentin şi acesta închise ochii.) Îmi daţi, vă rog, ceva de băut? Whisky. E acolo.

Burden se uită la Wexford şi acesta aprobă. Sticla de whisky era lângă fereastră. Burden turnă vreo 3 cm într-un pahar şi-l puse în mâna tremurătoare, strângându-i degetele pe el. Quentin bău, cu paharul clănţănindu-i între dinţi.

– Am să vă spun unde eram, zise.

Wexford observă că făcea, în sfârşit, un efort conştient să-şi controleze glasul.

– Dar vă spun numai dumneavoastră. Aş vrea ca inspectorul să iasă puţin.

Şi dacă era pe cale să mărturisească o crimă? Lui Wexford nu-i prea plăcea. Dar trebuia să afle. Luă o hotărâre rapidă.

– Vrei să aştepţi puţin afară, inspectore Burden?

Ascultător, Burden ieşi fără să privească înapoi. Quentin răsuflă din greu.

– Nu ştiu de unde să încep, spuse. Aş putea să vă spun pur şi simplu, dar simt nevoia să mă justific. Doamne, dac-ai şti ce remuşcare, câtă ruşine... iertaţi-mă. Încerc să mă stăpânesc. Ei bine eu... trebuie să încep de undeva.

Termină ce mai avea în pahar amânând, îşi zicea Wexford, clipa neplăcută cât putea. Apoi zise:

– Vreau să ştiţi că era foarte adevărat ce aţi spus despre mine şi soţie, că eram fericiţi împreună, dar, cu o căsnicie care devenise plictisitoare pe măsură ce trecea timpul. Era adevărat, recunosc. Mă gândeam că e inevitabil pentru oameni căsătoriţi de atâta vreme şi fără copii. Nu ne-am certat niciodată. Cred că ar trebui să vă spun acum că dacă soţia s-ar fi îndrăgostit de altcineva, eu nu m-aş fi supărat. Nici măcar n-aş fi obiectat. Cred că aş fi fost gelos, dar n-aş fi arătat-o prin violenţă, Doamne fereşte! – şi nici în vreun alt fel. Vreau să fie clar.

Wexford aprobă imparţial. Cuvintele lui erau simple şi sincere, purtând, îşi spunea inspectorul, pecetea inconfundabilă a adevărului.

– Aţi spus, continuă Quentin, că nimeni implicat într-un caz de omor nu are dreptul la viaţă personală. Trebuie să vă vorbesc de viaţa mea particulară pentru a vă face să înţelegeţi de ce am făcut ce am făcut.

Se sculă brusc şi se duse repede spre rafturile cu cărţi, apăsându-şi mâinile pe legăturile în piele sau aurite. Fixând titlurile cărţilor, dar probabil fără să le vadă, spuse:

– Obişnuiam să mă duc la ea în cameră odată la două săptămâni, întotdeauna sâmbătă seara. Dădea la o parte cuvertura de pe pat şi spunea întotdeauna acelaşi lucru "E drăguţ din partea ta, iubitule" , iar după, când mă duceam în camera mea ea spunea "A fost minunat, iubitule". Niciodată nu-mi spunea pe nume. Uneori cred că uita despre ce era vorba.

Se opri. Wexford nu era tipul de poliţist care să spună nerăbdător:

– "Asta chiar credeţi că e important, domnule"?

Nu spunea nimic, ascultând cu un chip grav.

– Eram atât de plictisit, spuse Quentin către cărţi. Eram singur. Uneori simţeam că sunt căsătorit cu o prea-frumoasă statuie cu suflet, o păpuşă care zâmbea şi purta haine frumoase, dar avea un vocabular destul de limitat.

– Şi totuşi eraţi fericit? se aventură Wexford cu calm.

– Am spus eu asta? Poate, fiindcă toată lumea spunea aşa şi mă obişnuisem să mi-o spun şi mie însumi.

Se depărtă de bibliotecă şi începu să se plimbe prin cameră. O clipă făcu impresia că schimbase subiectul, când spuse:

– Aveam şi servitori, atât cât era nevoie, dar Elizabeth i-a dat afară. Apoi a urmat o succesiune de fete *au-pair*, două franţuzoaice şi una nemţoaică. Cred că Elizabeth alegea special fete urâte.

Se răsuci, ajunse faţă în faţă cu Wexford şi-l privi pe acesta drept în ochi.

– Poate o considera pe Katje urâtă. Grasă şi grosolană, aşa a descris-o odată. Bănuiesc – bănuiesc că am fost atras spre Katje de la început, dar n-am făcut nimic pentru a mă împotrivi. Ea era o fată tânără şi eu eram – ei bine, *in loco parentis*. Îmi spuneam că mă gândeam la ea ca la o fiică. Cum ne amăgim singuri! (Întoarse faţa.) E aproape imposibil pentru mine să găsesc cuvinte pentru a vă spune că eu...

– V-aţi culcat cu ea? spuse Wexford fără expresie. Quentin aprobă din cap.

– Alaltăieri noapte?

– Nu era prima dată. Domnule inspector şef, în toţi cei 16 ani de când suntem căsătoriţi, n-am fost niciodată

necredincios soţiei. Am avut şi eu ocazii. Ce bărbat nu are? Îmi iubesc soţia. În toţi aceşti ani am sperat la un semn de căldură, doar un semn spontan că mă recunoaşte ca fiinţă umană. N-am renunţat niciodată la speranţă, până la venirea lui Katje. Atunci, pentru prima oară am văzut o femeie care-mi era apropiată, o femeie care locuia sub acoperişul meu şi se comporta ca o femeie. Poate că o femeie n-ar trebui să se poarte aşa. Avea prieteni băieţi peste tot şi avea obiceiul să-mi povestească de ei. Uneori seara, Elizabeth ieşea să se plimbe sau se culca devreme şi Katje venea de la vreo întâlnire, şi-mi povestea chicotind şi râzând, vorbind ca şi cum cel mai bun lucru din lume era să iei şi să dăruieşti plăcerea.

– Într-o noapte, după o astfel de discuţie, stăteam în pat aşteptând-o pe Elizabeth să se întoarcă. Am spus că nu mai speram nimic, dar nu era adevărat. Am sperat întotdeauna. Nu-mi amintesc să fi simţit vreodată singurătatea atât de acut ca în acea noapte. Mă gândeam că aş da tot ce am, casa, averea pe care o adunasem, dacă ea ar veni pur şi simplu la mine în cameră să stea pe pat şi să-mi vorbească.

Îşi acoperi faţa din nou. Când dădu mâinile la o parte, Wexford se aştepta să vadă lacrimi pe obrajii lui, fiindcă ultima frază o rostise printre suspine, dar el era cât se poate de liniştit, uşurat chiar, se pare, de faptul că putuse să se descarce.

– Atunci am auzit-o urcând, spuse el. Am dorit ca ea să intre la mine. Mi-am exercitat toată puterea voinţei. Dumnezeu ştie cum m-am abţinut s-o strig. Uşa dormitorului ei s-a închis şi am auzit cum a dat drumul la apă să facă o baie. În clipa aceea am uitat cine sunt, ce vârstă şi ce poziţie socială am, ce datorie am faţă de soţie. Mi-am pus halatul şi am urcat la etaj. Ştiam ce-i voi spune lui

Katje, că mi-a mirosit a gaz şi credeam că vine de la ea din cameră. Bineînţeles că nu mirosea a gaz. Tot ce venea din camera ei era sunetul slab al muzicii de la radio.

Am bătut şi ea a strigat să intru. Stătea în pat şi citea o revistă. N-a trebuit să spun nimic de gaz. Sună incredibil, dar n-am scos o vorbă. Ea mi-a zâmbit şi a întins braţele...

Brusc, se opri. Ca un roman vechi, îşi spuse Wexford. Dacă ar fi fost scris, aici ar fi fost puncte de suspensie. Punctele de suspensie ale lui Quentin Nightingale au fost o roşeaţă bruscă care scotea în evidenţă albeaţa părului şi mustăţii, făcându-l să pară mai bătrân. Căutând cuvinte şi neprimind nici un ajutor de la inspector, el spuse:

– Au fost – ei da, şi alte dăţi. Nu prea multe. A fost noaptea de alaltăieri. Am urcat la Katje pe la 11 şi un sfert. Nu ştiam dacă Elizabeth se întorsese sau nu. Nu mă gândeam la Elizabeth. Katje şi cu mine – ei bine, am rămas cu ea toată noaptea. Palmer, umblând la etajul de dedesubt m-a trezit. Am simţit că ceva nu-i în regulă, aşa că m-am sculat, m-am îmbrăcat şi l-am întâmpinat pe terasă.

– Păcat că nu ne-aţi spus toate astea mai demult, zise Wexford încruntându-se.

– Puneţi-vă în locul meu. Dumneavoastră aţi fi făcut-o?

Wexford dădu din umeri.

– Asta n-are nici o importanţă.

Nu se simţea în stare să-şi definească sentimentele. Un alibi fusese distrus şi înlocuit cu altul mai convingător. E normal, ca atunci când s-a întâmplat să fie furios că pierduse timpul de pomană şi bucuros să progreseze. Neliniştea lui din prezent nu era normală şi îşi făcu un scurt examen de conştiinţă. Atunci îşi dădu seama. Îşi permitea ceva care nu putea fi combătut, implicarea personală. Ceea ce simţea pentru Quentin Nightingale era invidie. Ţeapăn, se ridică.

– Asta trebuie coroborat, domnule Nightingale, spuse cu o voce rece şi tăioasă.

Din nou palid, Quentin spuse:

– M-am gândit c-o să vreţi s-o întrebaţi pe Katje. Asta n-o s-o deranjeze câtuşi de puţin. Ea e ciudată, unică. E... Oh, dar vă fac să pierdeţi vremea. Îmi pare rău.

Wexford urcă. Când ajunse la primul etaj se opri o clipă în faţa uşii de la dormitorul lui Quentin Nightingale, apoi, pe când se îndrepta spre scările care duceau la etaj şi începu să urce, auzi muzică venind de sus. Aceasta conferea consistenţă, o realitate imediată visului interzis pe care-l evocase invidia pentru Quentin Nightingale. O voce guturală cânta melodia de pe locul întâi în clasamentele pop, un cântec de dragoste. O dorinţă năvalnică, amară şi sălbatică de a fi o oră doar, tânăr din nou, îl năpădi pe Wexford. Şi deodată îmbătrânirea păru singura tragedie din viaţa lui, durerea faţă de care orice altă durere îşi pierduse importanţa. Matur, înţelept, filozof de obicei, el voia să strige cu voce tare: "Nu e drept!"

Ajunse la uşă şi bătu energic. Muzica ar fi trebuit să se oprească. În loc de asta, vocea continuă tremurând pe o notă înaltă şi ea veni la uşă să-i dea drumul înăuntru.

Rochia ei roz avea volănaşe albe ca o cămaşă de noapte, şi la fel ca o cămaşă de noapte avea un decolteu mare, care lăsa să se vadă două emisfere albe ca laptele şi umeri la care chiar şi oasele păreau moi. Îi zâmbi, cu ochii ei albaştri ca marea plini de veselie. Quentin Nightingale avusese toate acestea uşor, fără probleme. La fel şi chelnerul de la "Măslinul şi Porumbiţa". Şi câţi alţii pe lângă ei?

Pentru prima dată în cariera sa înţelesese ce-i îndemna pe acei bărbaţi pe care-i interoga şi-i trimitea în faţa tribunalului, bărbaţii care uitau un timp de cavalerism,

tabu social sau reţineri sexuale, siluitorii, violatorii. Dar poate că aici nu era nevoie de violenţă, ci doar de un zâmbet şi o mână întinsă. *Ça me donne tant de plaisir et vous si peu de peine.** Ah, câtă plăcere! O urmă în cameră şi din oglinda toaletei imaginile lor le veneau în întâmpinare.

O tânără cu tatăl ei. Nu, cu bunicul. Era una din acele persoane care face ca alţii să pară neterminaţi şi prost croiţi. Într-o străfulgerare plină de amărăciune, Wexford se văzu pe sine ca o biată grămadă de haine vechi. Nici măcar de vârstă mijlocie, ci bătrân, un bunic, ce mai!

– Te rog stai jos, domnişoară Doorn, spuse el surprins de propria voce, egală şi echilibrată. N-ai vrea să închizi radioul acela?

Ea se supuse, zâmbind încă.

El simţea pentru ea acelaşi lucru. Dorinţa – poate doar o dorinţă să reîntinerească – era încă acolo, dar întorcând spatele oglinzii trăise acea senzaţie care distinge pe omul cu mintea sănătoasă de un nebun. Între fantezie şi realitate se cască un abis imens. Şi ceea ce pare posibil, rezonabil, potrivit când este invocat în minte, se risipeşte ca fumul sub o briză proaspătă, când obiectul este prezent în cuvinte şi în carne şi oase. Pentru scurtă vreme o considerase un lucru frumos, însă nu mai mult decât un lucru, fără putere de discriminare, fără drepturi, lipsit de inteligenţă. Acum o vedea ca pe o tânără care îl considera exact ceea ce este, un om bătrân. Pe dinăuntru, întregul trup părea să-şi râdă strident de sine însuşi.

– Am câteva întrebări pentru dumneata, spuse el.

Ar fi vrut ca râsul ei să se oprească, pentru ca el să se poată controla şi să apară conform imaginii pe care şi-o

* Asta îmi face mie aşa multă plăcere iar dv. aşa puţine neplăceri (în fr., în orig.).

făurise, ceva între Dumnezeu şi robot, liniştit, cu o amabilitate de unchi.

– E vorba de relaţiile dumitale cu domnul Nightingale.

Păcat că trebuiau să vorbească despre sex. Dar dacă n-ar fi făcut-o, poate că fantezia lui n-ar mai fi luat-o razna.

– În ce termeni eşti cu el?

– Termeni?

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, mârâi el spre ea.

La aceasta, ea dădu din umeri, desfăcându-şi braţele.

– Lucrez pentru el şi locuiesc aici în casa lui. Trase de o şuviţă de păr, o privi, apoi o băgă în gură. E foarte drăguţ şi amabil. Îl plac mult.

– E iubitul dumitale, nu-i aşa?

Ea spuse precaută, fără jenă şi fără pic de spaimă:

– A spus el asta?

– Da.

– Of, săracul Kventin! El nu vrea să ştie nimeni, *deloc*, vrea să fie ceva foarte secret. Şi acum aţi descoperit.

– Mă tem că trebuie să-ţi cer să-mi povesteşti.

Cu încăpăţânare ea umflă buzele şi scuturâ din cap.

– Haide, mi-a spus-o chiar el. Vrei să ajungă la închisoare?

Ea rămase cu gura căscată.

– Aşa e? În Anglia mergi la închisoare fiindcă faci dragoste?

– Bineînţeles că nu! strigă Wexford. Ascultă aici. Domnul Nightingale nu ajunge la închisoare dacă-mi spui adevărul. Povesteşte-mi doar ce a fost între voi... Nu, nu chiar tot! (Un zâmbet neîncrezător îi făcu ochii mai mari.) Numai cum a început şi aşa mai departe.

– Bine. (Chicoti de plăcere.) Cred că totdeauna e plăcut să vorbeşti despre dragoste. Mie îmi place să vorbesc despre asta cel mai mult. (Wexford simţi încruntarea lui

mânioasă, afişată artificial, care îi deforma toate trăsăturile.) A fost acum 4 sau 5 săptămâni. Eu stau în pat şi aud un ciocănit şi e Kventin. Poate o să spună că radioul e prea tare sau am parcat maşina cum nu trebuie, dar nu spune nimic fiindcă imediat eu ştiu că a venit să facă dragoste. Văd asta pe faţa lui. Totdeauna văd asta pe feţe.

"Doamne Dumnezeule!" gândi Wexford, cu inima cât un purice.

– ...şi, atunci îmi zic: De ce nu? Mă gândesc că e amabil, cu maniere frumoase şi cu un trup subţire şi drept şi uitam că e mai bătrân decât tata din Olanda. Şi mai ştiu că e un bărbat singur, însurat cu o femeie distantă şi frigidă. Deci facem dragoste imediat şi totul e altfel, fiindcă atunci când e la mine în pat nu mai e deloc bătrân.

A spus asta triumfătoare, arătând spre pat. Subiectul preferat o făcea să nu mai râdă şi vorbea cu sinceritate şi concentrare.

– Mult mai bine decât prietenul meu chelnerul, spuse ea. Fiindcă Kventin are multă experienţă şi ştie exact cum...

– Da, da, îmi dau seama, i-o tăie Wexford. (Răsufla adânc.) Te rog domnişoară Doorn să mă scuteşti de conferinţe despre tehnica sexuală. Să auzim faptele. Au mai fost şi alte ocazii?

– Vă rog?

Scrâşnind din dinţi, Wexford spuse:

– Domnul Nightingale... ăăă... a mai făcut dragoste cu d-ta şi în alte dăţi?

– *Bineînţeles*. El mă plăcea pe mine la fel de mult cum îl plăceam eu pe el. Săptămâna viitoare şi săptămâna viitoare şi pe urmă alaltăieri noapte.

– Continuă.

– Dar v-am spus. Ies cu prietenul meu şi omul rău nu ne lasă să intrăm în hotel. Prietenul meu vrea să meargă în maşină, dar asta eu nu fac. Nu-i frumos. Kventin n-ar face aşa ceva. Mă întorc acasă şi mă gândesc poate Kventin vine sus şi face dragoste cu mine. Şi eu doream, şi doream când el bate la uşă şi pe urmă sunt fericită. Amândoi suntem foarte, foarte fericiţi.

– Cât a rămas la d-ta?

– Toată noaptea, spuse Katje fără sfială. Îi spun că înainte să vin o vedeam pe doamna Nightingale care se ducea în pădure şi el zice foarte, foarte trist, "Ea nu mă vrea pe mine, nu m-a vrut niciodată." Dar eu spun *eu*, Kventin, şi aşa el stă toată noaptea. Dar pleacă foarte devreme dimineaţa, fiindcă aude pe grănicerul care îl caută. Aşa că eu stau singură în patul meu şi mă gândeam că poate să nu mai ies cu prietenul meu chelnerul, şi numai cu Kventin, şi pe urmă mă scol şi eu să văd de ce grădinarul bătrân e în casă. Acuma v-am spus tot!

Wexford rămase tăcut o vreme. Apoi spuse:

– La ce oră ai văzut-o pe doamna Nightingale traversând drumul?

– La unsprezece şi două minute, spuse Katje prompt.

– Şi la ce oră ţi-a făcut domnul Nightingale vizita nocturnă?

Ea se uită la el, cu ochi albaştri naivi şi întrebători.

– Adică, la ce oră a venit la dumneata în cameră?

– La unsprezece şi un sfert. Eu vin acasă, mă bag direct în pat.

– Cum de ştii orele aşa exact?

– Am ceasul nou şi mă uit tot timpul la el.

Flutură spre el încheietura stângă. Ceasul avea un cadran de 5 cm diametru şi era prins cu o curea lată de lac roz cu violet.

– Asta îmi dădea prietenul meu de ziua mea şi eu mă uit tot timpul la el. (Îl privi pe sub genele lungi de un auriu închis). Sunteţi supărat pe mine?

– Nu, domnişoară Doorn, nu sunt supărat.

– Doream să-mi spuneţi Katje, vă rog.

– Bine, Katje, spuse Wexford, departe de a fi nemulţumit.

Deodată, corectă şi în pur stil continental, ea îi întinse mâna. Degetele îi erau moi şi calde.

– Fiindcă, spuse, semănaţi cu unchiul meu bătrân de la Friesland, care e uneori drăguţ, uneori mânios ca dumneavoastră.

Flutură arătătorul spre el.

"Doamne, îşi zise el, pe când încerca să-şi revină de la această ultimă lovitură, cât de plăcut e acest manierism acum şi ce oribil va fi când ea va avea patruzeci de ani. Şi atunci o să-şi mai morfolească părul?" În astfel de gânduri e şi un strop de consolare.

– Acum, zise ea cu capul aplecat într-o parte, cred că o să mă duc să şterg praful în biroul lui Kventin.

– 9 –

Burden ascultă cu dispreţ şi neîncredere relatarea condensată şi într-o oarecare măsură abreviată a lui Wexford referitor la cele două discuţii avute. Simţea un dezgust profund. Oricine îl cunoştea mai puţin ca el pe inspectorul şef, îşi putea închipui că Wexford sucombase total la farmecele – invizibile pentru Burden – acelei olandeze imorale.

– Nu înţeleg, spuse el stând lângă fereastra din biroul lui Wexford şi descurcând un nod de la sârma jaluzelei, de ce consideri că povestea asta a lor îi scoate definitiv din cauză. (Îndreptă sârma şi o înfăşură în formă de opt în jurul cârligelor. Lui Burden îi plăcea ca totul să fie ordonat chiar şi pe domeniul altcuiva.) Din contră, cred că puteau să fi fost amestecaţi amândoi. Nu ai decât cuvântul fetei ăleia că el – mă rog, a venit la ea la 11 şi un sfert. Putea fi şi mai târziu. E sigur că ea e de partea lui.

– Şi de ce mă rog? Ce ar câştiga dacă ar fi ajuns la uciderea soţiei stăpânului?

– Burden îl privi fix. Chiar că bătrânul era aproape senil câteodată.

Ce să câştige? Căsatoria cu Nightingale, bineînţeles.

– Nu mai spune "bineînţeles" Nu-i deloc aşa limpede. Şi mai lasă jaluzeaua aia. Uneori cred că ai un complex al datoriei, mereu aranjând toate cele. Ascultă-mă, Mike. Trebuie să-ţi mai modernizezi puţin ideile. Oi avea tu numai 36 de ani, dar eşti demodat cât cuprinde. Mai întâi de toate vreau să ştii că eu îl cred pe Nightingale. Cred povestea lui, fiindcă instinctul în mine recunoaşte adevărul când îl aude. Nu cred că e capabil de violenţă. Dacă ar fi crezut că nevastă-sa are un amant – dacă i-ar păsa, ceea ce se apropie mai mult de adevăr – ar divorţa. În al doilea rând, Katje Doorn nu e deloc genul Lady Macbeth. E o tânără femeie foarte contemporană care profită enorm de viaţă şi nu în ultimul rând, adoră în special amorul liber de orice restricţie.

Burden se făcu precum racul la auzul acestora şi clipi nedumerit. Încercă să ia o înfăţişare sofisticată, dar eşuă.

– Ce motive avem să credem că ar vrea să se mărite cu Nightingale? (Wexford continuă.) Pentru ea el e un om bătrân, spuse pe un ton civilizat. Ea a spus-o. Şi cu toată imoralitatea ei, cum zici dumneata, e o fată drăguţă, normală, care s-ar retrage cu scârbă la gândul să primească în patul ei un bărbat care tocmai şi-a ucis soţia. Mike, trebuie să ne revizuim total felul de a gândi în aceste cazuri de omor. Lucrurile s-au schimbat. Tinerele femei nu mai consideră căsătoria raţiunea ultimă a existenţei. Fetele, precum Katje, n-ar ajuta la uciderea soţiei uni bărbat numai pentru ca acesta să le facă femei cinstite. Ele nu cred că sunt *necinstite* numai fiindcă nu sunt virgine. Şi referitor la faptul că ea îl vrea pentru banii lui, eu nu cred că s-a gândit prea mult la bani pentru moment. Asta poate surveni mai târziu. În prezent ea a ieşit în lume pentru o vreme mai lungă, fără nici o grijă.

– Uneori mă întreb, zise Burden ca un bătrân, ce o să se aleagă de lumea asta.

– Lasă lumea să-şi poarte singură de grijă. Noi ne concentrăm pe bucăţica noastră. Am conceput un model, Mike şi acum l-am distrus. Ce urmează? Mie mi se pare că avem de urmărit două probleme. Cine era iubitul doamnei Nightingale şi cine avea acces la acea lanternă?

– Aţi primit raportul de la laborator?

Wexford dădu din cap.

– S-au găsit urme de sânge în filetul de la bază şi de la lampă şi sub butonul de aprindere. Sângele avea aceeaşi grupă cu al doamnei Nightingale, e grupă rară, AB negativ. Nu e nici un dubiu că lanterna a fost arma.

– Păi cine avea acces la ea? Cine ar fi putut s-o pună la loc în dimineaţa asta?

Wexford îi numără pe degete.

– Nightingale, Katje, doamna Cantrip, Will Palmer, Sean Lovell, Georgina Villiers – a, şi Lionel Marriott. O listă respectabilă. L-am putea include şi pe Villiers, fiindcă Georgina putea acţiona în numele lui. Acum să vedem ce ştim despre Sean. Ne-a mărturisit admiraţia lui pentru doamna Nightingale. E tânăr şi cu mintea înfierbântată, deci gelos. E posibil ca nu cu ea să fi avut el întâlnire, dar ar fi putut s-o vadă cu acea persoană. Alibiul lui e nefondat. Are acces la lanternă; grădina lui dă direct în pădure.

– Era destul de în vârstă, putea să-i fie mamă, spuse Burden.

Wexford râse cu un sunet spart.

– Doamne, Mike, habar n-ai ce e viaţa, aşa-i? Tocmai fiindcă el avea douăzeci de ani şi ea patruzeci *ar fi vrut* să aibă o aventură cu ea. Ca şi... (Se opri, apoi continuă cu o detaşare aparentă.) Ca şi bărbaţii de vârstă mijlocie şi

tinerele fete. Se întâmplă mereu. N-ai râvnit niciodată la vreo prietenă de-a mamei tale?

– Sigur că nu! zise Burden scandalizat. Prietenele mamei mele mi-erau ca nişte mătuşi. Le spuneam mătuşică. O mai fac şi acum, dacă e cazul. Ce-i aşa caraghios?

– Tu, spuse Wexford, şi dacă n-aş râde mi-aş lua câmpii.

Burden era obişnuit cu asta dar totuşi se simţi ofensat. I se părea nedrept, o amprentă nefericită a timpurilor pe care le trăia, ca un bărbat să fie luat în râs fiindcă avea principii morale şi o concepţie decentă asupra a ceea ce ar trebui să fie viaţa. Tuşi subţire şi uscat şi spuse:

– Mă duc să mai stau o dată de vorbă cu suspectul dumneavoastră favorit, tânărul Lovell.

– Fă-o tu. (Wexford se uită la ceas.) Eu am o întâlnire la patru. (Rânji.) O întâlnire cu cineva care mă va lămuri mai bine referitor la anumite poveşti din trecut.

Wexford parcă pe şosea la vreo sută de metri de porţile şcolii, mult în spatele maşinilor părinţilor care-şi aşteptau copiii de 11 ani. O coloană de şcolari jucători de cricket, îmbrăcaţi în alb pătat cu verde, veni dinspre terenurile de joacă în momentul când orologiul din turnul şcolii bătu de patru. Dacă nu la altceva, dar la ieşirea din şcoală elevii de la King erau foarte punctuali. Când şi ultima bătaie a ceasului se stinse, ei năvăliră prin porţi, râzând, îmbrâncindu-se, fără să dea nici o atenţie instructajului cu care Wexford credea că fuseseră pe deplin îndoctrinaţi de către cel care veghea la siguranţa drumului. Numai cei din clasa a şasea mergeau îngâmfaţi, demni, aprinzând ţigări când ajungeau la umbra copacilor.

Denys Villiers ieşi în maşina sa albastru închis marca Anglia.

El claxonă de mai multe ori ca să împrăştie băieţii de pe şosea, apoi, scoţând capul pe fereastră, strigă ceva ce Wexford nu putu să priceapă. Tonul vocii lui era suficient. Wexford avu impresia că dacă ar fi avut un bici l-ar fi folosit. Întoarse capul şi-l văzu pe Marriott ieşind pe poarta principală. Când omuleţul trecu de maşină, el coborî fereastra şi spuse pe un ton şuierător:

– "Un duşman înspăimântător chiar în urmă-ţi păşeşte!"

Marriott tresări, apoi îşi reveni şi zâmbi.

– Totdeauna am considerat că e o poezie mult supraevaluată, spuse.

– Tot ce se poate. N-am venit aici să discutăm despre poezie. Aveai de gând s-o întinzi, nu-i aşa?

Marriott ocoli maşina şi se urcă.

– Recunosc că aşa e. Mă gândeam că vrei să-mi ţii o conferinţă în legătură cu vizita mea la conac din dimineaţa asta. Acum te rog n-o face, fii băiat înţelegător. Am avut o după-amiază care m-a epuizat complet prezentând *Paradisul pierdut* la clasa a cincea şi zău că nu mai suport nimic.

"Mintea", cită Wexford "e la locul său şi izbuteşte prin ea însăşi să transforme iadul în paradis şi paradisul în iad."

– Da, foarte inteligent. Dar eu sunt altfel. A mea transformă iadul în iad. Hai să ne grăbim, drăguţă, şi să ne facem nişte băuturi mari. Bănuiesc că pe drum vrei să continui cu rata următoare.

– Abia aştept, spuse Wexford pornind maşina şi înscriindu-se în trafic.

– Unde ajunsesem?

– La prima soţie a lui Villiers.

– June, zise Marriott. Ea nu mă plăcea. Chiar deloc. Spunea că ar fi mai bine să predau la o instituţie Borstal. Ştii ce i-a spus lui Quentin când s-a dus prima dată la Conac? "Mi se pare scandalos", zicea, "ca doi oameni să locuiască numai ei în hardughia asta. Ar trebui transformată într-un spital de boli mentale". Bietul Quen nu i-a plăcut deloc asta. Casa lui mult iubită! Dar aşa era micuţa June. Avea o diplomă de sociologie şi fusese un fel de ofiţer pentru cei eliberaţi din închisoare condiţionat.

Ea şi Denys aveau un apartament oribil deasupra magazinului cu hrană pentru animale de casă de pe Queen Street. Ştii unde e. Am fost acolo numai o dată şi mi-a ajuns. Duhoarea de carne de cal în putrefacţie, dragul meu, precum şi prietenii ciudaţi ai lui June peste tot. Grupuri întregi, acolo în fiecare seară, toţi foarte oneşti şi dorind să facă lumea mai dreaptă. Condamnarea Bombei era la ordinea zilei în acel timp, ştii, iar June ţinea conferinţe despre asta în apartamentul lor, cât şi despre asistenţa pentru săraci, înainte ca această problemă să ajungă la modă. June era un demonstrant original. De câte ori se iscă vreun tămbălău în Grosvenor Square mă uit foarte atent la poze, să ştii, fiindcă sunt sigur c-am să-i văd faţa acolo într-una din zilele astea.

– Deci n-a murit? spuse Wexford pe când intrau pe High Street.

– Nu, Doamne fereşte. Denys a divorţat de ea sau ea de el. Nu mai ţin minte. Dumnezeu ştie de ce s-au căsătorit de la început. N-aveau nimic în comun. Ea nu-i plăcea pe Quen şi Elizabeth şi avea o versiune foarte sumbră privitor la frecventele vizite ale lui Denys la Conac. Asociere cu elemente reacţionare, le numea ea.

– Dacă n-o iubea pe soră-sa atunci de ce se ducea aşa des?

– Păi să vezi, el şi Quentin se înţelegeau de minune, spuse Marriott în timp ce Wexford se plasa pe centrul drumului pentru a coti la dreapta.

– Quentin a fost făcut praf descoperind că are un viitor scriitor drept cumnat şi presupun că se considera patronul lui Denys.

Maşina mergea încet pe alee şi Wexford opri în dreptul unei case albe cu faţada încărcată de flori.

– Oricum, probabil că Denys i s-a plâns de atmosfera imposibilă din casa lui, care nu-i permitea să lucreze şi Quen i-a oferit Casa Veche pentru a scrie acolo. Nu sta aici afară, Reg, mor de sete.

Odăile unde avusese loc petrecerea mai păstrau un miros puternic de fum de trabuc. Cineva făcuse ordine şi spălase toate vasele. Hypatia, probabil, îşi zise Wexford, în timp ce Marriott deschidea toate geamurile.

– Acum Reg, a venit ora aperitivului, cum se spune. Poate puţin cam devreme, dar totul vine mai devreme la ţară, nu ţi se pare? Ce să fie? Whisky? Gin?

– Aş prefera un ceai, spuse Wexford.

– Zău? Ce ciudat. Bine, pun ceainicul. Trebuie să spun că Hypatia a lăsat totul în ordine. Foarte frumos, să ţin minte să-i mulţumesc data viitoare când ne vedem.

Wexford îl urmă în bucătărie.

– Deci ea nu locuieşte aici?

– A, nu. Nu mi-ar conveni deloc aşa ceva. (Marriott strâmbă din nas.) Dacă le ai lângă tine tot timpul, nu-ţi mai rămâne nimic al tău personal, nici măcar sufletul. (Îl privi pe Wexford lung şi cu şiretenie). În afară de asta, siguranţa stă în număr.

Wexford râse.

– Eşti un diavol cu femeile, Lionel!

– Am şi eu succesele mele, spuse Marriott modest. (Puse trei linguriţe de Earl Grey în ceainic şi turnă cu graţie apa clocotită.) Să continui povestea?

– Te rog.

– Cum spuneam, June nu se sinchisea deloc că Denys lucrează la Conac. El se ducea acolo aproape seară de seară să flecărească cu Quen, şi zilnic, în vacanţe, ca să lucreze. Ea credea că el ar trebui să iasă cu ea în stradă, să fluture stindarde şi să scrie tot felul de lucruri pe pereţi. Aşa că în final l-a lăsat.

– L-a lăsat la *menage à trois** al lui?

– Ce idee nostimă! Totuşi, fără îndoială că există acolo un element de triunghi, dar nu unul isoscel. Biata Elizabeth era în mod sigur unghiul neegal cu celelalte. Întotdeauna mă fascina când mă duceam acolo să-i văd pe Denys şi pe Quen absorbiţi pur şi simplu unul de celălalt, cărţi, cărţi, cărţi, dragul meu, şi un schimb continuu de citate din Wordsworth, amândoi mormăind că au gânduri care adesea sunt prea profunde pentru lacrimi. Şi tot timpul biata Elizabeth stătea acolo citind *Vogue* şi nescoţând o vorbă.

– Presupun că dumneata ai găsit ceva de pălăvrăgit cu ea, spuse Wexford bându-şi ceaiul. N-am mai întâlnit pe nimeni care să ştie atât de multe despre cum să mă exprim? – banalităţile cotidiene.

– Zău Reg, chiar că *eşti* antipatic. Trebuie să ştii că Elizabeth nu era deloc o femeie cu minte puţină. Era la fel de inteligentă ca Denys, în felul ei.

– El nu spune aşa, dar să lăsăm.

– Dar de ce stăm noi aici? N-am putut suferi niciodată bucătăriile şi mi-e dor de ginul meu. Bun, fumul de ţigară s-a dus.

* menaj în trei (fr. în orig.)

Marriott îşi luă paharul şi trase două scaune lângă uşile fereastră deschise. Mica lui grădină împrejmuită cu un zid era plină de fluturi care sorbeau nectarul florilor, şi apoi se aşezau la soare cu aripile desfăcute pe pietre. Wexford se aşezase în aşa fel ca să simtă căldura preţiosului soare de septembrie, care în curând va dispărea. Îl făcea să se simtă trândav şi-şi impuse cu străşnicie să rămână cu mintea vioaie.

– Deci Villiers petrecea o mare parte a timpului la Conac, da? spuse.

– Crede-mă, nu puteai pune piciorul acolo fără să dai de el. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost deajuns să-i facă pe el şi Quentin să se sature până în gât unul de altul, obişnuia să meargă şi în vacanţă cu ei.

– Trebuie să fi fost tare greu pentru doamna Nightingale, mai ales că ei o excludeau din conversaţia lor. Care erau interesele ei, Lionel?

Marriott îşi muşcă buza şi păru că meditează.

– Păi să vedem, spuse cu aerul cuiva care sondează adâncimile. Ştii că ea lua parte activ la viaţa socială a comitatului, organizând diverse lucruri şi înfiinţând comitete. Şi petrecea zilnic ore întregi pentru a arăta frumoasă. Se ocupa de flori şi făcea puţin grădinărit...

– Chiar aşa? îl întrerupse Wexford. În seră, cu Sean Lovell?

– Ce vrei să spui, dragul meu?

– Cum a zis unul din contemporanii lui Wordsworth:

"Ceea ce oamenii numesc idilă iar zeii adulter,
Se-ntâmplă mult mai iute într-un climat prosper."

Marriott zâmbi, deschizând ochii mari:

– Deci de aici bate vântul, da?

– Păi doar n-avea întâlniri secrete în pădure cu bătrânul Sir George Larkin Smith, nu? Sau cu parohul din

Myfleet, sau cu Will Palmer. Numai dacă nu cumva era vorba de tine, Lionel.

– Mă întrebam când o să ajungi la asta.

Marriott se întinse languros în soare şi râse:

– Nu, nu eram eu. Şi dacă vorbeşti serios, Reg, Hypatia îţi va spune unde eram. Reţine, nu spun că n-aş fi vrut să am ocazia...

– Poate chiar ţi-ai încercat şansele?

– Poate că da.

De data asta fu rândul lui Wexford să izbucnească în râs.

– Deci revenim la Sean Lovell, nu-i aşa?

– Ţinea mult la Sean, spuse Marriott. Odată am întâlnit-o pe când ieşea dintr-un magazin de discuri de pe High Street. Cumpărase şlagărul de pe locul întâi în topurile pop.

– Trebuie să ţin pasul cu păsăruica mea cântătoare, a spus. Fără îndoială el este singura privighetoare* din Myfleet. Foarte inteligentă chestie, m-am gândit, Elizageth nu era deloc proastă.

– O remarcă extraordinară, zise Wexford.

– Oh, nu ştiu. Vezi mai mult decât e cazul în lucrurile obişnuite, dragul meu. Voi toţi politiştii vă gândiţi numai la porcării. Sean obişnuia să-i facă serenade lui Elizabeth sub fereastră. Cred că ea era flatată şi asta o făcea să se simtă tânără. Era un caz de adoraţie a unei eroine de o parte şi un fel de acceptare flatată de cealaltă.

– Să ne întoarcem la Villiers, spuse Wexford. Dar mai întâi ce-ai zice de încă o ceaşcă de ceai pentru un biet poliţist bătrân şi porcos?

Myfleet era un sat frumos chiar şi într-o zi de iarnă. Acum, scăldat în lumina blândă a soarelui, stătea în cul-

* Nightingale (în engl.)

cuşul său de la poalele pădurii ca o frumoasă adormită. În această după-amiază locul părea nepopulat; doar florile din grădini îşi înălţau corolele, bucurându-se de soare.

Burden conduse maşina spre capătul dinspre Kingsmarkham al satului şi hotărî să meargă restul drumului pe jos. Era o zi făcută pentru plimbare, în care puteai savura mirosul fructelor care se coceau şi admira dăliile cu multe petale care urmau să fie prezentate la o expoziţie de flori sau la un festival al recoltei.

Dar se înşelase socotind că satul e complet pustiu. Acum, că se apropia de Conac, o văzu pe doamna Lovell la poarta căsuţei ei rău famate, stând de vorbă cu un bărbat oacheş cu şapcă care ducea în mână doi iepuri plini de sânge. Ocheadele rapide pe care le arunca spre Conac – deşi probabil, acompaniamentul natural la conversaţie, acaparată cum era probabil cazul, de singurul subiect de interes curent în Myfleet – îi dădea aerul unui braconier. Doamna Lovell îl încuraja cu hohote sonore.

Îl găsi pe Sean la Casa Veche, golind de mere unul din coşuri, pe o poliţă. Erau de un roşu stins, cu auriu, soiul Beauty of Bath, cu pieliţa brăzdată si strălucitoare ca mătasea veche. Băiatul fluiera dar se opri brusc la intrarea lui Burden.

– Vii des pe aici, nu-i aşa? întrebă Burden încet. Aici te întâlneai cu doamna Nightingale?

– *Eu*?

Îi aruncă lui Burden o privire mânioasă, se aşeză pe o grămadă de buşteni de mesteacăn argintiu şi începu să-şi răsucească o ţigară.

– Mi-ar fi fost de ajutor, spuse, dacă ştiam unde vreţi să ajungeţi. Nu, nu vin des pe aici. De fapt n-am mai pus piciorul aici din aprilie. (Arătă cu degetul tunelul cu scări.) Din cauza *lui* care era acolo. (Încruntându-se,

aprinse ţigara.) Eu şi bătrânul Palmer avem ordin strict să nu venim aici ca să nu-l deranjăm.

– Dar în camera de lângă grădină te duci, nu? Te duci să mături. Ai luat vreodată vreo lanternă, Lovell, ca să luminezi drumul când te duceai la doamna Nightingale în pădure?

– Eu? spuse Sean. Nu eşti zdravăn? (Ţigara i se stinsese. O aprinse din nou, clipind când flacăra ajunse la hârtia mototolită şi o aprinse. Probabil că asta a produs o scânteie de iluminare nu numai fizică, dar şi morală.) Vrei să zici că eu mă ţineam cu doamna Nightingale? *Chiar* că eşti sărit şi obsedat, pe deasupra.

– Bine, ajunge, zise Burden ofensat de moarte. Nedreptatea imensă a acuzaţiei îl rănea mai mult decât obrăznicia.

– Acuma spune, zise el reţinându-şi furia, erai în termeni prietenoşi cu ea.

– Uite, spuse Sean, dacă vrei să ştii, ea voia să mă ajute în carieră.

– Să te ajute la grădinărit?

Chipul băiatului se îmbujoră puternic. Fără să ştie, Burden răsucise cuţitul în rană.

– Grădinăritul nu-i cariera mea, spuse Sean cu năduf. E doar o haltă de ajustare, ca să umplu timpul până mă apuc de treaba mea adevărată.

– Şi care ar fi asta?

– Muzica, spuse Sean. Scena. Acolo la Londra.

Arătă din nou cu degetul, de data asta spre nord. Chipul îi deveni fascinat şi, ca şi Dick Whittington, păru să aibă o viziune, un oraş pavat cu aur.

– Trebuie să ajung acolo. (Vocea îi tremura.) Ştiu totul, ca şi cum ar fi înregistrat în capul meu. Aş putea să vă spun cum arată orice clasament, chiar cu ani în urmă. Aş putea

trece şi examene. (Încleştă pumnii iar în ochi îi luci fanatismul unui religios mistic.) Nici unul din disc-jockey-ii ăia nu ştiu nici jumătate din ce ştiu eu. (Deodată ţipă la Burden.) Şi nu mai rânji atâta! Eşti ignorant ca şi toţi ăilalţi, bătrâna mea cu gagiu' ăla al ei şi cu pileala. Doamne Nightingale era singura care înţelegea, şi a murit.

Îşi şterse ochii cu o mânecă murdară, artistul neînţeles pe care lumea continuă să-l trateze ca pe un artizan.

Mai blând de această dată, Burden spuse:

– Ce avea de gând să facă doamna Nightingale pentru tine?

– Cunoştea ea un tip la Londra, spuse Sean mormăind. Era la BBC şi mi-a promis solemn că o să-i zică de mine. Poate pentru cântat, poate pentru disc-jockey. Ceva mai puţin important la început, adăugă el umil. Trebuie să începi cu ceva mai mic. (Oftă.) Nu ştiu ce-o să fie cu mine acum.

– Cel mai bine e să-ţi vezi de grădinărit, mai creşti puţin şi te laşi de ideile astea fanteziste, spuse Burden. (Privirea lui Sean, în care se citea o imensă ură îl agasa.) Hai să uităm de ambiţiile tale un moment, bine? De ce i-ai spus inspectorului şef că te uitai la televizor când programul de care ai amintit nici măcar n-a fost?

Sean păru mai curând iritat, decât speriat că a fost prins cu minciuna.

– M-am uitat la tele, spuse, da' m-am săturat. Bătrâna mea îşi chemase tipul ăla al ei seara, Alf Tawney ăla. Se hlizeau la mine una două şi îşi băteau joc fiindcă mă uit la Pop Panel. (Sean încleştă degetele pe un măr până i se albiră încheieturile.) Maică-mea a tot avut tot felu' de tipi de când eram mic şi ăia nu voiau decât să scape de mine. Vă zic, când aveam vreo zece ani am văzut-o pe mama cu unu' din tipii ăia ai ei, se pupau şi se pipăiau şi atunci

am luat un cuţit şi am sărit la ea. Aş fi omorât-o dacă nu-mi lua tipul cuţitul şi nu mă pocnea. Aş fi omorât-o, spuse mândru, şi apoi ceva în ochii lui Burden îl făcu să amuţească. Stângaci, zise:

– Acum nu-mi pasă de ea în nici un caz, numai că ajung... ajung să mi se acrească de toate.

Degetele i se destinseră şi puse mărul pe poliţă. Burden văzu că unghiile lui înţepaseră coaja trandafirie, lăsând răni adânci, zemoase.

Spuse încet:

– Am impresia că te laşi prea mult pradă emoţiei.

– V-am spus că aveam 10 ani, nu? Acum nu mai sunt aşa. N-aş atinge-o, orice ar face.

– Înţeleg, spuse Burden în timp ce Sean îşi ştergea mâna lipicioasă de blugi, înţeleg că te referi la mama ta, nu?

– Păi la cine altcineva?

Burden dădu uşor din umeri.

– Deci "ţi s-a acrit" de maică-ta şi de Alf Tawney. Unde te- ai dus?

– Acolo, în şopronul meu, spuse Sean. Am stat acolo singur- singurel şi m-am tot gândit. (Oftă din greu, se ridică întorcându-i spatele lui Burden, îşi reluă ocupaţia de aranjare a merelor.) M-am gândit şi am ascultat. (Fructele strălucitoare, lovite de mâinile lui, se rostogoleau pe poliţă. Foarte încet, începu să fluiere din nou. Faţa îi devenise la fel de roşie ca şi merele. Ridicându-se să plece, Burden se întreba de ce.)

– Denys pleca totdeauna în vacanţă cu ei, spunea Marriott. Cu amândoi, vreau să spun. Dar acum doi ani a trebuit să plece numai cu Elizabeth. Quen a făcut pojar, săracul de el. Era aşa degradant. Elizabeth mi-a spus că-i e groază să rămână cu Denys pe cap la Dubrovnik, dar

Quen a zis că nu-i va ierta niciodată dacă rămâneau acasă din cauza lui, aşa că n-au avut încotro.

Cred că s-au ciondănit tot timpul, fiindcă amândoi arătau groaznic când s-au întors şi între Denys şi Quen s-a manifestat o răceală vizibilă toată iarna următoare, iar Denys nu s-a mai dus la Conac. Apoi, într-o zi de iunie, acum două veri, eram la Conac când a apărut Denys.

– "Eşti un străin", a zis Quen, dar se vedea că se bucură nespus.

– "Am venit doar", spuse Denys, "ca să-ţi spun că nu pot merge cu voi la Roma luna viitoare. I-am promis directorului că voi fi unul dintre însoţitorii, pentru tabără."

– Tu? aproape că am strigat eu. Cred că nu eşti în toate minţile! (La şcoală se face chiar o glumă referitor la tertipurile folosite de profesori ca să scape de această corvoadă.) Dai spledorile Romei, i-am spus, pe o nenorocită de Costa Brava?

– Mă duc, spuse, totul e aranjat.

Ar fi trebuit să vezi faţa bietului Quen. A făcut tot posibilul să-l convingă pe Denys, dar n-a ajutat la nimic. Acesta se împotrivea.

– Dar anul ăsta, Lionel?

– Păi pe atunci era deja însurat, nu? A cunoscut-o pe Georgina la Costa Brava, dar o să revin la asta mai târziu. Nu, anul ăsta au fost ei singuri în Bermude şi cred că în sinea lor s-au bucurat că au scăpat de mutra necăjită din trecut. Elizabeth mi-a spus asta când m-am dus să fiu martor la testamentul ei şi...

– La ce? spuse Wexford încet. Ai zis *testament*?

– 10 –

– De ce nu v-am spus că nevastă-mea şi-a făcut testamentul? Ca să fiu sincer, domnule inspector şef, am uitat complet.

La început Quentin Nightingale păruse îngrozit, dar acum zâmbea puţin dispreţuitor, cum zâmbeşti unuia care face din ţânţar armăsar. El îşi câştigase propriul munte şi-l coborâse alegându- se doar cu câteva vânătăi. De ce l-ar deranja acum cu banalităţi?

– Nu cred că e cava legal. O prostie pe care şi-a băgat-o nevastă-mea în cap, ştiţi cum e.

– Nu, nu ştiu, spuse Wexford refuzând să ia loc pe un scaun de piele şi rămânând în picioare, lângă un dulap înalt plin cu cărţi. Îmi închipui că oameni de rangul dumneavoastră au avocaţi care le fac testamentele. Cine e avocatul dumneavoastră, domnule Nightingale?

– Dar n-a fost implicat nici un avocat. V-am spus că a fost doar o prostie. Zău că nu-mi dau seama cum aţi ajuns să aflaţi de asta. (Se opri aşteptând, dar când deveni clar pentru el că Wexford n-are intenţia să-l lămurească, spuse cu o urmă de nerăbdare în voce:) Păi mai bine să va spun eu.

– Aş dori s-o faceţi, spuse Wexford sprijinindu-şi capul de coperta moale a "Dezvoltării Republicii Olandeze" de Motley.

– S-a întâmplat vara trecută. Soţia şi cu mine hotărâsem să mergem în Bermude în vacanţă şi e firesc că intenţionam să luăm avionul. Deşi soţia mea mai zburase şi înainte – când am fost în America acum 7 ani – ei nu-i plăcea cu avionul şi de obicei, plecam în vacanţă la mare şi cu maşina.

– Îi era teamă să zboare?

– Ei, şi dumneavoastră. "Teamă" e prea mult spus.

– Dacă şi-a făcut testamentul, replică Wexford, presupun că s-a gândit că ar putea muri. "Teamă" nu-i un cuvânt prea tare dacă-l foloseşti referitor la anticiparea morţii.

– O luaţi prea dramatic, spuse Quentin exasperat. Era puţin îngrijorată, dar gata să glumească pe tema asta. Testamentul ăsta a fost un fel de glumă. V-am spus că nu l-am luat niciodată în serios.

Se opri şi ascultă un moment. Încordând auzul, Wexford putu auzi sunetele radioului lui Katje de deasupra. Apoi ochii lui Quentin îi întâlniră pe ai lui şi celălalt roşi. Continuă repede, pe un ton nerăbdător.

– Într-o zi a spus că-şi face testamentul şi am văzut-o mâzgălind ceva pe o foaie de hârtie. Cred că nici nu m-am uitat. Am luat-o ca pe unul din acele capricii romantice ale femeilor. Îmi amintesc de mama, spuse, depărtându-se de subiect, înainte de a o naşte pe sora mea mai mică. S-a dus la fotograf şi şi-a făcut o poză ca să-i rămână amintire tatei, în caz că moare la naştere şi a scris scrisori de adio pentru ceilalţi copii. Dar desigur n-a murit, cum n-a murit nici Elizabeth.

– Dar soţia dumneavoastră a murit, domnule Nightingale, spuse Wexford liniştit.

Quentin privi în jos şi-şi împreună mâinile.

– Da... În legătură cu testamentul, l-am considerat o prostie, cum v-am mai spus. Mă îndoiesc că a fost făcut cu martori.

– O persoană a fost martor, oricum, spuse Wexford, Lionel Marriott.

Quentin ridică ochii şi în ei se citi surpriză adevărată.

– Domnule Nightingale, nu pot lăsa să-mi scape ocazia. Ce s-a întâmplat cu bucata de hârtie pe care soţia dumneavoastră a "mâzgălit-o"?

– Mi-a dat-o şi m-a rugat s-o pun în seif.

– Şi aţi pus-o?

– Ei bine, da. Elizabeth a insistat s-o fac în prezenţa ei. Era o tâmpenie, dar nu voiam s-o necăjesc.

– Mai e acolo?

– Cred că da, spuse Quentin pe gânduri. V-am spus că am uitat complet de el şi cred că şi Elizabeth, în momentul când ne-am întors întregi şi nevătămaţi.

Wexford spuse greoi:

– Am să vă rog să deschideţi seiful acela, acuma, domnule.

Uitându-se la Wexford ca şi cum ar fi crezut că are de-a face cu un nebun căruia trebuie să-i faci pe voie, Quentin ridică de pe peretele biroului un tablou mic în ulei de Stubbs care reprezenta un faeton. În spatele lui, în perete, era o uşă de oţel. Murmurând combinaţia, Quentin îl deschise şi descoperi un spaţiu de mărimea unei cutii mari de biscuiţi. Seiful conţinea un teanc ordonat de hârtii de care Wexford presupunea că sunt acţiuni, acte personale şi mai multe cutii din piele pentru bijuterii. Quentin scoase câteva hârtii. Le frunzări şi apoi, cu o expresie încă amuzată şi ironică îi întinse lui Wexford un plic lung, cafeniu.

– E acolo, spuse.

– Se poate?

Tonul lui Wexford nu lăsa loc pentru un refuz. Deschise plicul şi scoase o coală de hârtie scumpă, albastră, cu adresa Conacului drept antet. Foaia era acoperită cu un scris îndrăzneţ, mai degrabă masculin. Wexford o întoarse, se uită la partea de jos de pe dosul foii şi spuse cu o voce puternică, oficială:

– Acesta e un testament perfect legal, domnule, la fel de valabil şi obligatoriu, deşi n-a fost alcătuit pe un formular de testament sau în prezenţa unui avocat.

– Doamne sfinte! spuse Quentin. Se aşează, lăsând uşa seifului deschisă.

Martorii sunt – staţi să mă uit! – Myrtle Annie Cantrip şi Lionel Hepburn Marriott şi e semnat cum trebuie, de soţia dumneavoastră. Aţi avea o mulţime de necazuri dacă aţi încerca să-l contestaţi.

– Dar nu vreau să-l contest!

– Cred că e mai bine să-l citiţi înainte de a vă exprima, domnule Nightingale.

– Ce spune? (Chipul lui Quentin era acum de-a dreptul îngrozit, iar surâsul se şterse.) Vreţi să mi-l citiţi, domnule Wexford?

– Foarte bine.

În sfârşit Wexford luă loc. Îşi drese glasul şi citi cu aceeaşi voce albă:

"Aceasta este ultima mea dorinţă şi testamentul meu, Elizabeth Nightingale, născută Villiers, exprimată în deplinătatea facultăţilor mele mintale. Acesta este ultimul meu testament şi revocă orice alt testament făcut de mine." Aici cunoştinţele doamnei Nightingale referitoare la limbajul juridic se pare că se epuizaseră, deoarece ea continua într-un stil mai natural, presărat totuşi cu unele expresii

oficiale. "Las toţi banii mei, inclusiv cei investiţi de soţul meu pentru mine, lui Sean Arthur Lovell, din Myfleet, Church Cottages nr. 2, comitatul Sussex, în speranţa că-i va folosi pentru îndeplinirea ambiţiei sale..."

– Doamne sfinte! spuse iar Quentin. Doamne sfinte!

"...şi toate bijuteriile mele personale cumnatei mele Georgina Villiers, Clusterwell Kingsmarkham Road 55 " Aici Wexford se opri şi ridică din sprâncene.

...astfel putându-şi satisface dorinţa de a se împodobi, deşi ca femeie virtuoasă, preţul ei înseşi depăşind cu mult pe cel al rubinelor".

– Elizabeth a scris asta? întrebă Quentin cu o voce spartă.

– Da, domnule.

Amândoi erau surprinşi, îşi zise Wexford, dar probabil din motive diferite. Din punctul lui de vedere era mirat că femeia pe care fratele ei o descrisese ca frivolă şi fără minte a avut inteligenţa să-l compună şi ştiinţa necesară pentru a-i imprima acea turnură usturătoare. Uimirea lui Quentin venea poate numai de la răutatea exprimată. El pălise.

– Asta-i tot? întrebă.

– Da, tot. Câţi bani a lăsat soţia dv., domnule?

– A, nimic important. (Quentin se sili să râdă.) Contul ei personal era de fapt demult depăşit. Mai sunt cele cam 300 de lire pe care le-am investit pentru ea acum câţiva ani.

– Hmm... da. Sunt sigur că n-o să-i purtaţi pică tânărului Lovell, Vă supără ceva, domnule?

– Nu, păi eu...

– Doamna Villiers, spuse Wexford gânditor, pare să fie înnebunită după bijuterii, aşa cum soţia dumneavoastră – hm, a arătat. Să sperăm că vor fi câteva piese frumoase pentru ea.

– Câteva piese frumoase! (Quentin sări brusc în picioare.) Bijuteriile soţiei mele sunt în aceste cutii. (Bagă mâna în seif.) La o estimaţie în mare, spuse, valorează vreo 30.000 de lire.

Wexford văzuse multe pietre preţioase ca să mai fie uluit de această mică, dar splendidă colecţie. În orice caz, n-avea de gând să-şi arate admiraţia şi chipul i-a rămas calm, taciturn, privindu-l pe Quentin care deschidea cele trei cutii.

Una era din piele albă, alta verde iar cea de-a treia din lemn de tec încrustat cu onix. Quentin le pusese pe birou şi sălta capacele pentru a dezvălui alte cutii, casete micuţe pentru inele şi cercei, cutii mai lungi pentru brăţări şi coliere.

Quentin scoase unul dintre inele, un diamant semicircular montat în platină, şi-l îndreptă spre lumină.

– A fost inelul ei de logodnă, spuse. Îl purta uneori când, zise, vocea devenindu-i răguşită, o rugam eu în mod special. (Se uită la Wexford.) Poate că l-aş putea cumpăra de la Georgina.

– Soţia dumneavoastră ţinea la ea?

– Nu ştiu, spuse Quentin neajutorat, punând inelul la loc pe catifeaua lui. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Cred că da... Şi totuşi, nu era posibil, nu-i aşa? Nu poţi în acelaşi timp să ţii la cineva şi să-i laşi un mesaj atât de crud. Nu înţeleg.

– Ştim că doamna Nightingale avea o puternică antipatie pentru fratele ei. Poate că această antipatie s-a extins şi asupra soţiei.

Quentin închise cutia cu inele.

– Se pare că s-a dus vorba, zise el grijuliu, că soţia mea şi fratele ei erau la cuţite.

Wexford înălţă din sprâncene.

– Nu-i adevărat?

– Pare ciudat ca eu, soţul ei să spun aşa ceva, dar mărturisesc că nu ştiu. Denys nu mi s-a plâns niciodată de ea, iar în ce o priveşte pe Elizabeth... Ei bine, ea n-a încercat niciodată să-l oprească să vină în casă, deşi e adevărat că uneori îmi spunea răutăţi la adresa lui, când eram singuri. Şi totuşi, ştiţi, o vedeam cum îl priveşte – ei bine, aproape compătimitor când eram toţi trei laolaltă. N-am văzut niciodată semne de ură adevărată.

– Poate că nu sunteţi omul care cercetează prea mult motivele şi sentimentele altora.

– Nu puteam s-o fac, spuse Quentin amărât. Altfel aş fi observat că lui Elizabeth nu-i face plăcere compania Georginei şi aş fi... mi-aş fi dat seama că se ducea noaptea în secret în pădure. Nu, cred că Elizabeth şi Denys se antipatizau reciproc şi eu nu mi-am dat seama. Sau poate că nu voiam. (Acum vorbea liniştit şi uşor stingherit.) Când iubeşti pe cineva, vrei ca oamenii să se iubească unul pe celălalt şi reuşeşti să te convingi pe tine însuţi că aşa stau lucrurile. Urăsc ideea poveştilor răutăcioase, care umblă de la unul la altul, cum că ar fi existat între ei un fel de vrajbă.

S-a lăsat o linişte de scurtă durată, după care Wexford a spus:

– Ca să revenim la testament, domnule. E clar că nu ştiaţi de prietenia soţiei dumneavoastră cu Sean Lovell.

– Ştiu că îi purta un interes matern. Noi n-avem copii. M-a rugat să vorbesc cu un prieten de la BBC să-l asculte cum cântă şi eu nu m-am prea îndemnat s-o fac, dar acum mă voi ocupa. E cel mai mic lucru – şi ultimul – pe care-l pot face pentru ea.

– Iertaţi-mă, n-aţi bănuit niciodată că interesul ar putea fi mai mult decât matern?

Quentin se strâmbă dezaprobator, scuturând cu violenţă din cap.

– O, Doamne, spuse, nu se poate să fi fost altceva, dar dacă era... eu nu am dreptul s-o judec, atâta vreme cât eu şi Katje... domnule Wexford, nu înţeleg toate aceste dedesubturi. Nu înţeleg nimic.

– Nici eu, spuse Wexford întunecat.

Între timp Burden făcea descoperiri pe cont propriu. Ieşind din Casa Veche, la poarta curţii care o înconjura, se întâlni cu doamna Cantrip care ieşea din grădina bucătăriei cu un mănunchi de pătrunjel în mână.

– Vai, m-aţi speriat, domnule, spuse ea. Mergeţi aşa de uşor! Doriţi un ceai?

– E cam târziu pentru asta, nu credeţi? zise Burden privindu-şi ceasul care arăta cinci şi jumătate. Când terminaţi aici?

– Ar trebui la patru, asta-i sigur, dar toţi plecăm după şase, zilele astea, nu ne găsim locul. Veniţi înăuntru, domnule, haideţi! O să vă facă bine şi uite-l şi pe Will care vrea să vă zică ceva.

– Ce vrea cu mine? Burden se îndreptă cu ea spre casă.

– N-a vrut să spună, domnule. Ceva de o eşarfă, cred.

În bucătărie, Will Palmer stătea la masă lângă omul pe care Burden îl zărise mai devreme discutând la poartă cu doamna Lovell. Beau ceai din căni de lut emailate de culoare închisă. Prezenţa celuilalt bărbat în bucătărie era explicată de cei doi iepuri, patru porumbei sălbatici şi un coş cu ouă care umpleau tăblia unui bufet acoperit cu un şervet în carouri.

Cum îl văzu pe Burden, Palmer se ridică în picioare.

– Am ceva să vă arăt, înălţimea voastră.

– Ei?

Burden luă ceaşca de ceai de la doamna Cantrip ţinând-o cât mai departe de animalele moarte.

– Asta.

Cu un aer triumfător, Palmer scoase de sub masă o pungă umedă de plastic, legată la gât cu sfoară de grădinărit. Burden o dezlegă şi trase afară o bucată de material. Era umedă dar nu udă şi mai putea fi recunoscută o eşarfă de mătase. Desenul de pe ea era în stilul *art nouveau*, un minunat model stilizat de frunze aurii aruncate pe un covor de aglice. Către mijlocul eşarfei era o pată lungă cafenie. Burden se încruntă.

– Unde ai găsit asta?

– Într-o scorbură a stejarului dinspre Cleever's Vale.

– Şi pe unde vine asta?

Pe chipul lui Palmer apăru o uimire fără margini. Era de neconceput pentru el ca persoană, mai ales poliţist, să nu ştie ceva care pentru Myfleet făcea parte din peisaj ca şi pădurea însăşi.

Doamna Cantrip spuse nerăbdătoare:

– E o parte din domeniu, domnule, o parte din parc, locul unde ajungi mai întâi când vii pe aici de la Kingsmarkham.

– Eu eram pe cale să curăţ ciupercile care crescuseră pe stejar, spuse Palmer, revenindu-şi din uimire. Atunci am dat peste scorbura asta, vedeţi? Se pare c-a făcut-o o bufniţă...

– Veveriţă, zise celălalt laconic, ştergându-se la gură. Avea faţa foarte închisă la culoare, cu barba nerasă de o zi întreagă.

– Sau o veveriţă, cum voiam să spun şi eu, Alf, zise Palmer jignit. O bufniţă sau o veveriţă, scorbura fiind mult prea mare pentru o ciocănitoare.

– Scuteşte-mă de istoria naturii.

– Bine, înălţimea voastră, nu vă enervaţi. (Expresia lui Palmer căpătă un plus de importanţă, când poarta grădinii se deschise şi Sean intră să-şi ia locul la masă.) Scorbura asta era la vreun metru optzeci înălţime, cred. (Palmer continuă.) Era la nivelul capului meu, aşa era.

- Putregai, spuse bărbatul oacheş.

Palmer se uită la el, şi hotărând că, aparent, interjecţia se referise mai curând la scorbură decât la conţinutul fără noimă al remarcilor sale, continuă:

– Ciuperca asta era peste tot împrejurul scorburii. Noi îi zicem Ciuperca Stridie, domnule, din cauza măciuliei care seamănă cu o stridie. Pe aici îi zice Stridia Săracului, şi s-a dovedit că e foarte bună friptă, puteţi să mă credeţi.

– Fiartă.

– Sau fiartă, Alf, spuse Palmer cu mai multă bunăvoinţă. Ca să nu mai lungesc povestea, am băgat mâna în scorbură şi uite ce am găsit, ceea ce e în pungă.

– În pungă? Sau ai pus-o tu acolo?

– Nu era în nici o pungă, înălţimea voastră. Era strânsă şi vârâtă adânc în scorbură.

– Ai mai văzut-o înainte?

– Sigur că da, spuse doamna Cantrip. Era a bietei doamna Nightingale. Avea obiceiul s-o pună pe cap când ieşea să se plimbe. (Se aplecă deasupra eşarfei şi se retrase imediat.) Ăsta e sângele ei, domnule?

– Mă tem că da.

Sean Lovell sări în picioare.

– Îmi vine să vomit! ţipă el.

Mişcându-se mai repede decât şi-ar fi închipuit Burden c-o poate face o femeie de vârsta ei, doamna Cantrip deschise uşa dinspre grădină.

– Nu în bucătăria mea, să nu faci aşa ceva!

Cu încruntarea neclintită a englezului de la ţară, bătrânul grădinar şi furnizorul de vânat îl urmăriră cu privirea cum se grăbeşte clătinându-se să iasă, apoi ascultară cu un interes abia stârnit, deşi încă apatic, icnetele celui care vomita. Alf, monosilabic până atunci, rosti ceea ce pentru el era o cuvântare lungă:

– Plânsu' stomacului, spuse. Slab de înger. (Râse.) Şi mai vrea să se facă cântăreţ din ăla, pop. Cred că are ceva la cap, aşa zic eu.

Doamna Cantrip îi luă ceaşca şi farfurioara şi le puse la spălat. Dacă văzu că nu face nici o mişcare să plece, ea spuse tăios:

– Păi atunci Alf, noapte bună. Şi nu mai vrem ouă până luni.

Plecând de la Conac pe uşa din faţă şi respectiv pe cea din spate, Wexford şi Burden se întâlniră în stradă. Ei îşi comunicară reciproc noutăţile şi tocmai începeau una din acele discuţii dure şi tăioase, dar valoroase, când doamna Cantrip, gâfâind de alergătură, îi prinse.

– Vai, domnule, îi spuse ea lui Burden, ce bine că v-am prins! Voiam să vă cer scuze pentru cum s-au purtat ăia doi, bătrânul Will şi Alf. Will e tare vorbăreţ, pe când Alf Tawney... Nu mai ţine minte bunele maniere cu care s-a născut. Vă deranjez dacă merg puţin cu dumneavastră?

– Deloc, doamnă Cantrip, spuse Wexford amabil. Se opri lângă maşina oficială şi-i spuse lui Bryant s-o ducă înapoi la secţie.

– Cine-i Alf Tawney?

– Unu' de la care cumpărăm legume şi pui şi lucruri de-astea, domnule. Stă într-o coşmelie pe bucata lui de pământ la Clusterwell.

Faţa doamnei Cantrip deveni impenetrabilă, cu un fel de ermetism plin de moralitate, aşa cum i se întâmpla şi lui Burden când un subiect numit de el "sugestiv" era în discuţie.

– Nu v-ar interesa Alf, spuse ea strâmbând din nas.

– Nu ştiu, zise Wexford. Oricine era în legătură cu doamna Nightingale ne interesează, chiar dacă era doar furnizorul de legume.

– Doamna Nightingale n-a avut nici o legătură cu el, domnule, spuse doamna Cantrip şocată. Dacă a auzit vreodată de el, a fost doar prin Sean ăla. (Oftă, ca şi cum ar fi ajuns la o hotărâre dureroasă.) Ei bine, s-ar putea să ştiţi deja, fiindcă se vorbeşte peste tot şi e scandalul satului. Alf se ţine cu mama lui Sean.

– Aoleu, zise Wexford, asta-i rău.

– Unii nu-l condamnă pe Alf, el fiind văduv de când băiatul lui avea 12 ani şi neavând pe nimeni să-i gătească şi să aibă grijă de lucrurile lui. Eu pe ea o condamn. Fiindcă, aşa cum spune la Biblie, domnule, femeia e o tentaţie pentru bărbat şi asta în mod sigur.

– Aşa e, spuse Wexford cu sentiment.

– Să ştiţi că mie nu-mi place deloc Sean, dar nimeni n-o să mă contrazică, doamna Lovell l-a neglijat rău de tot. Poţi să spui că n-a avut niciodată mamă.

– Iar doamna Nightingale n-a avut niciodată un fiu.

Doamna Cantrip privi în sus spre el. Acum, că se apropiau de un teren pe care ea decisese să-l ocolească, deveni atentă şi plină de resentiment.

– Sean ăla n-ar fi îndrăznit s-o considere pe Doamna în felul ăsta, spuse. *Există* totuşi limite. În afară de asta, doamna Nightingale – ei bine, arăta aşa tânără şi frumoasă, domnule. Nu-i plăcea ca lumea să ştie câţi ani are. Câteodată, eram mişcată de faptul că voia să pară de

aceeaşi vârstă cu Sean şi Catcher. Şi când Sean a spus – nu era prea respectuos, domnule, dar el atâta ştia – când el a spus de ea că nu-i deloc o încuiată şi altădată că arată mai bine ca toate cucoanele din ţinut, ea a fost aşa mulţumită şi bucuroasă!

– E un tânăr foarte frumos, spuse Wexford.

– Eu nu găsesc, dar gusturile nu se discută. Eu aici stau, deci vă spun noapte bună. Şi sper că nu v-a deranjat prea tare purtarea celor doi.

O priviră cum intră în căsuţa albă, proaspăt vopsită, cu o grădină cu multe straturi de flori multicolore care fusese admirată mai devreme de Burden. Luă în braţe o pisică galbenă şi pufoasă care-i ieşise în întâmpinare şi închise uşa din faţă.

– Bietul băiat neglijat, spuse Wexford gânditor, moşteneşte 300 de lire conform testamentului doamnei Nightingale. Mă întreb dacă ştie şi dacă s-a gândit că asta merită o crimă. Dar să lăsăm asta deocamdată şi să mergem la principalul beneficiar.

– Domnule? Burden îl privea întrebător.

– Am să-ţi spun în maşină, zâmbi Wexford larg. Ce frumos arată, urcând muntele, picioarele aceluia care aduce veşti bune !

Cum va primi ea vestea? se întreba Wexford. Cu o recunoştinţă surprinsă? Sau cu teama că testamentul a fost dezvăluit privirilor oficiale? E posibil ca ea să ignore, într-adevăr, conţinutul acestuia sau chiar existenţa lui.

Îi spuse deschis că testamentul doamnei Nightingale era în favoarea ei şi-i urmări reacţiile. A fost o dezamăgire. Ea dădu doar din umeri şi spuse:

– Ce surpriză! Habar n-aveam!

Ca de obicei, purta colierul, brăţările şi cerceii care îi erau la fel de indispensabile ca ciorapii şi rujul pentru alte femei, şi nici măcar o umbră cât de mică de concupiscenţă nu-i apăru pe chip pentru a arăta că i-ar place să le înlocuiască cu pietre preţioase veritabile. Expresia ei era apatică şi indiferentă, aproape somnoroasă, ca şi cum tocmai trecuse prin nişte chinuri îngrozitoare, atât de epuizante, încât o goliseră de sentimente.

– Nu ştiaţi că a făcut un testament? Sau nu ştiaţi ce v-a lăsat?

– Nu, pentru ambele întrebări, spuse Georgina.

Stătea pe braţul unui scaun. Bluza ei n-avea mâneci şi Wexford observă muşchii puternici de pe umerii şi braţele ei. O singură dată mai văzuse asemenea muşchi la o femeie şi aceasta era luptătoare.

– Moşteniţi toate bijuteriile doamnei Nightingale, spuse el.

– Da, înţeleg. Când aţi spus că testamentul e în favoarea mea, m-am gândit că trebuie să fie aşa ceva. Elizabeth n-avea nici un ban al ei şi-şi cheltuia întotdeauna suma alocată lunar, înainte s-o primească pe următoarea. Era teribil de extravagantă.

– Doamnă Villiers, asta pune în cu totul altă lumină împrejurările morţii cumnatei dumnavoastră.

– Da? Mă tem că nu prea înţeleg.

– Să vă explic, atunci.

Wexford se opri pe când uşa se deschidea şi Denys Villiers intră, cu recent publicata sa carte deschisă în mână.

– Bine că ai venit, Denys, spuse nevastă-sa ridicându-se în picioare.

Vocea-i era tot monotonă când îi spunea:

– Închipuie-ţi, Elizabeth a făcut un testament şi mi-a lăsat toate inelele şi colierele alea ale ei.

Villiers puse degetul mare între paginile cărţii sale pentru a marca locul şi privi amuzat feţele severe ale celor doi poliţişti. Apoi, fără veste, izbucni într-un hohot nestăvilit de râs ironic.

– 11 –

Râsul soţului ei avu asupra Georginei un efect mult mai răscolitor decât veştile lui Wexford. Ceva zăcuse în amorţire sub vălul ei de apatie. Râsul adusese acel ceva la viaţă şi faptul era evident din privirea şi tremurul îngrozitor al buzelor ei...

– Denys, nu! Opreşte-te!

Îl apucă de braţ şi-l scutură.

– Despre ce fel de glumă e vorba, domnule? întrebă Wexford afabil.

Villiers se opri din râs aşa cum pot cei care nu râd din amuzament, ci de o ironie pe care au observat-o cu admiraţie. Dădu din umeri apoi, cu chipul care pălise, mai deschise o dată cartea sa şi începu să citească de unde rămăsese.

– Doamnă Villiers, spuse Wexford, aş vrea să mai vorbim o dată referitor la ce s-a întâmplat în noaptea de marţi.

– Dar de ce? (Îşi controla cu greu vocea.) Credeam că s-a terminat. Tocmai începusem să nu mă mai gândesc şi acum... Doamne, ce să fac?

Rămase o clipă, uitându-se la ei cu o privire rătăcită, apoi ieşi fugind din cameră.

Villiers zâmbi uşor, aparent din propria carte. Deşi conştient de imensa vanitate a scriitorilor, totuşi Wexford era incapabil să înţeleagă cum un astfel de om putea râde de ceva scris de el însuşi.

– Văd că trebuie să citesc cartea aceea a dumneavoastră.

Villiers ridică privirea şi, închizând din nou cartea, rămase cu un deget drept semn. Luă un exemplar din *"Tema dragostei la Wordsworth"* dintr-un teanc de pe pervaz şi-l întinse inspectorului.

– Puteţi s-o luaţi pe asta, dacă vă interesează.

Privirea cenuşie, ostenită, o întâlni pe cea a lui Wexford şi o susţinu.

– Mulţumesc. O să mă intereseze. Totdeauna sunt dornic să mă instruiesc. Chiar sunt curios să descopăr de ce aţi ajuns o autoritate în Wordsworth.

– Chestie de gust, domnule Wexford.

– Dar întotdeauna există ceva care determină gustul.

Villiers dădu din umeri nerăbdător.

– Deci, ne-aţi adus vestea şi am discutat puţin despre literatură. Mai e ceva?

– Sigur că da. Eu anchetez o crimă, domnule Villiers.

– Dar fără prea mare succes, aş spune.

Villiers se aşeză pe un scaun de sufragerie, cu pieptul sprijinit de spătar şi cu mâinile încrucişate pe partea de sus. Chipul pământiu, împânzit cu o reţea de riduri, îi dădea impresia lui Wexford că omul ăsta e bolnav de moarte.

– Şi oricum, ce rost mai are? spuse. Elizabeth e moartă şi nu poate să reînvie. Aflaţi cine a omorât-o şi-l băgaţi la închisoare 20 sau 30 de ani. Are cineva vreun avantaj? Cine se bucură pentru asta?

– Atunci sunteţi pentru pedapsa capitală? Mă surprinde că prima dumneavoastră soţie nu v-a convertit.

Dacă Villiers era uimit că Wexford ştie de căsătoria lui anterioară, n-o arătă deloc.

– Pedeapsa capitală? spuse. Nu, nu sunt pentru aşa ceva. Nu prea mă interesează. Nu mă interesează nici cei care stau la închisoare doar că impozitul pe care-l plătesc, serveşte la întreţinerea lor.

– Mi se pare, domnule, că nu vă prea interesează nimic.

– E adevărat. Aşa-zisele probleme la ordinea zilei, ca şi opinia curentă nu mă intresează. Nu iubesc oamenii şi nici ei pe mine. Majoritatea sunt idioţi, spuse mizantropul cu un fel de satisfacţie amară. Nu-i suport uşor pe tâmpiţi. Progresul mă plictiseşte, la fel ca şi zgomotul. (Adăugă foarte încet:) Aş vrea să fiu lăsat în pace. Să trăiesc în trecut.

– Atunci haideţi să discutăm despre trecut, spuse Wexford. Trecutul recent. De exemplu, marţi seara.

Stând vizavi de Burden în camera de zi, Georgina spuse arţăgos:

– V-am mai povestit despre noaptea de marţi, ultima dată când aţi fost aici. Dacă aveţi memoria scurtă, trebuia să vă notaţi.

– Lăsaţi memoria mea, doamnă Villiers. Mai spuneţi-mi o dată. Aţi plecat de la Conac la 10,30 în maşina soţului dumneavoastră. Cine conducea?

– Soţul meu. Întotdeauna conduce el, când ieşim împreună. Eu cred că bărbatul trebuie să conducă întotdeauna, dumneavoastră, nu? (Strânse buzele cu încăpăţânare.) Bărbatul trebuie să fie partenerul dominant într-o căsnicie, astfel ca soţia să-l poată respecta. Noi, spuse cu voce tare şi dispreţuitoare, suntem un cuplu foarte fericit.

– Drăguţ, zise Burden. La ce oră aţi ajuns acasă?

– V-am mai *spus*. Pe la 11 fără 20. Am intrat şi ne-am dus direct la culcare. Şi asta-i tot.

– Nu, nu-i tot. Nimeni nu vine din oraş şi merge direct la culcare. Unul din dumneavoastră trebuie să fi parcat maşina. Unul din dumneavoastră trebuie să fi încuiat.

– Bine, dacă *asta* vreţi să ştiţi. Soţul a lăsat maşina pe şosea. A mea era în garaj.

– Aţi intrat în casă amândoi odată?

– Sigur că da.

– Unul lângă altul? Strecurându-vă prin deschizătura uşii în acelaşi timp?

– Lăsaţi prostiile, spuse Georgina iritată. Eu am intrat prima, iar soţul m-a urmat peste aproximativ un minut. A încuiat maşina, fiindcă urma să stea pe şosea toată noaptea. Întotdeauna face asta.

– Foarte prudent. Fiind fără îndoială atât de atenţi n-aţi fi scos afară sticlele de lapte înainte de a pleca la Conac. Cine a făcut asta când aţi ajuns acasă? Cine a controlat dacă toate ferestrele sunt închise şi uşa din spate încuiată?

Ea şovăi, privindu-l ursuz. Mâinile ei se jucau cu mărgelele.

– Soţul face întotdeauna lucrurile astea, spuse ea. Eu m-am dus prima la culcare.

Cât timp v-a luat ca să vă băgaţi în pat, doamnă Villiers? Zece minute? Un sfert de oră? Doar nu v-aţi culcat nespălată şi îmbrăcată, nu?

– *Bineînţeles* că nu. Am aprins veioza şi m-am dezbrăcat şi m-am dus la baie, apoi m-am băgat în pat. Soţul a venit în pat. El citeşte întotdeauna cam o jumătate de oră înainte de culcare.

– Aveţi pat dublu, doamnă Villiers?

– Nu, avem paturi unul lângă altul. Dar nu-i cazul să trageţi concluzii de aici. Noi suntem o pereche foarte fericită.

– Da, mi-aţi mai spus. Acum spuneţi-mi la ce oră v-aţi dus la Conac?

– Am ajuns acolo pe la opt şi jumătate.

– Cred, zise Burden dezarmat, că vă duceţi des pe acolo să jucaţi bridge. Cât staţi de obicei?

– Uneori până la miezul nopţii, în vacanţe.

– Marţi seara era încă vacanţă, nu-i aşa? De ce aţi plecat aşa devreme?

– Soţul meu, spune Georgina punând în cuvânt o mândrie conştientă de posesor, soţul meu avea de căutat nişte referinţe la şcoală şi... (Puse mâna la gură dar prea târziu pentru a mai înăbuşi un ţipăt slab şi ascuţit.) Când am ajuns acasă, se bâlbâi ea, el s-a răzgândit şi... Of, de ce nu ne lăsaţi în pace? Am putea fi fericiţi dacă lumea ne-ar lăsa în pace!

Privirea lui Burden era grea şi pătrunzătoare. O privi fără să clipească, iar ea începu să plângă.

– Am lăsat maşina pe şosea, îi spuse Villiers lui Wexford. Nu, n-am controlat uşa din spate şi ferestrele. Asta-i treaba soţiei. M-am băgat direct în pat şi am adormit imediat.

Burden interveni:

– Îmi daţi voie, domnule?

– Dă-i drumul, spuse Wexford.

– Ce-i cu referinţa aia pe care voiaţi s-o căutaţi la şcoală, domnule? Acea treabă importantă care v-a făcut să plecaţi de la Conac la 10,30?

Villiers îşi aprinse o ţigară.

– Dumneavoastră nu inventaţi niciodată scuze ca să scăpaţi de o gazdă plicticoasă, domnule inspector? întrebă el impenetrabil. Niciodată nu spuneţi că aşteptaţi un telefon, sau că trebuie să vă duceţi la băiatul dumneavoastră?

Burden se încruntă la el, furios că John fusese pomenit în această discuţie. Era umilitor să descoperi că Villiers, care îl ignora ostentativ ca persoană particulară, îl recunoaşte întotdeauna ca părinte.

– Deci era pur şi simplu o scuză, spuse mânios. O minciună deliberată.

– Uneori spun minciuni, zise Villiers, fumând cu un fel de delicateţe frivolă. Sunt un bun mincinos.

– E ciudat pentru un om care declară că nu-i pasă de părerea altora, comentă Wexford şi deodată, întâlnind privirea arogantă a lui Villiers, două versuri îi veniră în minte. Le cită, nu numai fiindcă se potriveau cu situaţia, dar mai ales fiindcă simţea o dorinţă aprigă, nestăvilită să-i arate lui Villiers că nu era un ignorant, că nu era poliţistul de ţară, îngust la minte şi analfabet, cum îl socotea scriitorul.

"Deci să se ridice sau să coboare trebuia.

După cum erau oamenii, cu care, condamnat, vieţuia."

Efectul fu surprinzător, cu totul altul decât se aştepta el. Villiers nu se clintise, dar păli vizibil. Nemişcat ca o statuie, părea să aştepte, nu cuvinte, îşi spuse Wexford, ci acţiune, o mişcare decisivă de o importanţă extremă. Şi atunci, poate fiindcă nimeni nu făcea nici o mişcare, ci din contră, cei doi poliţişti rămăseseră uluiţi, Villiers izbucni în râs.

Acest râs îl aduse pe Burden într-o stare de turbare.

– Ce *vreţi* dumneavoastră, domnule Villiers? aproape că ţipă el. Ce încercaţi să dovediţi? De ce vă consideraţi aşa mult deasupra tuturor?

– Sau sub nivelul lor, domnule Burden.

Villiers nu-şi mutase privirea de pe faţa lui Wexford şi acum ochii lui erau foarte larg deschişi şi foarte opaci.

– "Sau să coboare trebuia", ţineţi minte. Aproape de ce vreau eu, e foarte simplu. (Se ridică, le întoarse spatele.) Vreau să mor, spuse.

– Şi ce dracu' l-o fi apucat, zise Wexford pe gânduri, când se suiau înapoi în maşină, când am citat versurile alea?

– N-am idee, spuse Burden, filistinul. (Făcu un efort.) Aăă... de cine sunt? De Wordsworth?

– Nu cred. Nu ştiu de cine sunt. Doar că-mi stăruiau în minte.

Burden dădu din cap indiferent. Era obişnuit să audă versuri care-i stăruiau în minte, superiorului său. Pedanterie plicticoasă, asta era, şi-l făcea să se simtă destul de prost.

– Dar aş vrea să ştiu, zise Wexford. Ar fi ceva să cauţi autorul, Anglia noastră fiind ca un cuib de păsări cântătoare.

– Avem lucruri mai importante, care să ne preocupe, spuse Burden nerăbdător. Problema e acum, am putea noi oare să găsim un martor care să confirme că el n-a mai plecat iar, după ce a ajuns acasă?

– El sau ea.

– Păcat că locul e atât de izolat.

– Da. Trebuie să găsim pe cineva care a trecut cu maşina prin faţa casei. Asta mai poate aştepta până dimineaţă. Poţi să trimiţi eşarfa aia la laborator, pe urmă să te duci acasă la vopsitul tău. Munca manuală ajută adesea creierul, Mike, şi poţi să gândeşti profund în timp ce dai cu pensula.

Cu un oftat de uşurare, Burden porni maşina.

– La care din cei doi vă gândiţi?

– Mike, ai să spui că mă reped la concluzii, dar eu sunt al dracului de sigur că ea a făcut-o. E o femeie puternică, zdravănă, capabilă, din punct de vedere fizic, să doboare altă femeie cu o lanternă. Ea, şi nu soţul ei, e moştenitoarea. Era la Conac când a fost pusă la loc lanterna. Cunoştea împrejurimile Conacului şi putea să fi observat focul de uscături încă din cursul serii. Dacă avea sânge pe haine, ştia că le putea arde pe cele de deasupra – un pulovăr să zicem – în foc.

– Toate astea, spuse Burden, pledează în favoarea premeditării, rezultând că ea a ales special lanterna ca armă.

– Cândeşte-te şi încearcă să vezi ce iese. Eu mă duc să-l iau pe Lionel Marriott şi să-l duc la "Măslinul" să bem ceva.

– 12 –

Barul cel nou de la "Măslinul şi Porumbiţa" era aproape pustiu, fiindcă până la ora aceea majoritatea clienţilor se mutaseră în sufragerie, în timp ce băutorii serioşi erau în cârciumă. Wexford îl conduse pe Marriott într-un colţ izolat şi-i puse în faţă un whisky mare. Barul comunica cu sala de mese printr-o uşă cu geam, dar Wexford se asigurase că Marriott nu-i putea vedea pe cei dinăuntru. Voia ca discuţia lor să nu fie întreruptă, iar Marriott, la adăpost de tentaţia de a face cu mâna prietenilor sau de a trimite mesaje zâmbitoare în stil de pantomimă, femeilor frumoase.

– Acum, spuse el, vreau să-mi povesteşti de vacanţa aceea la Costa Brava.

– Vacanţă! sări Marriott închizând o clipă ochii. Zău că aş petrece mai bine două săptămâni într-un lagăr de concentrare. Diavolii împieliţaţi sunt şi aşa destul de răi când trebuie să-i duci la Londra, dar imaginează-ţi două săptămâni petrecute cu ei într-o cocioabă încinsă. Îi apucă năbădăile, să ştii. Nici o fată din ţinut nu e în siguranţă. Sunt toţi într-un stadiu avansat de satiriazis, asta în cazul cel mai bun, dar dacă îi bate soarele...! Iar în ce priveşte îndoctrinarea cu regulamente, n-ai să crezi de câtă inge-

niozitate diabolică dau dovadă unii. Toţi devin nişte hoţomani patentaţi, şi încă mai au caş la gură.

– Bine, bine, zise Wexford râzând. Ce-i cu Villiers?

– Dumnezeu ştie când a mai găsit timp să facă curte cuiva. Părea că tot timpul erai ocupat să fii ofiţer de serviciu, infirmier şi membru al comitetului de supraveghere, toate deodată. Oricum, el a făcut cunoştinţă cu Georgina.

– Şi ea îşi petrecea vacanţa acolo?

– În acelaşi mod ca şi el, spuse Marriott, fluturând mâna cu frenezie spre o brunetă într-o rochie de mătase care trecea pe lângă masa lor. O privi nostalgic cum dispare în sala de mese.

– Georgina era cu elevele de la şcoala ei, nişte nimfomane adolescente, din câte am auzit. Denys a cunoscut-o când făceau amândoi rondurile de noapte prin tavernele locale, adunându-şi protejaţii de pe sub mese sau de pe podea.

– Ei, nu cred că era chiar aşa, Lionel.

– Poate exagerez şi eu puţin, spuse Marriott neglijent. Nu c-aş fi auzit toate astea de la Denys. Nu s-a deranjat nici măcar să-mi trimită o ilustrată. Nu, prima aluzie a fost cu o zi înainte de întoarcerea lui. Elizabeth şi Quentin au zis într-o seară:

– Avem veşti bune pentru tine. Denys a cunoscut o fată şi se însoară.

– Se mişcă repede băiatu', am zis eu şi apoi, desigur a trebuit să spun că mă bucur, deşi în sinea mea gândeam că trebuie să fie nebună, săraca. Stai să-ţi mai aduc ceva de băut, Reg.

– În seara asta, zise Wexford hotărât, eu sunt gazda.

Dacă-l lăsa pe Marriott să ajungă la bar ar fi fost în raza puterii de atracţie a prietenilor. Mai ceru două pahare de whisky şi, aşteptând să vină, îşi aruncă ochii curios peste

chelnerii din sala de mese, întrebându-se care din ei era rivalul lui Quentin Nightingale. Cel înalt, cu acnee? Cel subţire şi tânăr cu părul negru lins la spate?

– S-au căsătorit, continuă Marriott, acasă la Georgina, în Dorset. Quen s-a dus la nuntă, dar Elizabeth n-a putut. Avea o migrenă. Hotărât lucru, nici chiar Denys nu-şi putea aduce acasă cea de-a doua mireasă într-un apartament care duhnea a carne de cal, aşa că Elizabeth le-a spus să stea la Conac până ce-şi găsesc o casă.

Familia Nightingale a oferit un dineu în cinstea miresei. Au invitat toată lumea importantă. Bătrâna Priscilla şi Sir George, familia Rogers de la Pomfret, familia Primero de la Forby şi desigur, servitorul vostru umil.

Departe de-a arăta umil, Marriott coborî vocea la o şoaptă plină de mister.

– Georgina stătea în casă, dar a apărut ultima. Aha! Mă gândeam, îşi pregăteşte apariţia, nu-i proastă deloc. Nimeni n-o cunoştea, deci eram toţi cu sufletul la gură. Toate femeile erau curioase la culme. Elizabeth arăta minunat. Catifea albă, ştii. Întotdeauna pune în valoare o femeie. Poţi să mă crezi sau nu, l-am văzut chiar şi pe Denys c-o priveşte cu un fel de admiraţie pizmaşă.

Atunci când curiozitatea noastră ajunsese la culme, a apărut Georgina cu perle de la Wollworth şi cu – ei bine, noi le zicem rochii din cada de baie, şi asta fusese în cadă de foarte multe ori, îţi spun eu. Ce se mai uitau toate femeile! Georgina nu era deloc timidă. De fapt, ea a dominat întraga conversaţie la masă. Am auzit totul despre planurile ei de soţie casnică şi despre felul în care are de gând să pregătească un adevărat cămin pentru Denys şi cum vor avea ei şase copii. Să vezi ce acaparatoare era! Doamne, a bombănit-o şi pe Elizabeth că n-a aşezat-o la masă, lângă el.

Trebuie să spun că Elizabeth a fost foarte drăguţă cu ea. I-a făcut chiar complimente pentru rochie şi s-a străduit s-o menţină în centrul atenţiei. Era nemaipomenit de veselă şi nu părea să aibă nici o zi mai mult de 25 de ani.

– Georgina nu părea invidioasă? întrebă Wexford.

– Pentru această punere în scenă? Dacă a denigra totul în jur şi a încerca să pretinzi că eşti deasupra ideilor clasei mijlocii reprezintă o mască a invidiei, atunci da, cred că era invidioasă. Desigur, am văzut-o de multe ori de atunci şi nu ştie să vorbească de altceva decât de căsătoria perfectă dintre ea şi Denys şi despre faptul că sunt trup şi suflet unul pentru altul.

– Şi chiar aşa e?

– El e tot ce vrea ea, spuse Marriott, deşi nu prea se vede vreun semn pentru cei şase copii, nu? În ce-l priveşte pe el, cred că îl plictiseşte a doua căsnicie la fel de mult ca şi prima, numai că pe Denys Villiers îl interesează un singur lucru, şi asta e opera lui. De îndată ce s-a instalat cu Georgina în casa proprie, el a început să dea târcoale Conacului ca pe vremuri.

Wexford spuse cu viclenie:

– Înseamnă că şi tu dădeai târcoale, dacă l-ai văzut acolo.

O clipă Marriott rămase puţin dezorientat. Apoi, sări în picioare, rezolvând cu abilitate:

– Scuză-mă un moment, dau o raită prin sala de mese să schimb o vorbă cu...

Wexford râse.

– Te scuz de tot, pentru astă seară.

– Credeţi că purta eşarfa asta când a avut loc crima, spuse doctorul Crocker în dimineaţa următoare. Ei bine,

nu-i adevărat. Dacă ar fi purtat-o ar fi fost îmbibată de sânge.

– Poate o avea la gât sau o ţinea în mână.

Doctorul râse zeflemitor.

Şi după ce a murit a scos-o şi s-a şters pe cap? Aşa arată, ca şi cum a fost folosită ca să şteargă sângele de pe cineva sau ceva.

Wexford împături raportul şi-l puse pe birou.

– Spun că în noaptea de marţi ai fost la o naştere. Bănuiesc că drumul dumitale nu trecea prin Myfleet prin Clusterwell, nu?

– Ba da, de ce?

– Cunoşti casa lui Villiers?

– Bineînţeles. E pacientul meu. Am trecut pe acolo pe la 11.

– Ai observat casa? spuse Wexford mai apăsat. Luminile erau aprinse? Maşinile erau pe drum?

Faţa doctorului se prăbuşi.

– Nu m-am uitat. Mă gândeam la pacienta mea şi la posibilitatea ca bebeluşul să se prezinte pelvian. Dacă aş fi ştiut...

– Aşa spun toţi, zise Wexford iritat. Uite-l şi pe Mike.

Burden intră, obosit.

– Trei dintre noi au umblat din casă în casă la Myfleet. Nu cred că vreunul din ei iese seara. Totul se închide pe la nouă şi cei care nu sunt în pat sunt la crâşmă. Nimeni n-a trecut pe drumul acela în afară de Katje Doorn. Am vorbit cu ea din nou şi altceva decât să se hlizească prosteşte şi să-mi povestească despre un film suedez dezgustător, n-a fost în stare. Totuşi am avut senzaţia că ea nu vrea să discute despre drumul cu maşina.

Wexford tuşi uşor încurcat.

– Prostii, zise auzindu-şi bubuitul propriei voci şi încercând să-l potolească. Îţi spun că fata aia n-are nimic de-a face cu moartea doamnei Nightingale.

– Poate că nu. Dar e puţin cam ciudat, nu vi se pare? Vorbeşte nestingherit despre aventura cu Nightingale şi cu chelnerul ăla, dar tace chitic când o rog să-mi descrie drumul spre casă. Şi încă ceva. Maşina Mini a lui Nightingale stătea afară lângă grajduri iar tânărul Lovell o curăţa, încercând din răsputeri să şteargă o zgârietură de pe bara de protecţie din faţă.

– Nu ştiu unde duc toate astea, Mike. Nu căutăm o maşină lovită ci un martor care a văzut ceva când a trecut pe lângă casa lui Villiers.

– Îmi place să pun ordine peste tot, zise Burden. Am întrebat jos şi nu s-a raportat nici un accident marţi noapte.

– Atunci hai s-o lăsăm baltă, bine? spuse Wexford încruntat. Trimite-l pe Martin la Clusterwell să afle dacă cineva îşi plimbă căţelul seara. De fapt aş putea să mă duc chiar eu, adăugă. Cercetează puţin prin ţinut. E imposibil ca *nimeni* să nu fi folosit drumul.

Căsuţele din Clusterwell erau răspândite pe o reţea de străduţe în formă de păianjen. Sergentul Martin a luat corpul păianjenului, iar Wexford picioarele. Amintindu-şi de munca de rutină obositoare din tinereţe, el bătu la toate uşile. Dar locuitorii din Clusterwell se mândreau în mod pervers cu acea respectabilitate ciudată a lor. Ca şi cei din Myfleet, ei nu ieşeau noaptea. Virtutea stătea în zăvorârea uşilor, trasul perdelelor şi adunarea în jurul televizorului, pe la nouă. Şi, judecât după numărul de corcituri pe care Wexford le întâlnea pe străzi, câinii lor se plimbau singuri.

Unul mare şi negru, care patrula pe un teren ce părea proprietatea cuiva, mârâi la apropierea lui. Se hotărî să

nu se apropie mai mult de aşa-zisa casă – oricum pustie, asta se vedea clar – care se ridica în spatele mai multor coteţe de găini, printre care creştea viţa căţărătoare. În schimb se dădu înapoi şi citi cuvintele înscrise pe o scândură prăpădită agăţată pe stâlpi: *A. TAWNEY. Ouă proaspete, pui pentru fript, legume.*

– Myfleet, spuse el, răspicat, şoferului.

Doamna Cantrip stătea în scaunul ei balansoar, cufundată în citirea ziarului, puţin fâstâcită că fusese prinsă, pe când nu făcea nimic. Katje, care-i deschisese, dispăru în direcţia biroului.

– Alf Tawney, domnule? Dacă nu e plecat în cursă, cred că-l găsiţi pe la madam Lovell.

– Cu ce se deplasează?

– Cu bicicleta, domnule. Are un coş mare agăţat de ghidon.

Wexford dădu din cap.

– Stă la doamna Lovell toată noaptea?

Nu era greu s-o şochezi pe doamna Cantrip, care era adepta acelui curent de gândire care susţinea că preacurvia poate avea loc numai între miezul nopţii şi zorii zilei.

– A, nu, domule! spuse ea roşind şi privind în jos. Întotdeauna pleacă pe la unşpe. Bănuiesc că şi madam Lovell are o vagă idee despre corectitudine.

Cei doi amanţi erau la mijlocul cinei. O tigaie cu fasole la cuptor stătea în mijlocul mesei fără faţă de masă.

Doamna Lovell se aşeză la loc.

– Înălţimea sa a făcut ceva? întrebă ea tăind pâine şi sprijinindu-şi pieptu-i gigantic printre firimituri.

– Venirea mea n-are nimic de-a face cu Sean.

Pentru Wexford era clar că nu i se va oferi nici un ceai, dar vederea ceştilor ciobite şi a sticlei de lapte cu gura murdară de spumă i-au arătat că nu pierdea nimic.

– Speram să am plăcerea unei scurte discuţii cu domnul Tawney.

– Cu Alf? Ce vreţi cu Alf?

Wexford se uită la furnizorul de ouă şi legume întrebându-se cum să ancheteze un om care părea că nu deschide gura niciodată. Ochii lui mici şi negri pe faţa oacheşă şi plină de zbârcituri îl priviră şi ei goi. Până la urmă spuse:

– Stai mult pe aici cu prietenii, nu-i aşa, domnule Tawney?

Doamna Lovell hohoti din toată inima.

– Sean al meu nu-i prieten cu el, spuse. Pe mine vine el să mă vadă, nu Alf?

– Hî, spuse Tawney lugubru.

– E foarte drăguţ, zise Wexford. Un bărbat are nevoie de o prietenă, din când în când, după o zi de muncă grea.

– Şi de mese calde. Era păcat de bietu' Alf, înainte să-nceapă să vie la mine. Vrei un corn, Alf?

– Hî.

– Pe la cât crezi că ai plecat de la doamna Lovell? întrebă Wexford.

– Alf tre' să se scoale devreme, zise doamna Lovell, arătând a ţigancă mai mult ca deobicei. El pleacă totdeauna pe la 11 fără un sfert.

Oftă şi Wexford ghici că aceste plecări premature fuseseră motiv de disensiuni între ei în trecut. Cu o inteligenţă surprinzătoare, ea spuse:

– Vreţi să ştiţi dacă a văzut ceva în noaptea când aia de la Conac a fost omorâtă?

– Exact. Vreau să ştiu dacă domnul Tawney s-a uitat spre casa lui Villiers – ştiţi care, nu? – în timp ce trecea cu bicicleta spre Clusterwell.

– Asta nu ştiu, dacă s-a uitat sau nu. Da' a vrut să intre la ei, le-a bătut la uşă, nu-i aşa, Alf?

– Hî, făcu Tawney.

Acum era foarte vioi. Wexford aşteptă.

– Dă-i drumu' Alf, domnu' te-a întrebat ceva.

Un tremurat scutură trupul lui Tawney ca şi cum, printr-un efort deosebit, încerca să-şi adune capacitatea de a vorbi din adâncurile stomacului.

– A fost furios rău la vremea aia, spuse doamna Lovell. Era foarte vorbăreţ pentru cum e el de obicei. *Dă-i drumu'*, Alf!

Tawney vorbi.

– Degeaba băteam, zise. Erau plecaţi amândoi şi uşa încuiată.

– Deci să lămurim lucrurile, zise Wexford, ghicind ce voia să spună şi scuzându-se în gând faţă de Burden. Domnul Tawney mergea spre casă, a trecut o maşină şi aproape l-a dat jos de pe bicicletă.

Zâmbetul admirativ al doamnei Lovell îi spunea că presupusese corect.

– A luat numărul maşinii, intenţionând să-l dea poliţiei, pentru ca şoferul să poată fi pedepsit.

– N-a luat numărul, zise doamna Lovell luând dintr-o pungă de hârtie ultimul corn. Ştia cine e. Fata aia străină de la Conac.

– Domnul Tawney voia să intre la Villiers ca să dea un telefon?

Era greu să ţi-l închipui pe Tawney explicând, scuzându-se, formând numărul, explicând din nou.

– Era un întuneric adânc, spuse doamna Lovell cu încântare, ţiganca ce sperie copiii cu poveştile ei lângă focul de tabără. Alf a bătut şi a bătut da' n-a venit nimeni, nu-i aşa?

– Aşi, zise Tawney.

Asta se cheamă o dovadă din auzite.

– Cât era ceasul?

– Alf a plecat de aici la 10 jumate. Ciocănea demult când ceasul a bătut 11, orologiul de la biserica din Clusterwell. Hai Alf, spune-i tu. Tu erai acolo.

Tawney îşi sorbi ultima înghiţitură de ceai, poate ca să-şi ungă coardele vocale, atât de rar folosite.

– Am bătut şi n-a venit nimeni. (Tuşi oribil şi Wexford privi în altă parte.) El plecat, ea plecată, mi-am zis eu.

– E bine aşa, Alf, îl încurajă doamna Lovell entuziast.

– Puteam să-mi dau seama. Uşile de la garaj erau deschise. Şi maşinile amândouă. Deci Alf, las-o baltă şi mâine dimineaţă – o să-ţi treacă, nu-i aşa? Mi-am zis eu. De ce atâta bătaie de cap dacă nu mi-a rupt nimic? Las' că-i arăt eu, lu' javra aia mică străină, dac-o văd prin sat!

Biata Katje! Wexford se întreba dacă ar fi cazul sau nu s-o prevină, fiindcă ea îi ceruse să-i spună pe nume, deşi acest privilegiu îi fusese acordat numai deoarece îi amintea de un unchi bătrân. Să-i vorbească precum un unchi bătrân din Olanda...? Râse în sinea lui. Mai bine las-o moartă, rămâi în siguranţă legat bine de catarg şi lasă sirenele să cânte pentru alţii.

În septembrie chiar şi cele mai îngrijite grădini arată ciudat. Aceasta era ca o insulă pustie printre câmpuri, un teren viran de pe care orice cracă răzleaţă sau orice

tulpină fuseseră retezate. Iarba era cafenie şi tunsă foarte scurt şi nu exista nici un petic de umbră.

Denys şi Georgina Villiers stăteau pe două şezlonguri incomode, din cele ieftine, cu rame subţiri de metal şi braţe de lemn înguste, făcute cu economie. Wexford îi observă un moment înainte de a-şi face simţită prezenţa. Omul care spunea că nu citeşte niciodată ziare, citea acum unul, aparent uitând de soţie. Fără vreo carte sau lucru de mână ca să-i ocupe timpul, ea îl privea fix, cu atenţia avidă a fanaticului cinefil care fixează ecranul.

Wexford tuşi şi în aceeaşi clipă Georgina sări în picioare. Villiers se uită în sus şi spuse cu tonul neplăcut şi rece pe care părea să-l adopte la moment:

– Controlează-te. Nu mai fi aşa speriată.

Wexford se îndreptă spre ei. Peste umărul lui Villiers se uită la ziar şi văzu ce citea aceasta: o cronică a recent publicatei sale opere, care ocupa o jumătate de pagină.

– Domnule Villiers spuse el cu brutalitate, de ce mi-aţi spus că aţi venit direct acasă de la Conac marţi seara şi că v-aţi băgat direct în pat? Casa era pustie şi întunecată la 11. De ce nu mi-aţi spus că aţi plecat iar?

– Am uitat, zise Villiers calm.

– Aţi *uitat*? Când eu v-am întrebat în mod special?

– Şi totuşi am uitat.

Faţa distantă a lui Villiers nu arăta vreo teamă sau jenă. Omul avea o forţă ciudată, un auto-control de fier, părea de neclintit. De ce, atunci, dădea acea senzaţie ciudată că ceva se rupsese în el demult şi că voinţa nu i-a fost întotdeauna suficient de puternică?

– Bine, domnule. Aţi uitat că aţi ieşit. Foarte bine. Aţi uitat şi unde anume v-aţi dus?

– Am fost unde spuneam că aveam treabă, la biblioteca şcolii să caut o referinţă, spuse Villiers.

– Ce fel de referinţă?

Cu un dispreţ rece, Villiers zise:

– Are vreo importanţă dacă vă spun? (Dădu din umeri.) Bine, căutam relaţia precisă dintre George Gordon Wordsworth şi William Wordsworth.

Simţindu-se oarecum umilit, Wexford recunoscu în sinea lui că într-adevăr nu avea nici o importanţă. Se întoarse spre Georgina, care se ghemuise în şezlongul ei, cu pielea de gâscă pe braţe şi stropi mici de sudoare pe buza de sus. De data asta nu purta bijuterii. Poate că acum gablonzurile ieftine n-o mai mulţumeau, când ştia că se va putea împodobi cu bijuterii adevărate? Sau îl făcuse pe Nightingale să-i transmită cuvintele dispreţuitoare în care era învelit cadoul cumnatei?

– V-aţi însoţit soţul la şcoală, doamnă Villiers? (Observă clătinarea ei slabă din cap.) Dac-ar fi fost aşa n-aţi fi mers în două maşini. Dar şi dumneavoastră aţi ieşit. Unde?

Vocea ei se făcu auzită foarte piţigăiat:

– Am mers cu maşina – am tot mers peste câmpuri.

– Pot să întreb de ce?

Villiers răspunse în locul ei.

– Soţia mea, spuse el mieros, s-a supărat că eu plecam. A făcut ce face adesea în astfel de ocazii, şi-a luat maşina şi a plecat să cutreiere împrejurimile. (Adăugă cu un surâs de venin:) Ca să se mai liniştească.

– Nu sunt convins că aşa a fost, spuse Wexford încet. (Privi în jur la grădina pustie.) Cred că am putea vorbi cu toţii cu mai multă sinceritate la secţia de poliţie.

Georgina scoase un ţipăt sălbatic şi se aruncă în braţele soţului ei. Wexford se aştepta ca el s-o respingă dar el o mângâia cu gingăşie, aproape ca un iubit. În picioare acum, el îi mângâia părul uscat şi aspru.

– Cum doriţi, spuse indiferent.

– Nu, nu, nu, hohotea ea pe umărul lui. Trebuie să-i spui. Spune-i.

El avea de gând să mintă iar. Wexford era sigur.

Ceea ce vrea soţia mea să vă spun, zise Villiers, e că aţi fost un prost de la început la sfârşit. (O mângâia pe Georgina aşa cum mângâi un câine apoi o împinse la o parte.) Permiteţi-mi să vă dau un sfat, domnule inspector-şef. Data viitoare când mai suspectaţi pe cineva de crimă pentru câştig material, ar fi bine să verificaţi mai întâi valoarea a ceea ce moşteneşte. Eu sunt un bun mincinos, spuse el civilizat, dar acum nu mint. Toate bijuteriile surorii mele sunt false. M-ar mira dacă toate adunate ar face mai mult de 50 de lire. Mai bine căutaţi altundeva, domnule Wexford. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că acuzaţia dumneavoastră absurdă şi răsunătoare împotriva soţiei mele, nu stă în picioare decât datorită mobilului. Unde e mobilul acum?

A zburat, a dispărut odată cu soarele, îşi zise Wexford, privindu-l cum apune pe după câmpurile înceţoşate. De data aceasta era foarte sigur că Villiers nu minţea.

– 13 –

Katje nu se vedea nicăieri şi Quentin Nightingale în persoană îi deschise, de această dată, lui Wexford. Dar Wexford simţi prezenţa ei recentă în biroul auster. Simţea că stătuse acolo cu Quentin, în braţele lui, sărutându-l şi fugind când auzise soneria.

Quentin însuşi avea un aer ciudat, arăta ca un îndrăgostit visând la trecut, nerăbdător să afle ce-i rezerva viitorul. Veştile lui Wexford l-au aruncat brusc în realitatea neplăcută.

– Toate bijuteriile pe care le avea Elizabeth i le-am cumpărat eu, spuse. Încă mai am chitanţele pentru cele mai multe dintre ele, dacă vreţi să le vedeţi.

– Mai târziu. Acum aş vrea să mai văd pietrele o dată.

Quentin dădu la o parte tabloul, deschise seiful. Apoi scoase bijuteriile din cutiile lor ridicându-le în grămezi, dându-le apoi drumul să alunece printre degete, ca un copil la mare, care vede prima oară nisip şi scoici, plăcerea fiindu-i amestecată cu uimire în aşteptarea necunoscutului.

Luă din grămadă inelul de logodnă al soţiei moarte şi-l duse la fereastră, dar amurgul care se lăsa îl împiedica să vadă ceva şi, întorcându-se, aprinse lampa de birou.

– Ochelarii, zise el. Lângă cotul dumneavoastră. Îmi daţi voie?

Wexford i-i întinse.

– E fals. (În vocea lui Quentin se simţea un uşor tremur.) Acesta nu este inelul pe care i l-am dat lui Elizabeth la logodnă.

– De unde ştiţi?

– Nu pentru că sunt expert în pietre preţioase. Va trebui să găsesc unul să ne spună situaţia celorlalte. Aveţi vreunul pe aici, sau trebuie să aduc pe cineva de la Londra?

– Putem găsi pe cineva aici. Nu mi-aţi spus de unde ştiţi că inelul e fals.

Quentin zise cu amărăciune:

– Când i l-am cumpărat am gravat câteva cuvinte înăuntru.

Luându-i inelul din mână, Wexford ştia că nu i se va spune care erau acele cuvinte.

– În interiorul acestuia nu e nimic.

– Nu.

Quentin se aşeză. Cu o mişcare rapidă, aproape reflexă, împinse grămada strălucitoare mai departe de el, făcând să cadă pe covor o rivieră de diamante – diamante sau sticlă chioară? – zăcea la picioarele lui Wexford ca un şarpe strălucitor.

– Cred că toate sunt cópii, zise Quentin. Nişte cópii perfecte, nu-i aşa? Toate în afară de una. Imitaţii perfecte ale celor originale. Cu excepţia uneia singure. A copiat piatra şi platina dar nu s-a ostenit să copieze şi cuvintele fiindcă ele nu însemnau nimic pentru ea. Cât de perfect indiferentă trebuie că era faţă de mine...

Era vorba oare de această indiferenţă descoperită în final şi atât de irevocabilă, care l-a hotărât pe Quentin? Această cunoaştere a situaţiei l-a dus spre noul şi poate necugetatul pas? Mult mai târziu, după închiderea cazului, Wexford îşi punea adesea aceste întrebări. Dar în dimineaţa următoare, revenind la Conac după vizita la bijutier, nu i-a lăsat să reflecteze nici un moment şi vestea i se prezentă ca o surpriză totală.

Katje îl conduse în sufragerie şi el începu să despacheteze cutiile de bijuterii din hârtia cafenie, când văzu că Quentin nu e singur. Denys Villiers era cu el, stând lângă uşile-fereastră ce dădeau în balcon şi ţinându-l pe Quentin de amândouă mâinile. Wexford auzi sfârşitul a ceea ce suna a discurs.

– ...Oricum te felicit din toată inima, Quen. Mă bucur grozav pentru tine.

Apoi Villiers îl văzu pe Wexford. Lăsă să cadă mâinile cumnatului şi faţa îi căpătă o expresie arogantă.

– Pot să ştiu şi eu ce motiv aveţi pentru felicitări, domnule?

Villiers dădu din umeri şi se întoarse cu spatele, dar Quentin roşind, întinse mâna spre Katje şi fata alergă spre el.

– Poate fac o indiscreţie că vă spun, domnule inspector şef. Aţi putea trage atâtea concluzii din asta...

Villiers scoase un sunet slab, batjocoritor.

– Pentru moment aş vrea să fie secret, spuse Quentin. Katje şi cu mine urmează să ne căsătorim.

Wexford lăsă pachetul din mână.

– Chiar aşa? spuse.

Arătau precum tatăl şi fiica, aşa cum stăteau acolo. Exista chiar o vagă asemănare între ei, un aer de familie

vizibil la orice individ aparţinând tipului clasic de nord-european.

– Atunci daţi-mi voie să vă felicit şi eu, spuse şi din nou îi ceru iertare în gând lui Burden, ale cărui idei poate că totuşi nu erau chiar aşa demodate.

– Bineînţeles, vom aştepta şase luni. Un an ar fi şi mai...

– Da' eu n-am de gând să aştept un an întreg Kventin. Poate o juma' de an. Nu-i drept dacă mă faci să aştept un an întreg apartamentul meu de la Londra şi maşina mea cea nouă sport şi călătoria în jurul lumii pentru luna mea de miere.

– Deci era totuşi o căutătoare de aur, îşi zise Wexford cu amărăciune. Se înşelase. Zilele astea se părea că se înşelase tot timpul.

– Acum aş vrea să vă vorbesc între patru ochi, domnule.

– Da, desigur.

Brusc Villiers deschise uşile-fereastră şi ieşi din cameră. Aruncând un surâs larg peste umăr, Katje îl urmă ca apoi să se oprească pe pajişte ca să supravegheze totul împrejur, cu o senzualitate nedisimulată.

– Ea va pleca acasă la părinţii ei până la nuntă, spuse Quentin şi adăugă cu sinceritate: Vreau ca totul să fie cum se cuvine. Vreau – cum spune Anthony? "Să nu aminteşti de greşelile mele în raportul tău despre situaţia în lume. N-am reuşit să fiu cinstit pe de-a-ntregul"

– "Dar pe viitor" completă Wexford "totul va fi făcut strict conform regulii". Aşa să fie, îşi zise el? Dar ce se va întâmpla cu "pe viitor" pentru ea? Un viitor aşa de lung, atâţia bani, atâta trândăvie încurajând tentaţiile. Ea era ultima pentru el, iar el poate unul dintre primii pentru ea. Vor cina uneori la "Măslinul" şi vor fi serviţi de un chelner care o pipăise pe vremuri pe stăpâna de acum a Conacului în luminişurile din pădurea Cheriton? Bietul

Kventin, îşi zise Wexford, maimuţărindu-i accentul. Nu mai era deloc de invidiat. Fusese un joc frumos, care i se păruse lui Wexford foarte palpitant, pe vremuri. Dar acum nu mai era cazul, nu în condiţiile astea, fiindcă nu merita să plăteşti preţul exorbitant.

– Bijuteriile sunt toate false, spuse laconic. Le-am dus la un bijutier bătrân de pe Queen Street. M-a mai ajutat şi în trecut, e un om de încredere. Dacă el spune că sunt false, e adevărat. Probabil că a vândut ce i-aţi cumpărat şi a făcut cópii exacte.

– Dar de ce, domnule inspector? Îi dădeam toţi banii de care ar fi putut avea nevoie. Dacă voia mai mulţi, nu trebuia decât să ceară. Ea ştia asta.

– I-aţi fi dat treizeci de mii de lire?

– Nu sunt milionar, domnule Wexford. (Quentin oftă, îşi muşcă buzele.) Bijuteriile îi aparţineau, putea face cu ele ce voia. Ea a hotărât să le vândă. Poate că n-are importanţă de ce. (Se uită la Wexford rugător.) Aş vrea să uit toate astea.

– Nu-i chiar aşa simplu. (Wexford se aşează, făcându-i semn destul de nerăbdător şi gazdei sale să ia loc.) Soţia dumneavoastră şi-a vândut bijuteriile fiindcă avea nevoie de bani. Acum e rândul meu să întreb de ce. De ce-i trebuiau banii, domnule Nightingale, şi ce-a făcut cu ei? Ştim că i-a cheltuit. Contul ei la bancă era de mult depăşit. Unde s-au dus banii?

Quentin ridică din umeri cu un aer nefericit.

– Era generoasă. Poate i-a dat de pomană.

– *Treizeci de mii de lire?* Şi de ce v-ar fi ascuns asta? Nu, domnule Nightingale, cred că soţia dumneavoastră era victima unui şantaj.

Quentin se aplecă înainte, încruntându-se uimit.

– Dar e imposibil! Oamenii sunt şantajaţi numai când comit un fapt împotriva legii. Soţia mea era...

Făcu un gest neajutorat cu mâna, măsurând camera în lung şi în lat. Wexford înţelesese ce încerca el să exprime în cuvinte, că femeia care fusese stăpână aici era protejată prin poziţie şi bogăţie de tentaţia oricărei ticăloşii. Noi nu facem parte din acea clasă, spuneau ochii lui, din acea lume interlopă. Încă n-aţi văzut că noi suntem doar puţin mai prejos decât îngerii?

Nu-i neapărat nevoie să fie ceva împotriva legii, spuse Wexford liniştit, ci împotriva moralităţii.

Încurcat, Quentin păru că meditează. Apoi chipul i se lumină.

– Vreţi să spuneţi că mi-era necredincioasă şi cineva a aflat?

– Cam aşa ceva, domnule.

– Nu, domnule Wexford, sunteţi pe o pistă greşită. Eu nici măcar nu eram genul acela de soţ. Orice ar fi făcut soţia mea aş fi iertat-o şi ea ştia asta. Am discutat acest subiect curând după căsătorie, aşa cum fac de obicei tinerele perechi. Elizabeth m-a întrebat ce părere am. Era o întrebare pur teoretică, vă daţi seama, o încercare de a mă cunoaşte mai bine. Eram – eram foarte îndrăgostiţi pe vremea aceea.

– Şi ce aţi răspuns?

– Că dacă ar veni vreodată la mine şi mi-ar spune că avea – că avusese pe cineva, n-aş fi condamnat-o şi n-aş fi pus problema divorţului. N-aş fi făcut-o dacă ar fi venit şi mi-ar fi mărturisit-o. I-am spus că în mintea mea iertarea face parte din dragoste şi că în astfel de situaţii când era mai necăjită, ar fi avut nevoie de mine cel mai mult. Aş fi vrut ca ea să procedeze la fel în cazul meu, dacă ar fi fost nevoie. N-aş fi divorţat de ea niciodată. Era

soţia mea şi chiar când ne-am depărtat atât de mult, eu mai credeam că o căsnicie e făcută pentru vecie.

Un om drăguţ, îşi zise Wexford, punând o vreme cinismul său obişnuit de-o parte, un gen de persoană eminamente civilizată, Cinismul îi reveni. Un soţ ideal sau un bărbat destinat de soartă să fie manipulat de femei? Era bine, gândi Wexford, că Nightingale îşi formase principii atât de sănătoase în cursul primei căsnicii, deoarece era sigur că va fi nevoit să le pună în practică în cea de-a doua.

– Există lucruri, spuse el, ce nu pot fi iertate.

Îi veniră în minte ilustrări, exemple din lunga sa experienţă cu răufăcătorii. Femeia care-şi primise înapoi bărbatul de fiecare dată după stagiile în închisoare pentru furt, dar refuzase să-l mai vadă când a fost condamnat pentru exhibiţionism. Sau bărbatul care suportase timp de douăzeci de ani infidelităţile soţiei dar o repudiase după ce-a fost prinsă într-o spargere.

– Dumneavoastră sunteţi un om inteligent, cu vederi largi, spuse el în sfârşit, dar sunteţi foarte convenţional. Mă întreb dacă măcar vă cunoaşteţi într-adevăr propria persoană. Ştiţi ceea ce vă face plăcere, dar ştiţi şi ce v-ar putea dezgusta?

– Nimic din ceea ce-ar fi putut face Elizabeth, spuse Quentin cu încăpăţânare.

– Poate că aveţi dreptate, dar ea credea că v-ar fi dezgustat, o credea atât de mult încât a fost gata să plătească 30.000 de lire ca să nu aflaţi dumneavoastră.

– Dacă ziceţi dumneavoastră, spuse Quentin neajutorat. Cine din cunoştinţele ei putea să-i stoarcă bani?

– Speram ca dumneavoastră să-mi spunţi. Vreun servitor?

– Doamna Cantrip care ne-a fost credincioasă timp de 15 ani? Bătrânul Will care e respectul în persoană? Sean care adora şi pământul pe care călca ea? Vedeţi şi dumneavoastră ce absurd e totul. Şi de ce ar trebui să fie neapărat un servitor?

– E mai improbabil să fie un prieten, nu credeţi? Un servitor care a locuit în casa asta avea acces la documentele particulare, ar fi putut fi martor vizual, ar fi putut găsi fotografii.

– O dovadă a infidelităţii ei? V-am spus, ea *ştia* că eu aş fi înţeles. Aş fi trecut cu vederea, oricât de mult m-ar fi durut.

Wexford îl privi, reprimându-şi cu greu, nerăbdarea. Omul ăsta nu ştia ce e viaţa. Vorbea de infidelitate ca şi cum aceasta ar fi fost o preferinţă directă şi temporară pentru altcineva, o chestiune de tentaţie, de dragoste şi de vină ulterioară. El era un inocent. Dar nu şi Wexford. El văzuse scrisorile pe care chiar şi cei mai sus-puşi şi culţi amanţi şi le scriu unul altuia, fotografiile elegante şi pretenţioase pentru care femeile pozează cu reală plăcere.

Treizeci de mii de lire s-ar putea să nu fie un preţ prea mare pentru ca ele să nu ajungă în mâinile soţului.

– Mi-aţi spus că aţi avut o serie de fete *au-pair*.

– Fete tinere, obişnuite, spuse Quentin. Foarte directe în comportament şi mulţumite că se află aici. O adorau pe Elizabeth.

– La fel ca şi Katje? Înainte de venirea fetelor, spuse Wexford, aţi avut o pereche căsătorită. Cum îi chema?

– Twohey, spuse Quentin Nightingale.

Căsuţa albă era în curăţenie generală. Când sosi Wexford, doamna Cantrip se opri din curăţenia pe care o făcea în fiecare sâmbătă şi se aşeză cu pisica ei roşcovană

în poală. În cameră mirosea puternic a lac de lustruit şi naftalină.

– Twohey, domnule? spuse ea. Doamna Nightingale l-a dat afară pentru obrăznicie. Niciodată n-a fost prea respectuos, nici măcar la început, şi n-a muncit nici o zi până la sfârşit, din câte am văzut eu. Nu făcea decât să se lălăie prin locuri unde n-avea ce căuta, spionând şi trăgând cu urechea, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

– Şi de asta a fost dat afară?

Pisica alunecă pe podea şi începu să-şi ascută ghearele de piciorul unei mese.

– Termină, Roşcovano, spuse doamna Cantrip. Ei bine, treaba a ajuns boacănă, domnule, asta-i sigur. Cu vreo două săptămâni înainte de a fi concediat, devenise atât de obraznic cu Doamna că nu mai era de suportat, şi Doamna care era întotdeauna blândă şi nu se apăra niciodată. (Apucă pisica şi o aruncă pe fereastră printre flori.) L-a prins servindu-se din whisky-ul domnului Nightingale şi când i-a spus, el i-a răspuns că "Mai e destul acolo de unde l-aţi luat pe ăsta", dacă aţi mai pomenit aşa ceva.

– Şi nevastă-sa?

– Ea nu era chiar aşa. Pusese şaua pe ea, dacă e să spun adevărul. S-a ataşat de mine. Mi-a trimis felicitări de Crăciun doi ani la rând.

– Deci le ştiţi adresa? întrebă Wexford pe dată.

– Nu le-am răspuns niciodată, domnule, spuse doamna Cantrip zbârlindu-se puţin indignată. Nu voiam să am de-a face cu cei de teapa lor. Am observat că primul plic avea un timbru de Newcastle.

– Au continuat să lucreze undeva?

– Asta nu mai ştiu, domnule. Twohey se grozăvea mereu şi se lăuda şi spunea că i s-a acrit cu viaţa asta.

Zicea că se apucă de o afacere cu articole de fierărie, dar doamna Twohey mi-a spus, ca să n-audă el, că nu era nimic adevărat. De unde să ia capital, domnule? N-aveau o para chioară, asta-i sigur.

Lăsându-l pe sergentul Martin să înceapă căutarea lui Twohey, Wexford conduse pe Tabard Road şi parcă în faţa unei căsuţe a cărei uşă din faţă vopsită în roz se potrivea cu culoarea muşcatelor din grădină. Doi copii stăteau pe o pătură, pe pajişte, dar la capetele cele mai depărtate, părând că se aşezaseră la distanţa maximă permisă de regula impusă de mama lor să nu stea pe iarba umedă. Băiatul curăţa pensulele pentru vopsit, fata mutând omizi dintr-un recipient de sticlă într-o serie de cutii de chibrituri.

Wexford îi salută vesel, apoi se îndreptă spre tatăl lor care vopsea uşile garajului. Observă cu un zâmbet interior că Burden era departe de a se bucura că-l vede.

– Continuă cu vopsitul, spuse Wexford, îmi place să mă uit la alţii cum muncesc. Nu trebuie să fii aşa îngrijorat. Nu vreau decât să asculţi ce-ţi spun.

Şi-i povesti lui Burden de bijuterii şi de Twohey.

În spatele lor, copiii, care fuseseră tăcuţi de la sosirea lui Wexford, începuseră să se hârâie pe un ton scăzut, dar foarte aprig.

– Mă gândesc dacă ceea ce a aflat Twohey nu era cumva secretul profundei antipatii dintre Villiers şi doamna Nightingale. Fără îndoială Nightingale ţinea foarte mult la Villiers, şi dacă afla cumva că nevastă-sa îi făcuse vreodată ceva îngrozitor fratelui ei...

– Ce lucru îngrozitor, domnule? (Burden cufundă pensula în vopsea, râcâind fundul cutiei.) Uitaţi-vă la ăştia ai mei, spuse cu năduf. Par să se urască unul pe altul şi n-au nici un motiv, pe cât pot eu să-mi dau seama. Au

fost precum câinele cu pisica încă de când John era un ţânc iar Pam în cărucior.

– Va fi altfel când vor creşte.

– Credeţi? De ce cazul Villiers-Nightingale n-ar fi o paralelă? Se pare că există şi cazuri de fraţi şi surori care sunt absolut incompatibili unul cu altul.

– Ei au fost despărţiţi, spuse Wexford. N-au avut niciodată ocazia să se obişnuiască unul cu altul în anii adolescenţei sau după 20 de ani. Dacă i-ai despărţi pe Pam şi John ar puta să ajungă ca Villiers şi Elizabeth, fiindcă unul sau celălalt ar putea întreţine o vrajbă mocnită. Ai tăi or să crească şi vor să devină mai toleranţi prin contact zilnic.

– Nu ştiu, zise Burden. Uneori mă bate gândul să-l trimit pe unul din ei la un internat.

– Dar nu vezi că despărţirea nu dă rezultate, Mike? (Wexford se aşează pe treapta unei scări.) Mă întreb dacă nu cumva a omorât-o chiar Twohey. Dacă cu el s-a întâlnit în pădure şi a ucis-o când a aflat că sursa ei de venituri s-a epuizat?

– Atunci cum a ajuns să pună mâna pe lanternă? obiectă Burden. Era ultima persoană care ar fi avut acces la camera de lângă grădină din Conac.

– Asta aşa e. Deci, să vedem. Acuzaţia noastră asupra Georginei cade, fiindcă acum ştim că Georgina n-avea nici un mobil. Villiers rămâne o posibilitate. El ar fi putut s-o omoare fiindcă, banii ei terminându-se, ea i-a spus că va dezvălui totul lui Nightingale. Acel secret teribil, care o fi fost el. Şi Sean ar fi putut s-o omoare când a văzut-o cu un alt bărbat.

– Nu, domnule. Ştim că a fost o crimă premeditată. Ucigaşul a luat cu el lanterna. (Burden puse pensula pe o cârpă şi răsturnă cu susul în jos cutia acum goală.) John!

strigă, apoi *John*! mai tare, pentru ca vocea să-i fie auzită de cei care se certau. Du-te în hambar te rog şi adu-mi altă cutie de vopsea roz.

– Nu pot. E întuneric rău înauntru şi becul s-a ars.

– Păi ia o lanternă. Nu mai fi aşa fricos şi las-o pe soră-ta în pace.

– Să încurajeze dăunători de grădină, spuse John usturător.

Se ridică cu un oftat, se duse în grajd şi luă o lanternă de pe un raft înalt.

Wexford îl urmărea, bombănind pentru sine:

– Sigur că da. Cum de nu m-am gândit mai demult? Ne-am dat seama aproape chiar la început că dacă te duci într-un loc pe care-l ştii întunecos iei cu tine o lanternă. Dar iei lanterna ta, nu-i aşa? Toată lumea are o lanternă. John a ştiut exact unde e şi a luat-o aproape automat. Am fost proşti, Mike. Ne-am gândit mereu la cineva care s-a dus la Conac şi a luat lanterna familiei Nightingale. Dar de ce s-o fi făcut? Ce rost avea să ocoleşti ca să iei o armă care era proprietatea femeii pe care voiai s-o ucizi? De ce să n-o fi luat pe a ta?

– Dar ucigaşul nu şi-a luat o lanternă, obiectă Burden. Se pocni peste frunte cu dosul palmei, lăsând o pată mare roz.

– Nu, am fost un fraier. Vreţi să spuneţi, că dacă-l excludem pe Nightingale, singura persoană care ar fi putut lua lanterna în pădure era chiar Elizabeth?

– Asta vreau să spun. Şi ştii ce mai înseamnă asta? Nimeni n-ar alege o lanternă drept armă a crimei dacă ar avea altceva la îndemână. Rezultă că *nimeni n-a planificat această crimă*. Ucigaşul n-a premeditat nimic.

El (sau ea) a lovit-o pe Elizabeth Nightingale cu lanterna pe care chiar ea o luase.

Burden dădu din cap grav.

– Ea a luat-o, fu el de acord, dar altcineva a pus-o înapoi.

Şi, se întrebă Wexford, de unde ştia Villiers că bijuteriile erau false?

– 14 –

Wexford merse cu soţia până la biserică şi o lăsă la poartă. Fără să aibă vreun sentiment religios, el o însoţea uneori la slujba de dimineaţă ca să-i facă plăcere. Astăzi însă, serviciul îl reclama la fel de poruncitor ca şi clopotele bisericii pe ea, dar printr-un semn discret cu degetul.

Burden era deja acolo, ocupat la telefon, punând în mişcare căutarea lui Twohey.

– Născut la Dublin, acum vro cincizeci de ani, îl auzi Wexford, spunând. Brunet, cu aspect de irlandez, cu ochii mici, cu un chist în colţul stâng al gurii, dacă nu şi l-o fi scos. O condamnare, afaceri frauduloase când era director de hotel la Manchester, în 1954. Exact, ar putea fi la Newcastle la voi, sau la Newcastle în Lyme. Ţinem legătura.

Închise şi zâmbi strâmb spre superiorul său.

– Ţi-ai făcut tema pentru acasă, spuse Wexford când Burden îi întinse o fotografie a omului descris. Credeam că ţi-am spus să-ţi iei liber aseară şi să termini cu vopsitul.

– Am terminat. Oricum, nu mi-am făcut tema aseară, ci m-am sculat dis de dimineaţă. Am stat de vorbă cu doamna Cantrip.

– Are vreo idee, cum ajungeau plăţile la Twohey?

Burden închise fereastra. Nu voia să audă clopotele.

– Pentru ea a fost o noutate. Nu cred că a priceput foarte bine. Doamna Nightingale a ei şantajată!

– N-a auzit niciodată de aşa ceva, zise Wexford zâmbind, asta-i sigur, nu?

– Cam aşa ceva. E sigur că Twohey nu-i prin apropiere, fiindcă altfel nevastă-sa ar fi venit s-o vadă.

Wexford ridică din umeri. Burden se instalase în scaunul turnant solid, deci n-avea încotro şi trebuia să se aşeze pe unul din scaunele mai fragile. Se uită la inspector şi spuse cu răceală.

– De ce ar trebui să fie prin apropiere?

– Fiindcă posibil să fi fost pe el, zise Burden nerespectând gramatica, cel aşteptat de doamna Nightingale în pădure.

– De obicei şantajiştii sunt omorâţi, nu victimele lor.

– Şi dacă i-a spus că sursa ei de venituri s-a epuizat? Ar fi putut-o ucide într-o criză de furie. Ştim că n-a fost premeditare, aşa-i? Slavă Domnului că s-au oprit clopotele acelea. (Deschise fereastra din nou, ridicând storurile, astfel că soarele năvăli drept în ochii lui Wexford. Acesta îşi mută scaunul nervos.) Sau poate că Sean Lovell i-a văzut împreună, a apreciat greşit motivul întâlnirii lor şi...

– Deci acum ajungi şi tu la tânărul Lovell, nu?

– Am început să-l consider altfel de când mi-a spus că s-a repezit cu cuţitul la maică-sa când era mic şi a văzut-o cu unul din bărbaţii ei. Apoi sunt banii pe care-i ia. Pariez că ea i-a spus că-i lasă toţi banii şi că n-a zis câţi. O fi crezut că e mult mai mult.

– Las-o baltă, Mike. Ori a omorât-o din gelozie ori pentru bani. Cele două variante nu merg deloc împreu-

nă. (Wexford se ridică.) Bine, eu mă duc să-i dau ceva de băut lui Lionel Marriott la "Măslinul"

Burden luă din nou telefonul.

– Foarte drăguţ, spuse cu răceală. Regret, sunt prea ocupat ca să vin şi eu.

– Aşteaptă întâi să te invit, aruncă Wexford. Apoi chicoti. "Binecuvântat fie acela," Mike, "care pe scaunul celui plin de dispreţ nu stă."

– Păi, e scaunul dumneavoastră, domnule, spuse Burden slab.

Era ciudat felul în care Burden părea să preia toată treaba în ultima vreme, îşi zise Wexford în timp ce se plimba pe podul Kingsbrook aşteptând să se deschidă la "Măslinul şi Porumbiţa" şi să apară Marriott. Gândindu-se la ultimele săptămâni, părea că Burden făcuse majoritatea cercetărilor, în timp ce el asculta poveştile lui Marriott. Poate exagera. Dar Burden se dovedea că a avut dreptate în teoriile sale. Lipsa premeditării de exemplu şi dorinţa lui Katje de a se mărita cu Nightingale, şi Georgina Villiers care era doar o femeie obişnuită. Fără îndoială că în curând va avea o teorie referitoare la secret şi o alta pentru lipsa alibiului lui Sean. Aruncă o firimitură de pe parapetul podului în apă. Tinerii noştri vor fi vizionari iar bătrânii vor visa.

– Aş da orice să ştiu la ce te gândeşti, spuse Marriott bătându-l pe umăr.

– Mă gândeam că îmbătrânesc, Lionel.

– Dar eşti de aceaşi vârstă cu mine!

– Puţin mai tânăr, cred, spuse Wexford blând. Mi-a venit acum ideea că acest caz e plin de oameni bătrâni pentru ceilalţi. Asta îmi aminteşte că eu sunt mai bătrân

decât cei mai mulţi. (Privi în sus spre cerul senin al Sussexului, strălucitor şi fără nici un nor.) Un om prea bătrân într-o lună neinteresantă, spuse, un om bătrân într-un caz neinteresant...

– La "Măslinul" n-o să fie chiar aşa neinteresant, zise Marriott. Hai Gerontius, să bem ceva.

În zilele însorite clienţii obişnuiţi de la Măslinul puteau să servească băuturile la mesele din grădină. Era o grădiniţă prăfoasă, destul de aridă, dar Wexford şi Marriott, ca majoritatea englezilor, simţeau aproape o datorie să stea afară când soarele strălucea, fiindcă vremea frumoasă venea atât de rar şi dura atât de puţin.

– Dar ţi-am spus toată povestea, Reg, zise Marriott. Nu mai e nimic de adăugat.

– La ce mi-ai povestit?

– Mă tem că da, doar dacă vrei s-o mai îmbogăţesc cu ideile mele proprii.

Wexford scoase o frunză din băutura sa şi se uită nervos spre copacul din care aceasta căzuse. Spuse tăios:

– Crezi că-i posibil ca Villiers să fie homosexual?

– N-aş crede, dragul meu.

– Şi totuşi mi-ai spus că n-a avut nici o prietenă între căsătorii.

– N-a avut nici prieteni.

– Nu? Doar Quentin Nightingale?

– Quentin nu e, precis. Am impresia c-o vânează pe micuţa olandeză. E topit după ea, dacă vrei să ştii. Pariez că sentimentele lui Denys pentru soţiile lui au fost doar călduţe, dar Quen a fost îndrăgostit de Elizabeth când a cunoscut-o şi acum e din nou îndrăgostit.

Wexford n-avea de gând să trădeze încrederea lui Nightingale nici măcar printr-o clătinare de aprobare.

– M-am întrebat, spuse el, dacă Elizabeth ştia că fratele ei e homosexual şi-l ura pentru asta dar era gata să facă aproape orice ca să păstreze secretul.

– Nu văd de ce ar fi fost ucisă pentru asta.

Terminându-şi băutura, Wexford hotărî să nu-i sufle lui Marriott nici un cuvânt despre şantaj.

– Nu, se pare mai curând că a fost văzută în pădure cu un bărbat şi persoana care a văzut-o a omorât-o. Adăugă pe gânduri: "Pasărea mea cântătoare, singura privighetoare adevărată din Myfleet."

Dornic să fie de ajutor, Marriott spuse:

– Poate că e fiul natural al lui Quen. Will Palmer spunea tuturor că "el n-a avut niciodată tată." Ce zici de asta?

– Tu ce citeşti acuma? izbucni Wexford. Doamna Henry Wood? *Nunta lui Figaro?*

– Îmi pare rău. Era doar o idee.

– Una foarte neinspirată. Poate că eşti profesor de engleză, dar eşti un detectiv execrabil, zâmbi Wexford cu milă. Eşti chiar mai prost decât mine, spuse şi se ridică, întrebându-se ce mai descoperise Burden în lipsa lui.

Marriott rămase la masă, dar îl prinse pe Wexford tocmai când inspectorul şef traversa podul.

– Tocmai mi-am amintit ceva, zise el printre gâfâieli. Elizabeth trimitea o groază de pachete. Pachete micuţe, învelite în hârtie cafenie. Adesea, când eram acolo în timpul zilei, am văzut câte un pachet pe masa din hol, dar întotdeauna era câte o scrisoare care trebuia dusă la poştă peste el. Asta te ajută cu ceva?

– Nu ştiu, dar mulţumesc oricum.

– Cu plăcere, dragul meu, spuse Marriott întorcându-se să plece. Privi înapoi peste umăr şi adăugă cu tristeţe: Nu mă arunca cât colo, Reg, acum că m-ai stors de toate informaţiile.

– Chiar şi un copoi are nevoie de prieteni, spuse Wexford întorcându-se pe High Street spre secţia de poliţie.

Burden stătea la biroul de lemn de trandafir şi mânca sandvişuri în loc de masa de prânz.

– Termină cu chestia asta, zise Wexford supărat. Îmi umpli biroul cu firimituri.

– Dumneavoastră faceţi întotdeauna firimituri.

– Poate, dar întâmplător aici e biroul meu.

– Mă iertaţi, domnule, spuse Burden demn, dar am crezut că aţi plecat într-o plimbare prin cârciumi.

Wexford pufni nervos. Suflă firimiturile şi se aşeză demn.

– Ceva nou?

– Încă nu. Nimic de la Newcastle. Am ajuns şi la Dublin.

– Te înşeli într-o singură problemă, Mike. Twohey nu s-a întâlnit cu doamna Nightingale în nici o pădure. Ea îi trimitea banii în pachete. Nu ştiu la ce adresă, dar am putea încerca s-o întrebăm pe Katje.

Burden strânse buzele până deveniră o linie subţire.

– Acum că ţi-ai terminat masa, zise Wexford, ce-ai zice să treci pe acolo?

Burden oftă adânc.

– Chiar trebuie s-o fac? spuse el cu vocea unui şcolar, vocea fiului său.

– Te ţii de glume? tună Wexford. Ai înnebunit? N-o să te mănânce.

– Nu de mâncat mi-e mie frică, spuse Burden. Mototoli hârtia de la sandviciuri, o zvârli în coş şi ieşi, aruncându-i lui Wexford o privire de falsă disperare.

Nu mai avea nimic de făcut acum, reflectă Wexford, decât să aştepte. Îl trimise pe Bryant la cantină să-i aducă ceva de mâncare şi după masă îl năpădi oboseala. Hotărî

să citească pentru a rămâne treaz şi cum nu avea nimic altceva la îndemână, în afară de un teanc de rapoarte pe care le ştia pe de rost, decât cartea dată de Denys Villiers, începu s-o citească. Sau, ca să respectăm adevărul, citi primele trei paragrafe, apoi aţipi şi se sperie de moarte la auzul ţârâitului strident al telefonului.

– Încearcă la magazinele de fierărie, spuse el obosit la telefon. Mai ales cele care au fost cumpărate în ultimii patru ani. Poate şi-a schimbat numele. (Cu o scânteie de inspiraţie, adăugă:) M-ar interesa un magazin de fierărie numit Nightingale sau Magazinul Conacului.

Se întoarse la pagina întâi a cărţii *"Tema dragostei la Wordsworth"*, dădu peste un arbore genealogic. Acolo, tipărit cu litere groase era numele George Gorgon Wordsworth. El fusese, notă Wexford, nepotul poetului. Şi această informaţie, inclusă deja în cartea proaspăt publicată, voia Villiers să-l facă să creadă că o căutase la biblioteca şcolii. Acest om avea o slăbiciune deci, slăbiciunea de a-şi subestima adversarul.

Era aproape 6 când Burden reveni.

– Doamne, da' mult ai mai stat!

– Ea şi Nightingale erau plecaţi. La picnic, bănuiesc. Am aşteptat să se întoarcă.

– Şi-a amintit adresa de pe pachete?

– Spune c-a trimis numai pachetele cu lucruri de la doamna Nightingale în Olanda, în afară de marţea trecută, ziua când doamna a fost ucisă.

Atunci a dus la poştă două pachete, unul pentru mama ei în Olanda şi încă unul. Nici nu s-a uitat la adresă.

Wexford dădu din umeri.

– Ei bine, merita să încercăm, Mike. Scuzele mele pentru după amiaza de duminică. Oricum, nu cred că ai avut de înfruntat ceva mai rău decât moartea, nu?

– Nightingale a fost acolo tot timpul.

– Spui ca şi cum ar fi fost o soră în cabinetul doctorului, zise Wexford. Acum mă duc şi eu la Myfleet să mai dau o raită prin pădure şi poate să mai stau puţin de vorbă cu doamna Cantrip. Te sfătuiesc să te duci acasă. Pot să transfere acolo mesajele care ar putea sosi.

E o chestiune de zile sau de săptămâni, dar până la urmă Twohey va fi găsit. Şi atunci, îşi zise Wexford trecând prin faţa şcolii King's, el va vorbi. Va sta în biroul lui Wexford, privind cerul de un albastru palid aşa cum apărea prin geam, aşa cum sute de răufăcători, fără scrupule, o făcuseră înaintea lui, dar spre deosebire de mulţi dintre ei, el nu avea motiv să-şi ţină gura. O perioadă lungă de arest îl aştepta, indiferent dacă vorbea sau nu. Probabil va fi bucuros să se răzbune pe moartă şi pe întreaga ei familie, deoarece nu mai putea primi alţi bani.

Şi ce va spune? Că dragostea lui Villiers pentru cumnatul lui era de o natură inacceptabilă pentru societatea cu vederi înguste? Că Elizabeth avusese mai mulţi amanţi destul de tineri ca să-i fie copii? Sau că, odată demult, Villiers şi Elizabeth fuseseră amestecaţi într-o conspiraţie criminală?

Deodată, Wexford îşi aminti de casa bombardată în care muriseră părinţii lor. Erau nişte copii pe atunci, dar se ştie că şi aceştia pot face crime...

Doi oameni îngropaţi sub pietre, dar încă vii, părinţi care erau poate o piedică în realizarea ambiţiilor copiilor lor. Desigur, Villiers trăsese mari foloase de la moartea lor. Sora lui nu. Acesta era oare secretul?

Twohey putea şti. Era deosebit de neplăcut pentru Wexford să ştie că Twohey era poate singura persoană în viaţă acum, care ştia şi stătea ascuns departe, în siguranţă, cu secretul lui cu tot. Ar putea trece zile, săptămâni chiar...

Mergea spre Myfleet. Clopotele bisericii din Clusterwell băteau pentru slujba de seară, şi deîndată ce sunetul lor se stinse în spatele lui, le auzi în faţă pe cele din Myfleet, opt clopote de aramă răsunând grav prin aerul serii.

Pe uşa doamnei Cantrip era un bilet: *Plecată la Biserică. Mă întorc la 7,30.* O invitaţie pentru hoţi, îşi zise Wexford, numai că nu-şi putea aminti nici o spargere la Myfleet, de zece ani. Copacii de aici umbreau crime de mai mare importanţă. Se întoarse şi pisica roşcovană lăsată afară printre flori se frecă de picioarele lui.

Respirând parfumul pinilor care fuseseră scăldaţi de soare toată ziua, Wexford intră în pădure. Cărarea era aceeaşi aleasă şi de Elizabeth Nightingale în acea noapte şi merse pe ea până ajunse la luminişul în care Burden îşi închipuia că s-a întâlnit cu Twohey şi credea – ce?

Poate că totuşi Burden avea din nou dreptate. E posibil ca acele pachete să nu fi fost trimise prin poştă, ci înmânate direct. Ea n-ar fi dus în poşetă sume aşa mari. Oricum, n-avea poşetă, doar o haină şi o lanternă... Se uită la buşteanul acoperit de licheni pe care stătuse ea. Urmele a patru pantofi mai erau încă vizibile pe pământul uscat şi nisipos şi din grămăjoarele de ace de pin făcute de patru picioare în mişcare.

Dacă cel care o însoţea era Twohey – văzut poate de Sean care a înţeles greşit scopul întâlnirii lor – cum venise acesta? Traversând dealul împădurit dinspre Pomfret? Sau pe cărarea care mărginea grădinile din Myfleet şi ieşea până la urmă – unde? Wexford hotărî s-o cerceteze.

Clopotele trăcuseră şi peste ţinut se lăsase liniştea. Merse printre trunchiurile drepte şi subţiri de pin, privind uneori în sus spre peticelele de cer palid ca de argint şi alteori de jur împrejur la pădurea atât de întunecoasă şi pustie încât nici o pasăre nu cânta în copaci, iar singu-

rele semne vizibile de viaţă erau roiurile de musculiţe care zburătăceau prin aer.

Din cauza acestor musculiţe el se bucură când copacii din stânga lui se rărire şi se trezi mergând pe lângă gardurile căsuţelor. La un moment dat, undeva în faţă, auzi şoapta unei muzici. Era o melodie dulce, sentimentală, pe care o identifică repede ca aparţinând categoriei pop sau muzică de dans, şi-i aminti lui Wexford de acele melodii dulci şi uşor erotice care plutiseră în jos spre el de la tranzistorul lui Katje Doorn. Pe când tocmai se gândea ce plăcut şi nepretenţios suna în acea seară liniştită de vară, melodia se opri şi fu urmată de o gălăgie oribilă, rezultatul furios al mai multor saxofoane, orgi, tobe şi chitare electrice care cântau toate în acelaşi timp.

Wexford întinse gâtul şi privi peste gard înspre pătratul de teren, pe jumătate sălbatic, pe jumătate morman de gunoaie, care era grădina din spatele casei Lovell. Prin fereastra deschisă a bucătăriei, cam 15 m de cablu electric se întindea până la şopronul de unde răzbătea zgomotul. Wexford se dădu câţiva paşi înapoi, acoperindu-şi urechile asaltate.

Apoi lăsă mâinile în jos.

În şopron cineva vorbea. Tonul şi timbrul vocii erau inconfundabile, cu un accent cultivat în mod deliberat. Era semi-atlantic, hotărî Wexford.

Cu o curiozitate crescândă, el ascultă.

Adresându-se unui public nevăzut, de fapt inexistent, numindu-i "băieţilor şi păpuşilor", Sean Lovell, vorbind repede şi profesional, făcea un scurt comentariu la ultima melodie şi apoi, mai entuziast, anunţa următorul disc.

De astă dată era efuziunea unei orchestre mari şi era şi mai discordantă decât compoziţia care-l făcuse pe Wexford să-şi astupe urechile.

Se făcu liniște. Sean vorbi din nou și, pe măsură ce aprofunda implicația cuvintelor sale, o milă intensă îl pătrunse pe Wexford. Poate că, își spuse el, nu există ceva mai trist decât să tragi cu ochiul la un om singur, înconjurat de fantasmele lui, un om care se lasă pradă viciului său solitar, privat și ridicol.

– Iar acum, rosti vocea fără trup, veți primi ce ați așteptat cu nerăbdare. Astă seară ați venit de departe și vă promit că nu veți fi dezamăgiți. Iată-l, dragii mei. Să-l aplaudăm din toate puterile pe unicul dumneavoastră Sean Lovell!

Fără acompaniament, începu să cânte. Wexford se îndepărtă, foarte delicat și ușor pentru gabaritul lui, tălpile abia atingând pământul plin de ace de pin.

Acum știa ce făcuse Sean în acea noapte, ce făcea în fiecare noapte și o va face încă ani întregi până ce va fi prins de o fată și aceasta îi va arăta cum visele se spulberă și viața merge înainte.

– 15 –

Wexford era atât de obosit că adormi cum puse capul pe pernă. Ca majoritatea celor care se apropie de acea fază a vieţii care urmează după vârsta mijlocie, dar încă nu e bătrâneţe, reuşea din ce în ce mai greu să-şi facă somnul de noaptea ca lumea. Cu ani în urmă, când era încă tânăr, căpătase bunul obicei de a-şi goli mintea în timpul nopţii de toate speculaţiile şi grijile care-l frământau ziua şi de a-şi îndrepta gândurile spre viitoare planuri casnice, sau spre amintiri plăcute din trecut. Dar subconştientul nu mai era sub controlul său şi adesea se impunea în vise referitoare la grijile zilnice.

Aşa a fost şi în noaptea aceea. În vis se făcea că e pe malul râului Kingsbrook, locul lui favorit de plimbare, când văzu un băiat pescuind în aval. Băiatul era blond şi subţire, cu o faţă osoasă de anglo-saxon. Wexford se apropie mai mult, rămânând în umbra copacilor, vrând să rămână neobservat dintr-un motiv inexplicabil aparţinând visului. Era plăcut şi cald pe malul râului, o seară de vară care, simţea el, urma după o zi lungă şi fierbinte.

Apoi auzi pe cineva strigând şi văzu o fată care venea alergând pe creasta dealului. Părul ei deschis la culoare, aproape galben şi forma feţei i-au arătat că e sora băiatu-

lui, mai mare ca el, de vreo 14 sau 15 ani. Venise să-l ia acasă şi-i auzi certându-se fiindcă băiatul mai voia să pescuiască.

Ştia că trebuie să-i urmeze traversând pajiştile. Ei alergau înaintea lui, părul fetei fluturând în vânt. Deasupra, un avion se auzea huruind şi văzu bombele cum cădeau ca nişte pene negre şi grele.

Resturi din casă au mai rămas în picioare, pustii, ziduri fără ferestre închizând între ele o masă fumegândă din care răzbăteau strigătele celor îngropaţi de vii. Copiii nu erau şocaţi sau speriaţi, fiindcă era un coşmar unde emoţiile naturale sunt suspendate. El privea, observator detaşat, cum fata încerca să răzbată prin infernul întunecos, cu băiatul pe urmele ei. Acum vedea un braţ lung şi palid care ieşea din grămada de moloz şi auzea un glas care cerea ajutor şi milă. Copiii începură să scormonească pietrişul cu mâinile goale şi el se apropie să-i ajute. Atunci văzu că ei nu descopereau feţele care strigau, ci le îngropau mai adânc, râzând ca nişte demoni în timp ce munceau înverşunat să sfârşească ceea ce bomba începuse, şi atunci el tresări puternic şi se trezi strigându-le să se oprească.

Conştient acum, se trezi stând în capul oaselor, strigătele ieşindu-i din gură ca nişte sforăituri pe jumătate sufocate. Soţia lui, întinsă alături, nu se mişcase. Se frecă la ochi şi privi limbile luminoase ale ceasului. Era două şi cinci.

Dacă se trezea la ora aceea ştia că nu va mai putea adormi la loc şi obiceiul său era să coboare, să se aşeze într-un fotoliu şi să citească ceva. Visul era încă palpabil, viu şi răscolitor, în timp ce-şi punea halatul şi se îndrepta spre scări. De dimineaţă va porni cercetările necesare pentru a afla exact ce s-a întâmplat în ziua când casa Villiers a fost distrusă. Acum avea ceva de citit...

În tinereţe, când avea mai mult timp liber şi mai puţină răspundere, fusese un mare cititor, iar critica literară şi biografiile scriitorilor fuseseră lecturile lui favorite. Doamna Wexford nu putea înţelege asta şi-şi amintea cum îl întreba de ce voia să citească ce a spus altcineva despre o carte. De ce nu citea chiar cartea cu pricina? Şi el nu ştia să-i răspundă, că în acest domeniu el nu se putea baza pe propria judecată, fiind doar un poliţist fără diplomă universitară şi ştiinţă, deoarece scopul este să îndrepte ochiul sufletului spre lumină.

Gândindu-se la asta şi la plăcerea pe care o avusese de la astfel de opere, el îşi îndreptă ochiul fizic spre *Wordsworth îndrăgostit*, pe care-l lăsase pe măsuţă. După numai patru ore de somn nu mai era deloc obosit şi era mult mai vioi decât atunci când mai încercase să se apuce de carte. Ar putea acum s-o ia de la început. Păcat totuşi că era despre Wordsworth. Un poet destul de plicticos, după părerea lui. Toată comuniunea aia cu natura şi plimbările din Regiunea Lacurilor. Zău, era destul de anost. Dacă ar fi fost despre lordul Byron, să zicem, ar fi fost cu totul altceva, ar fi sărit s-o devoreze cât ai clipi. Acela era un personaj interesant, un romantic în toată puterea cuvântului, cu amorurile lui fulminante, cu căsnicia sa dezastruoasă, cu scandalul pentru Augusta Leigh. Şi totuşi, nu; era despre Wordsworth. Ei bine, o va citi şi poate, chiar dacă-l va plictisi, va avea ocazia să se mai lămurească asupra naturii fascinaţiei pe care poetul Lacului o exercita asupra lui Villiers, al acelei obsesii care-l determinase să scrie atâtea cărţi despre el.

Începu să citească şi de această dată găsi cartea uşor de citit şi plăcut de urmărit. După un timp, începu să dorească să fi citit mai mult din poezia lui Wordsworth. Nu ştiuse că acesta fusese îndrăgostit de o franţuzoaică,

fusese implicat în revoluţie şi era cât pe ce să-şi piardă capul. Era material interesant iar Villiers scria bine.

La şase îşi făcu un ceainic mare plin cu ceai. Citea înainte, fusese absorbit şi deja destul de stârnit. Odaia începea să se lumineze şi încet, odată cu ivirea treptată a zorilor, mintea lui Wexford se lumina şi ea. Termină ultimul capitol şi închise cartea.

Oftând, îşi spuse cu răceală: "Bătrân ignorant şi prost!" Apoi îşi frecă mâinile înţepenite şi spuse cu voce tare: "Dacă ar fi fost despre Byron! Doamne, dacă ar fi fost! Aş fi ştiut răspunsul demult"

– Prima luni a trimestrului, zise John Burden pe când îşi termina cea de-a treia felie de pâine prăjită cu marmeladă, e mai rea decât prima *zi* a trimestrului. Şi adăugă sinistru: Lucrurile încep să devină chiar serioase. O împunse pe soră-sa cu un deget lipicios: N-ar fi timpul să-ţi fie rău?

– N-o să-mi fie rău, fiară ce eşti.

– Da' de ce nu? Azi e mai rău decât în prima zi, mult, mult mai rău. Pun pariu că tot o să ţi se facă rău când începi liceul. *Dacă* ajungi. O să-ţi fie prea rău ca să reuşeşti la examene.

– Nu-i adevărat!

– Ba da!

– Ia mai terminaţi voi doi, spuse Burden. Uneori mă gândesc că e mai multă linişte şi pace la zdup. (Se sculă de la masă şi începu să se pregătească de plecare.) Cred că sunteţi cei mai ciudaţi fraţi din Sussex, spuse.

John părea mulţumit că fusese categorisit astfel.

– Tată, poţi să mă iei şi pe mine cu maşina? Vila Veche Romană ne duce la Biserică şi mă ia dracu' dacă întârzii.

– Nu mai spune "mă ia dracu", zise Burdn absent. Hai atunci. Mă aşteaptă o zi grea azi.

O zi de căutare a acului în carul cu fân, a unui ticălos pe pământ. Intră în secţia de poliţie şi se întâlni în hol cu sergentul Martin.

– Ceva nou despre Twohey?

– Nu domnul, din câte ştiu, dar domnul Wexford pregăteşte ceva. Zicea că vrea să vă vadă imediat cum intraţi.

Burden se urcă în lift.

Inspectorul şef stătea la biroul său bătând nerăbdător darabana pe sugativă. Avea pungi sub ochi şi arăta, îşi zise Burden, mai prost ca de obicei. Şi totuşi, în întreaga lui înfăţişare era un aer de triumf, de descoperire spectaculoasă care până atunci rămăsese ascunsă.

– Ai întârziat, aruncă el. A trebuit să mă duc eu să scot mandatul de arestare.

– Ce mandat? L-aţi găsit pe Twohey?

– Să-l ia dracu' pe Twohey, zise Wexford sărind în picioare să-şi ia balonul din cuier. Încă nu ţi-a intrat în căpşorul ăla drăgălaş că aici e vorba de o *crimă*? Mergem la Clusterwell să facem o arestare.

Ascultător, Burden îl urmă afară din cameră. Wexford nu folosea liftul şi, de când rămăsese între etaje timp de două ceasuri într-o după-amiază, încercase să-l evite. Dar acum se repezi înăuntru şi apăsă pe buton fără vreo emoţie aparentă.

– Mergem la Villiers? întrebă Burden şi, când Wexford aprobă adăugă: N-o să-l găsiţi acasă. Duce copiii la biserică în dimineaţa asta.

– Mare porcărie, explodă Wexford. (Liftul aluneca uşor şi uşa se deschise.) Luăm şi o femeie ofiţer de poliţie cu noi, Mike.

– Nu zău? Când aveţi de gând să-mi spuneţi şi mie pe cine arestăm şi de ce?

– În maşină, spuse Wexford. Pe drum.

– Şi cum de v-aţi luminat aşa deodată?

Pe faţa lui Wexford apăru un surâs plin de triumf şi de încredere reînnoită.

– Nu puteam să dorm, povesti el în timp ce-o aşteptau pe femeia poliţist. Nu puteam dormi şi am citit o carte. Sunt un poliţist bătrân şi ignorant, Mike. Nu citesc destul. Trebuia s-o fi citit pe asta imediat ce mi-a dat-o autorul.

– Nu ştiam că-i o poveste poliţistă, domnule spuse Burden nevinovat.

– Nu fii aşa tâmpit, zău, izbucni Wexford. N-am vrut să spun că în carte e prezentat planul crimei. Oricum, nici nu era vreun plan.

– Bineînţeles că nu. N-a fost premeditată.

– Da, acolo aveai dreptate, ca şi în multe alte lucruri, spuse Wexford, adăugând într-o izbucnire bruscă ce părea o confidenţă: Nu mă deranjează să-ţi mărturisesc, începusem să cred că aveai dreptate în toate, că îmbătrânesc şi mă depăşesc evenimentele.

– Ei, şi dumneavoastră, domnule, zise Burden impresionat. Asta-i o prostie.

– Da, aşa e, aruncă inspectorul şef. Încă mai am ochi şi ceva intuiţie. Hai, nu mai pierde vremea holbându-te. Trebuie să facem o arestare.

Probabil că altcineva stătea pe estradă comandându-le băieţilor să-şi înalţe sufletele şi vocile, fiindcă Denys Villiers era acasă.

– Mi-am luat o zi liberă, îi spuse el lui Wexford. Nu mă simt bine.

– Arătaţi bolnav, domnule Vlliers, spuse Wexford grav şi, întâlnind ochii bărbatului: Totdeauna aţi arătat bolnav.

– Credeţi? Poate că da.

– Nu pari deloc curios să afli scopul vizitei noastre.

Villiers dădu capul pe spate.

– Nici nu sunt. Ştiu de ce aţi venit.

– Aş vrea s-o văd pe soţia dumitale.

– Ştiu şi asta. Vă-nchipuiţi că eu cred că aţi adus o femeie poliţist de dragul companiei feminine? Vă subestimaţi adversarul, domnule Wexford.

– Dumneata l-ai subestimat tot timpul.

Villiers zâmbi uşor, dureros.

– Da, am constituit o societate de denigrare reciprocă. (Se duse la uşa dormitorului:) Georgina!

Ea ieşi cu umerii încovoiaţi şi capul plecat. Wexford mai văzuse odată pe cineva ieşind pe uşă în acelaşi fel, şi atunci fusese vorba de un bărbat, un tată care-şi ţinuse timp de două zile proprii copii într-o cameră sub ameninţarea armei. Până la urmă fusese convins să arunce arma şi să iasă, să treacă pragul spre poliţiştii care-l aşteptau şi atunci s-a prăbuşit în braţele soţiei.

Georgina se prăbuşi în braţele soţului.

El o ţinea strâns îmbrăţişată şi-o mângâia pe cap. Wexford auzi murmurându-i, implorându-l să n-o părăsească. Nu purta bijuterii în afară de verighetă şi inelul de logodnă.

Era atât de dureros la vedere, încât el nu reuşi să rostească acuzaţia. Stătea stângaci, dregându-şi vocea, tuşind uşor ca atunci când ea se încuiase în baie. Deodată, ea ridică privirea şi se uită la ei peste umărul soţului. Lacrimile îi şiroiau pe obrajii pistruiaţi.

– Da, am omorât-o pe Elizabeth, spuse răguşit. Lanterna era pe jos. Am luat-o şi am omorât-o. Mă bucur că am făcut-o. (Denys Villiers, care o mai ţinea în braţe, se

cutremură violent.) Dacă aş fi ştiut înainte, aş fi omorât-o mai demult. Am omorât-o de- ndată ce am aflat.

Foarte încet Wexford rosti acuzaţia.

– Nu-mi pasă ce scrieţi acolo, spuse ea. Am făcut-o fiindcă voiam să-mi păstrez soţul. E al meu, îmi aparţine. N-am mai avut pe nimeni care să fie al meu. Ea avea totul, dar eu nu-l aveam decât pe el.

Villiers asculta cu o faţă împietrită.

– Pot să merg şi eu cu ea?

Wexford nu se aştepta să-l audă vreodată vorbind pe un ton aşa umil.

– Sigur că da, spuse.

Poliţista o conduse pe Georgina spre maşina care aştepta, cu un braţ petrecut peste umerii ei. Braţul era doar pentru sprijin şi pentru a o împiedica să se clatine, dar părea ca şi cum ar fi fost o amabilitate, o atenţie de soră. Burden îi urmă, cu mersul ţeapăn şi lent al unuia care participa la o înmormântare.

Villiers privi spre Wexford iar inspectorul şef îi întoarse privirea.

– Ea nu vă poate spune prea mult, zise el. Eu sunt singura persoană în viaţă care ştie tot adevărul.

– Da, domnule Villiers, va trebui să vă luăm o declaraţie.

– Am şi scris ceva. Alţii vorbesc sau ţin totul închis în ei, dar scriitorii scriu. Eu am făcut-o azi noapte. N-am putut dormi. De fapt n-am dormit deloc.

Plicul aştepta pe masa din hol, sprijinit de o vază. Luându-l, Wexford văzu că-i era adresat şi că avea un timbru pe el.

– Dacă nu veneaţi de dimineaţă l-aş fi pus la poştă. Nu mai puteam îndura aşteptarea. Acum, că a ajuns la dumneavoastră cred că voi reuşi poate să dorm.

– Mergem? spuse Wexford.

Burden era la volan cu Villiers lângă el. Nimeni nu scotea o vorbă. Pe când intrau în Kingsmarkham, Wexford deschise plicul şi aruncă o privire fugară la prima pagină dactilografiată.

Apoi maşina se îndrepă spre curtea secţiei de poliţie.

El ieşi şi deschise uşa din faţă. Dar Villiers nu se mişcă. Atingându-i umărul ca să-i spună că au ajuns, Wexford observă, cu o uşoară milă, un sentiment pe care nu-l mai încercase până atunci faţă de acesta, că Villiers dormea adânc.

În atenţia Inspectorului şef Wexford

Nu-mi închipui că mă număr printre autorii dumneavoastră favoriţi, deci voi fi cât se poate de scurt. Scriu noaptea, soţia mea doarme. Da, ea poate dormi, somnul nevinovatului, un răzbunător şi atât.

Când l-aţi citat pe Byron faţă de mine am fost sigur că ştiţi de ce, chiar dacă nu ştiaţi cum. Dar de atunci încoace m-am tot întrebat, oare ştiaţi într-adevăr? Ştiaţi măcar ce spuneţi? M-am uitat la dumneavoastră, am aşteptat s-o arestaţi pe soţia mea şi chipul meu v-a spus probabil de ce mă temeam: că dumneavoastră, ca să mă speriaţi şi pentru a mă face să mărturisesc, aţi citat cuvintele unui bărbat despre care toată lumea ştie că a fost amantul surorii sale.

Cred că atunci m-am trădat. Am făcut asta precis când v-am dat cartea mea s-o citiţi. Dar pe atunci vă credeam prea ignorant, prea obtuz, prea greoi în gândire, ca să faceţi legătura dintre un fragment scurt din carte şi propria mea viaţă. Acum că s-a ridicat vălul de întuneric şi la lumina zilei, pot privi lucrurile la rece şi detaşat, când îmi amintsc de mojicia mea provocatoare faţă de dum-

neavoastră şi stăpânirea de sine civilizată de care aţi dat dovadă, de răbdarea dumneavoastră, îmi dau seama că m-am înşelat. Veţi citi şi veţi înţelege, "Tu cel mai slăvit între filozofi, tu văzător printre cei nevăzători!"

Wordsworth a scris asta, domnule Wexford. Wordsworth, aşa cum ştiţi acum, şi-a iubit propria soră, dar fiind un discipol al datoriei (fiica severă a vocii Domnului), a părăsit-o. Acum nu mai e nevoie să mă întrebaţi ce m-a atras la Wordsworth, în ce consta afinitatea noastră. Fiindcă, deşi Dorothy apare în cartea mea ca un simplu interludiu între Annette şi Mary, aţi observat probabil paralela; v-aţi dat seama ce anume, când eram un tânăr în căutarea unui subiect căruia să-i pot dedica viaţa mea, m-a apropiat de acest poet. Asta printre altele, bineînţeles. Îl socotesc pe Wordsworth al doilea după Milton şi pot spune într-un glas cu Coleridge, "Wordsworth e un om foarte mare, singurul faţă de care în toate timpurile şi în toate privinţele mă simt inferior."

Aş fi putut desigur să-l aleg pe Lord Byron. Evidenţa alegerii m-a dezgustat. În afară de aceasta, nu voiam să-mi risipesc inspiraţia pentru cineva pe care-l consider superficial şi grandilocvent, un star pop plin de sclipiri, numai fiindcă a comis un incest (foarte probabil) cu Augusta Leigh. Dar Byron, *tocmai fiindcă* este mai cunoscut acum pentru incest decât pentru versurile sale, mă afectează în mod ciudat, chiar şi simpla menţionare a numelui său, citarea versurilor lui, îmi pune nervii la încercare. S-ar putea spune că fac alergie la el.

Dar mi-am uitat promisiunea de a fi scurt.

Când eram copii nu-mi iubeam sora. Ne certam tot timpul şi despărţirea nu ne-a afectat deloc. Eram bucuroşi să scăpăm unul de celălalt. N-am mai văzut-o până ce am ajuns în ultimul an la Oxford.

Întâlnirea noastră a avut loc la petrecerea dată la aniversarea a 21 de ani a unui coleg de facultate. Tatăl acestuia mi-a făcut cunoştinţă cu secretara lui, o fată pe nume Elizabeth Langham. Am ieşit împreună şi curând am devenit amanţi.

V-am spus că mă pricep la minciuni, dar acum nu mint, când spun că n-aveam idee cine era cu adevărat sau că o mai văzusem vreodată înainte de această seară.

Trecuseră nouă ani şi noi ne schimbaserăm mult. Am cerut-o în căsătorie şi atunci ea a trebuit să-mi spună. Timp de două luni fusese amantul propriei mele surori.

Ani de zile ea mi-a urmărit evoluţia, din invidie şi dintr-un simţ care-i spunea că se făcuse o nedreptate cu noi. Fugise la Londra cu un bărbat pe nume Langham care i-a plătit pentru a urma un curs de secretare; se angajase la tatăl prietenului meu, ştiind că fiul lui şi cu mine eram împreună la Oxford. A venit la petrecere, curioasă să mă vadă, a ieşit cu mine, având în minte un plan încă neformulat de a se răzbuna. Dar, apoi situaţia i-a scăpat de sub control. În ciuda celor ştiute, s-a îndrăgostit de mine. O tulburâ asta oare? Nu cred. Cu mult înainte depăşise considerabil limitele moralităţii acceptate, deci vedea acest pas doar ca pe ceva foarte îndrăzneţ care înfrunta societatea.

Ne-am despărţit, ea plecând în America, cu patronul ei, eu la Oxford. Nu voi insista asupra sentimentelor mele la acea vreme. Sunteţi un om sensibil şi vi le puteţi imagina singur.

M-am căsătorit imediat după obţinerea diplomei; nu din dragoste – n-am fost îndrăgostit în viaţa mea de altcineva decât de Elizabeth – ci pentru siguranţă, pentru

normalitate. Suma alocată de unchiul meu pentru mine a încetat să-mi parvină când am împlinit 21 de ani, şi ştiind că nu puteam să trăiesc din scris poezie sau despre poezie, am făcut o cerere pentru un post la King's School.

Îmi asumam un risc întorcându-mă la Kinsgmarkham? Elizabeth îmi spusese că ura acel loc. Credeam că am găsit singurul oraş din lume pe care sora mea îl va ocoli cu siguranţă.

Lionel Marriott, băgăreţul care-şi vâră nasul peste tot, mi-a spus că Elizabeth e aici. Mă îngrozeam la gândul s-o întâlnesc; mi-era dor s-o văd. Ne-am întâlnit. M-a prezentat soţului ei, fiul unui milionar care-şi petrecuse vacanţa în America când ea lucra acolo. El cumpărase Conacul pentru a-i face o surpriză, crezând că îi va plăcea să locuiască aproape de casa copilăriei.

Am stat împreună la masă, cu soţul ei şi soţia mea. Am discutat lucruri mărunte. De îndată ce a fost posibil, ne-am întâlnit singuri şi aceasta, domnule Wexford, a fost cel de al doilea început.

Dragostea noastră ar fi fost imposibilă fără acceptarea nevinovată a lui Quentin Nightingale. Dacă nu m-ar fi plăcut ar fi fost greu pentru mine şi Elizabeth să ne vedem şi, fiindcă n- aş fi suportat să locuiască aproape, dar despărţit de ea, aş fi fost silit să-mi schimb slujba şi să plec în altă parte. Acum doresc din toată inima să fi fost aşa.

Femeile sunt mai rezistente ca noi, mai lipsite de scrupule, mai puţin supuse vinei. Bănuiesc că Elizabeth fusese îndrăgostită de Quentin când se căsătoriseră şi voia să fie o soţie cinstită şi credincioasă. Dar când am re-apărut eu în viaţa ei a dat totul de-o parte şi a început să-l folosească drept unealtă. Scopul ei era să mă aibă pe

mine ca iubit şi în acelaşi timp să-şi păstreze poziţia, banii şi reputaţia. Voia ce era mai bun din ambele lumi şi le-a obţinut. Totuşi n-are rost să mă dezvinovăţesc în felul ăsta. Eram la fel de vinovat ca şi ea. Diferenţa dintre noi era că eu aveam o conştiinţă, iar ea n-avea deloc.

L-a montat pe Quentin într-un mod ocolit şi subtil. I-a spus, pretinzând c-o aflase de la June, că eu eram un om dificil, cu tulburări de personalitate. Ar fi fost drăguţ din partea lui să se împrietenească cu mine, În consecinţă, el a reacţionat oferindu- mi o cameră în Casa Veche pentru folosinţa mea exclusivă.

Trebuia să pară că toate invitaţiile mele la Conac veneau de la Quentin, fiindcă Elizabeth şi cu mine trebuia să părem că ne purtăm o profundă antipatie reciprocă. De ce? Spunea că dacă arătam în public chiar şi o afecţiune normală, fraternă, am fi fost curând tentaţi să arătăm o dragoste mai profundă decât se acceptă între un frate şi o soră. Eu nu cred că acesta era motivul real. Mai curând cred că-i plăcea intriga de dragul intrigii şi indiferenţa noastră în public condimenta pentru ea dragostea noastră secretă.

Şi dacă spun că şi eu ţineam la Quentin o veţi numi ipocrizie infamă? Sau experienţa v-a arătat că de multe ori îi iubim cel mai mult pe cei pe care i-am trădat, înşelat şi dezonorat? Fiindcă, împiedicându-i să descopere trădarea, învăţăm să-i protejăm şi de alte rele, iar cuvintele folosite la început pentru a-i păcăli devin obişnuite şi în final sincere. Da, domnule Wexford, l-am iubit pe Quentin, iar Elizabeth care era împotriva oricăror prietenii, ca nu cumva să fiu vreodată tentat să mă destăinuiesc, îmi permitea aceasta, neînţelegând că din toată omenirea, el era omul căruia tânjeam să mă destăinuiesc, iertarea lui fiind singura pe care aş fi apreciat-o.

Acum ajung şi la Twohey.

O urmărise pe Elizabeth care mă vizita la Casa Veche şi într-o zi m-a văzut coborând scările cu ea şi îmbrăţişând-o în camera în care se ţineau merele. Nu era o îmbrăţişare de frate şi Twohey, de la fereastra de afară, a făcut o poză. I-am plătit, el şantajându-mă până m-a lăsat fără bani. Atunci Elizabeth a început să-şi vândă bijuteriile şi să facă cópii după ele.

Nu l-aţi găsit încă pe Twohey, nu-i aşa? Să vă ajut. În afară de dorinţa de a o scuti pe Georgina de cât mai multe suferinţe, nu mai am decât una singură: să-l văd pe Twohey la fel de nenorocit pe cât ne-a făcut el pe mine şi pe Elizabeth. Veţi găsi adresa lui pe notele de plată de la croitoreasă, în biroul dormitorului ei. Tania Tye este numele (mai curând un pseudonim) al femeii cu care el trăieşte într-un apartament de lux deasupra magazinului din Burton Street. Era foarte simplu şi inteligent. De câte ori Twohey voia bani îi trimita lui Elizabeth o nota de plată de la Tanya Tye iar suma pe care urma s-o plătească era cea înscrisă pe notă, *plus* un zero adăugat cifrei. De exemplu: dacă nota era de 150 de lire, Elizabeth trebuia să trimită 1.500. Trimitea banii în pachetele învelite în hârtie cafenie. Ultimul a fost pus la poştă de Katje cu o zi înainte de moartea lui Elizabeth. Pentru a confirma primirea banilor îi trimitea chitanţe.

Vânătoare plăcută, domnule Wexford!

Bănuiesc că Marriott v-a lămurit pe deplin asupra tuturor amănuntelor vieţii mele aparente. Probabil ştiţi că familia Nightingale şi cu mine petreceam întotdeauna vacanţele împreună şi că acum doi ani, din cauza bolii lui Quentin, Elizabeth şi cu mine am plecat singuri. Marriott spunea că arătam bolnavi şi măcinaţi de griji când ne-am întors de la Dubrovnik, dar nu i-a trecut prin minte că ne

dureau inimile, nu pentru că ne certasem, ci fiindcă fusesem fericiţi.

Voiam ca ea să-l părăsească pe Quentin şi să plece cu mine. A refuzat. Dacă ne căsătoream cu ani în urmă, nimeni n-ar fi bănuit că era, frate şi soră. Acum toţi o ştiau şi scandalul urma să fie imens, spunea ea. Dar o cunoşteam atât de bine, *soror mea sponsor*. Ştiam că banii şi poziţia însemnau pentru ea la fel de mult ca şi mine. Ea era obişnuită cu cele două lumi, cu ouăle în două coşuri şi lăsând de-o parte teroarea pe care i-o inspira Twohey, cred că era foarte fericită, aproape tot timpul.

Ajunsesem la sfârşit. Aveam 36 de ani şi muncisem din greu toată viaţa dar nu aveam nimic. Tot ce agonisisem prin trudă servea ca să poată trăi în lux amantul unei modiste; n-aveam nevastă, nici copii, nici prieteni şi locuiam în trei camere. E adevărat, o aveam pe Elizabeth, dar pentru câtă vreme? Va veni timpul când potolită de vârsta mijlocie, mă va sacrifica pentru cealaltă lume, mai sigură.

M-am hotărât la o ruptură completă, şi am refuzat toate invitaţiile lui Quentin la Conac, rugăminţile lui aproape irezistibile. Mă gândeam că voi fi în stare să lucrez. În loc de asta stăteam seară de seară lungit în pat, cufundat în gânduri, fără să fac nimic, uneori visând la sinucidere. Era o noapte neagră a sufletului, comparabilă cu acea criză suferită de Wordsworth când a fost nevoit să părăsească Franţa şi pe Annette.

N-o mai voiam pe Elizabeth. Dacă-mi era dor de cineva, acela era Quentin. Până la urmă m-am dus la Conac şi i-am anunţat că nu merg cu ei la Roma. M-am uitat la Elizabeth şi am simţit – că nu simt nimic. Nu puteam înţelege că am pierdut cei mai frumoşi ani din viaţă iubind-o pe ea.

Am plecat în Spania. Nu Spania cea romantică şi vrăjită a Madridului şi munţilor cei stâncoşi, ci o băltoacă dogorită de arşiţă care era Costa Brava, şi m-am dus acolo ca să însoţesc o tabără şcolară. Cred că mi-am spus că furia şi exasperarea împreună cu o plictiseală fără margini, ar fi mai bine decât nimic.

Georgina stătea la acelaşi hotel. Nu mai sunt un bărbat atrăgător, domnule Wexford, şi par mult mai bătrân. Nu mai am conversaţie, fiindcă am spus tot ce am avut de spus surorii mele. Demult am pierdut iscusinţa de a vorbi meşteşugit, tinerelor femei. Sunt mai în largul meu în chilia unui călugăr decât zburând vioi în camera unei doamne. Dar Georgina s-a îndrăgostit de mine, săraca. Iubirea ei în acel hotel oribil era ca o glumă sinistră.

Avusesem totul şi, bogat în daruri, le risipisem pe toate. Ea n- avusese niciodată nimic. Fiind cea mai mică într-o familie mare şi săracă, mi-a spus că n-a avut niciodată ceva care să fie numai al ei. Nici un bărbat n-o dorise şi n-o scosese în lume mai mult de câteva ori. Era urâtă, timidă şi obtuză.

O biată victimă bătută de soartă, dar numai a mea...

Ne-am căsătorit. Am adus-o pe Georgina la Conac şi am citit dezamăgirea în privirea lui Quentin. Elizabeth n-a suferit nici o dezamăgire. Era triumfătoare în catifeaua ei albă şi cu bijuteriile false. M-am uitat la ea, apoi la biata Georgina şi m-am întrebat, îndrăgostiudu-mă din nou de sora mea, cu ce-am greşit?

Cel de al treilea început şi ultimul.

Voiam să mă stabilesc într-un loc, să am copii. Poate nu chiar şase, dar măcar câţiva. Însă n-am ascultat de vocea severă a fiicei lui Dumnezeu, nici măcar la cea mai

ascuţită şi plângăreaţă a soţiei, care-mi cerea să fiu numai şi numai al ei, o compensaţie pentru îndelungata ei singurătate, un soţ adevărat care să ţină la ea. Eu am ascultat de sora mea.

Ajunsesem deci la ziua în care a murit Elizabeth.

Precis n-aţi crezut când v-am spus că mă duceam la biblioteca şcolii serile, să fac cercetări pentru opera mea. Numai cineva nevinovat şi ne-interesat în literatură ca Georgina ar crede aşa ceva. Operele mele despre Wordsworth sunt singurele în biblioteca şcolii, în afară de ediţiile din colecţiile Selincourt şi Darbyshire şi acele volume pe care le am şi eu acasă. De fapt mă duceam să mă întâlnesc cu Elizabth în pădure.

Petrecusem acea după-amiază împreună, dar pentru noi nu era suficient. Vacanţa şcolară urma să se termine curând şi atunci...? Jocuri săptămânale de bridge? Discuţii literare cu Quentin, cu Elizabeth un partener mut? Ne topeam de dor. Am aranjat să ne întâlnim în pădure la ora 11.

Am spus că Georgina mi-a acceptat scuza, dar dacă ar fi fost aşa, Elizabeth ar fi şi azi în viaţă. Georgina începuse să mă bănuiască şi pentru o femeie posesivă ca ea, îndoielile cer acţiune.

Ne-am dus la Conac şi am jucat bridge. Înainte de a pleca, Elizabeth i-a dăruit Georginei o eşarfă de mătase. Avea obiceiul să-i dea Georginei multe din hainele pe care nu le mai purta. Cred c-o amuza s-o vadă pe nevastă-mea îmbrăcată cu lucruri fine de căpătat, ştiind că Georginei îi vor sta mult mai puţin bine decât ei şi că eu, observând, voi face comparaţia atât de evidentă şi nedreaptă.

Am dus-o pe Georgina acasă şi am plecat din nou ca să mă întâlnesc cu Elizabeth. A venit în luminişul din pădure înainte de ora 11. Am stat pe o buturugă, am

fumat, am vorbit. Elizabeth adusese lanterna aceea din camera de lângă grădină, fiindcă luna se ascunsese şi era întuneric.

Pe la şi douăzeci a zis că ar trebui să mergem. Izbucnirea de temperament a Georginei, ce-i drept destul de potolită de după bridge, o făcuse să fie nervoasă şi mi-a spus că a petrece prea multă vreme în pădure ar însemna să înfruntăm Providenţa.

Aveam obiceiul, după aceste întâlniri ale noastre, să aştept lângă maşină şi s-o urmăresc cum traversează drumul şi păşeşte în siguranţă pe domeniul Conacului, aşa că ne-am îndreptat spre maşină împreună, înlănţuiţi. Pe drum am zărit farurile unei alte maşini care înainta, ca şi cum ar fi cercetat liziera pădurii. Dar a trecut şi am uitat de ea.

Când am ajuns la maşină, Elizabeth a spus că uitase lanterna şi trebuie să se întoarcă s-o caute, în caz că dacă ar găsi-o cineva ar şti că a fost acolo. Am vrut să merg cu ea, dar a zis că nu e nici un pericol. De fapt, ce putea să păţească? Chiar, ce?

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o, aşa cum făcusem şi în ziua în care Twohey era la fereastră. Apoi am plecat spre casă. Georgina nu era acolo când m-am întors; nici maşina ei nu era nicăieri. A venit la miezul nopţii, tremurând într-o bluză subţire, fiindcă îşi arsese pulovărul pe focul lui Palmer – iar în mână ţinea o lanternă plină de sânge învelită într-un ziar.

Mă urmărise, domnule Wexford, şi mă văzuse sărutând-o pe Elizabeth, aşa că aştepta lângă buturugă întoarcerea lui Elizabeth după lanternă. Ce s-a întâmplat atunci ştiu doar din ce mi-a spus Georgina. Era atât de şocată de cele văzute, atât de îngrozită, încât echilibrul minţii ei, cum spune coronerul de obicei, era deranjat. A încercat să exprime toate astea faţă de Elizabeth, dar era

incoerentă, isterică, şi Elizabeth şi-a bătut joc de ea. Ce credea ea, Georgina, ce putea face în astfel de situaţie? a întrebat-o. Noi nu vom fi, prin natura lucrurilor, amanţi pe vecie. Georgina trebuia să aştepte şi într-o zi eu mă voi întoarce la ea. Sigur n-o să rişte un scandal făcând scene sau povestind cuiva.

Elizabeth s-a aplecat să caute lanterna care, credea ea, căzuse după buturugă. Dar nu era aşa. Georgina o avea în mână şi când Elizabeth era cu spatele a ridicat-o şi a lovit-o pe sora mea. Iar şi iar, până ce Elizabeth a murit.

Georgina purta acea eşarfă. A tras-o de la gât şi s-a şters cu ea pe mâini. Apoi a traversat drumul, a îndesat eşarfa într-o scorbură şi a ars pulovărul de pe ea în focul lui Palmer.

Nu e asta cam tot? Când Georgina a venit acasă şi mi-a spus ce-a făcut, i-am mărturisit întreaga poveste. I-am spus de şantaj şi de bijuterii.

Ştiu ce mă veţi întreba. De ce eu, ca amant al surorii mele şi cel mai drag prieten, n-am dat în vileag imediat fapta soţiei mele. Şi tot dumneavoastră aţi răspuns la asta, că mă temeam ca relaţia noastră să nu fie dezvăluită. Dar n-a fost numai asta. Eram aproape împietrit de groază şi de durere; totuşi chiar şi în acel moment voiam să-mi salvez viaţa. Acum că Elizabeth nu mai era, mai puteam încă să mă liniştesc, să trăiesc în pace, să fiu fericit, să nu mai mint.

Omul e o creatură ciudată, domnule Wexford. S-a ridicat aşa mult deasupra animalelor din care provenea încât teoria lui Darwin îi pare ceva fantastic, o calamitate monstruoasă. Şi totuşi are în comun cu ele instinctul său cel mai puternic, auto-conservarea. Întreaga lume poate să fie o ruină în jurul lui, aceasta tot mai caută un colţişor unde să se adăpostească şi se agaţă de speranţa că nicio-

dată, indiferent de ce catastrofă s-a întâmplat, nu poate fi prea târziu.

În acea clipă am urât-o pe Georgina. Aş fi putut s-o bat până aş fi omorât-o. Dar mi-am spus că ceea ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Eu o făcusem. O făcusem când mersesem la acea petrecere cu atâţia ani în urmă. Astfel că, în loc s-o bruschez, am luat-o în braţe şi am respirat mirosul sângelui lui Elizabeth din părul şi de sub unghiile ei.

Am spălat chiar eu lanterna şi am aruncat bateriile ude. Am pregătit Georginei baia şi i-am spus să-şi spele părul. Fusta şi bluza pe care le purta le-am ars în cazanul din bucătărie.

Nu pricep de ce aţi suspectat-o pe Georgina, fiindcă ea n-avea nici un motiv aparent s-o facă şi de asta am devenit eu isteric când ne-aţi adus vestea cu testamentul. S-o arestaţi şi s-o condamnaţi pe soţia mea pentru un motiv fals, asta ar fi fost o ironie prea mare.

Era foarte nervoasă, nu se pricepea să reziste atacurilor dumnavoastră. Când eram singuri îmi spunea că ar vrea să mărturisească, fiindcă dumneavoastră sau altă persoană cu judecată sănătoasă aţi înţelege. Eu am împiedicat-o s-o facă. Credeam că încă mai avem o şansă. Apoi mi-aţi citat din Lara şi am început să-mi fac notiţe în vederea redactării acestei declaraţii.

Acum totul s-a sfârşit.

Veţi fi, sunt sigur, înţelegător faţă de Georgina, şi ştiu că în timpul procesului ei orice cititor al ziarului din ţara asta va fi de partea ei trup şi suflet precum şi arbitrii cei mai importanţi, judecătorul şi juraţii. Va sta în închisoare doi sau trei ani, apoi într-o zi se va mărita din nou, va face copiii de care are nevoie şi va avea viaţa normală şi liniştită pe care şi-o doreşte. June s-a recăsătorit demult. Curând Quentin o va avea pe mica lui olandeză în chip

de castelană la Myfleet şi, dacă-i e necredincioasă, va fi o infidelitate naturală şi în firea lucrurilor pe care blândul meu frate o va îndura cu o tărie de caracter nu prea dureroasă, sper. În ce-o priveşte pe Elizabeth, a murit în momentul culminant al dragostei şi al triumfului, tocmai la timp pentru a evita amărăciunea cauzată de îmbătrânire.Într-adevăr, putem spune ca şi Wilde că binele s-a terminat cu bine iar răul a sfârşit prost, fiindcă acesta este sensul ficţiunii. Poate că şi în realitate ar trebui să fi la fel. Cu alte cuvinte, am ceea ce merit. N-am idee ce voi face în continuare, dar nu cred că după proces m-ar mai angaja cineva ca profesor.

Îmi pasă prea puţin. Cred că pot suporta scandalul fără să mă tulbur prea mult şi dacă lumea mă evită pot trăi şi fără ei. Singura persoană fără de care nu pot, n-o s-o mai văd niciodată şi trebuie să suport insuportabilul. N-o voi mai săruta niciodată printre umbrele Casei Vechi, n-o voi mai vedea îmbrăcată în catifea albă şi nu voi mai auzi rostindu-se numele ei cu admiraţie. Ea e moartă şi moartea ei e pentru mine cea mai serioasă şi ireparabilă mutilare.

Inspectorul dumneavoastră m-a întrebat ce vreau şi nimic nu s-a schimbat deci răspunsul meu a rămas acelaşi. Vreau să mor.

– SFÂRŞIT –

Familia Nightingale este un cuplu perfect. Nu comunică niciodată, aşadar nu au nimic de împărţit în afară de o moarte violentă...

Cine ar fi putut ucide o femeie frumoasă şi râvnită precum Elizabeth Nightingale?

Cineva suficient de îndrăgostit sau de gelos, cineva care a însoţit-o în pădure, într-o noapte întunecoasă de septembrie. O dragoste neîmpărtăşită? O crimă pasională?

În aparenţă inofensiv, politicos dar tenace, inspectorul Wexford va descoperi şi de astă dată cheia misterului şi secretele bine ascunse ale casei Nightingale...

SENZAŢIONAL!
Pentru prima dată în ROMÂNIA!
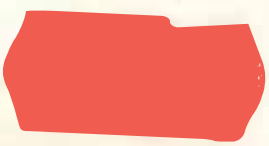
CUMPĂRÂND ACEASTĂ CARTE
puteţi câştiga un apartament
cu 3 camere în Bucureşti
la Concursul organizat de editura noastră
ale cărui rezultate vor apare
în cotidianul Tineretul Liber şi cărţile
editurilor COLOSSEUM şi COLEMUS.